

வாழ்க்கையின்

சோதனை

K...

B

ஆர். சேல்வா

0
வை
PR

புனைபெயர்: சேல்வா

மெய்யகலா, மதுரை, தமிழ்நாடு.

1970

வாழ்க்கையின் சோதனை

ஆர். செல்வையா

சென்னை டையேர்ஸ் அன் ஹைக்கிளிங்ஸ்

மெரியகடை, யாழ்ப்பாணம்.

1970

முதற் பதிப்பு : 30 மே 1970.

சகல உரிமைகளும்
ஆர். செல்லையாவுக்கே உரியன.

VALKKAIYIN SOTHANAI
R. Chelliah
Sunlight Dyers and Drycleaners
Grand Bazaar, Jaffna.

உ
சிவமயம்

சமர்ப்பணம்

முன்னாள் தொடக்கம் இந்நாள் வரையும் என்னுடைய தேவைகளை அறிந்து உதவியும், பிரச்சனைகளைத் தான் முன் நின்று தீர்த்தும் அன்புகாட்டிய நல்ல நண்பர் பண்டத்தரிப்பு-செட்டி குறிச்சி திரு. தம்பையா சிவசம்பு அவர்களுக்கு இந்நூலைச் சமர்ப்பிப்பதில் மனநிறைவு கொள்ளுகின்றேன்.

ஆர். செல்லையா

88, கண்டி வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

முன்னுரை :

உலகில் பிறக்கின்ற ஒவ்வொரு மனிதனும் குறிப்பிட்ட காலத்துக்கு வாழவேண்டும் என்பது இறைவன் விதித்த விதியாகும். இவ்வாழ்வுக் காலத்தில் மனிதன் கைக்கொள்கின்ற நன்மைகளே அவனை நிர்ணயஞ் செய்கின்றன. ஒவ்வொருவரும் தமது சுய விருப்பு வெறுப்புகளுக்கப்பால் தாம் வாழ்கின்ற சமூகத்தையும் அணைத்துக்கொண்டே தம்மையும் வளர்த்துச் செல்லுதல் கடமையாகும். உண்மையில் இந்தக் கடமையை இலகுவில் செய்துவிடமுடியாது. கால தேசத்துக்கமைய இதனை நிறைவேற்றுவதற்குத் தனிமனிதன் போராட வேண்டிய நிர்ப்பந்தமும் உண்டு. தனக்குப் பின்னே வருகின்ற சமூகம் தன்னைப் பார்த்து — அதிலேயுள்ள நல்லனவற்றைப் புரிந்து வளர்வதற்கான முறையில் வாழுகின்ற வாழ்க்கையின் மூலமே தனது பெயரை நிலைநிறுத்தமுடியும்.

இவற்றின் அடிப்படை என்ன? நேர்மை, உண்மை, பொறுப்புணர்ச்சி என்பனவாகும். எவ்வளவு தூரத்துக்கு இவற்றை ஒருவன் கைக்கொள்கின்றானோ அவ்வளவுக்குத் தன்னுடைய இலட்சியத்தில் நிறைவு பெறுவான்.

பலரகப்பட்ட மனிதர்கள் வாழும் பாரில் விசேடமான சில குறிக்கோளுடன் உள்ளவர்கள் இல்லாமலில்லை. இந்தக் குறிக்கோளுள்ள மனிதன் பகிரங்கத்திலேதான் இருக்கிறான் என்று கூறமுடியாது. எங்காவது ஓரிடத்தில் தன்னுடைய இலட்சிய வேள்விக்கு ஆகுதியாகிக் கொண்டிருக்கின்றான். அவனை இனங்கண்டுக்கொள்வதும் இன்றைய நமது கடமைகளுள் ஒன்றாகும்.

வசீகர நினைவுடன் வாழ்க்கைத் தடத்தில் காலடி எடுத்து வைக்கும்போது, குருரமான எதிர்ப்புகள் மலைபோல் நம்முன் நிமிர்ந்து நிற்பதைக் காணமுடியும். அப்போது அந்த எதிர்ப்புச் சக்திகளைக் கண்டு ஒதுங்கி இருந்துவிட்டால் பிறந்ததின் பயன் பூஜ்யமாகிவிடும். எதிர்ப்புகளைக் கண்டு மலைக்காது எண்ணத்தில் இலங்குகின்ற இலட்சிய தீபத்துடன் முன்னோக்கிச் செல்லும்போதுதான் வெற்றிகிட்டும்.

இத்தகைய மனிதனின் சீவியமே ஒரு புத்தகமாகும். அந்தப் புத்தகத்தின் கருத்தைப் புத்தகத்துக்குரியவனே புலப்படுத்துவான் என்று கூற முடியாது. புலப்படுத்தும் திறமை எல்லோரிடமும் இல்லை. அத்திறமை இன்மையால் அப்புத்தகம் பயனற்றதாகிவிடுகின்றது. அதனால் நடட்டம் புத்தகத்திற்கல்ல; நமக்குத்தான். எனவே நாம் நல்ல புத்தகத்தை வலுவில் தேடிப் படிக்க முயலவேண்டும்.

இத்தகைய கருத்துகள் என்நெஞ்சில் பிறப்பதற்கு வழிவகுத்தது திரு. ஆர். செல்லையா அவர்களினது “ வாழ்க்கையின் சோதனை ” என்ற வரலாறாகும்.

சாதாரண ஒரு மனிதனுக்கு வாழ்க்கையில் ஏற்படுகின்ற தடைகள் எத்தகையன? அவற்றை எதிர்நோக்கிச் சென்று எவ்வளவு தூரத்துக்குப் போராட வேண்டும் என்பன பற்றியெல்லாம் அறிந்துகொள்ளவும் இவ்வாழ்க்கையின் சோதனை ஒரு கருவியானது.

திரு. செல்லையா தன்னுடைய சுயதேவையை, இலட்சியங்களைப் பூர்த்தி செய்வதற்கு நேர்மையென்ற பாதையில் எவ்வளவு தூரத்துக்குச் சென்றார்? எத்தகைய சோதனைகளுக்கு ஆளானார் என்பதைத் துலாம்பரமாகக் கண்டேன்.

தன் சோதனைகளை யெல்லாம் உள்ளக் குமுறலுடன் அவர் சொன்னபோது, இன்னொருவர் அவற்றைக் குறிப்பெடுத்தார். ஒருநினைவம் அக்குறிப்பெடுத்த பிரதியை என்னிடம் தந்தார். அதனை வாசித்துப் பார்த்தேன்.

கடந்த ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் நமது யாழ்ப்பாணப் பிராந்தியத்தில் ஊருருவிப் போயிருந்த சாதுவெறியைக் கண்டேன். அதன் அடிப்படையில் எழுந்த பிரச்சனைகளின் வேகத்தை எதிர்த்துச் செல்கின்ற துணிச்சல் சாதாரணமானதல்ல. எவ்வளவு சிரமம்! இப்பிரச்சனைகளைச் சமாளிக்கவேண்டியவன் ஒரு சாதாரண மனிதனா? அந்த மனிதனின் துன்பத்தைக் கண்டு கண்ணீர் வடித்தேன்; கொதித்தேன், சினந்தேன், பெற்ற வெற்றிக்காகப் பெருமிதப்பட்டேன். நாளை வாழ்வில் நாம் முன்னேறும் நம்பிக்கை ஒளியை அறிந்தேன். இவற்றினூடே புரிந்தது ஒன்றே ஒன்று. அது:

“சமுதாயத்தின் விடுதலைக்குத் துணிந்து செல்ல எல்லோருமே ஒரே நேரத்தில் ஒன்றுசேர்ந்து விட மாட்டார்கள். எவனோ ஒருவன்தான் முதலில் துணிந்து தனியாக முன்னுக்கு வரவேண்டும். அவனது போக்கினால் கிடைக்கும் ஆக்கத்தைக் கண்ட பின்னரே மற்றையோர்கள் தொடர்வார்”

என்பது

திரு. செல்லையாவின் வாழ்க்கையின் சோதனையில் இந்தத் தனி உண்மை புலப்பட்டது. இவரது வாழ்க்கையின் குறிப்புகளை வைத்துக்கொண்டு கற்பனை மெருகுடைய புதிய நவீனத்தைப் படைத்திருக்கலாம். அப்படியான அபிப்பிராயத்தை யான் வெளியிட்டபோது “ உங்கள் உசிதம்போல் செய்யுங்கள் ” என்றார். ஆனால் உண்மையான ஒரு மனிதனின் கதை

யைக் கற்பனையால் உருச்சிதைக்காது உள்ளவாறு புலப்படுத்தினால் இந்த உலகம் அவரிருக்கும்போதே அவரை உணரலாம். அத்துடன் நமது கடந்தகால கொடுமையை அறிந்து அவ்வுணர்ச்சிகளுடன் ஒன்றிப்போக வழியும் பிறக்குமென்றும் கருதினேன்.

ஆகவே வாழ்க்கையின் சோதனையைத் திரு. செல்லையா தந்த மூலப்பிரதியை அடிப்படையாகக் கொண்டு உருவாக்க முனைந்தேன். இதிலுள்ள நிகழ்ச்சிகள் யாவும் அப்பழுக்கற்ற உண்மைகளே. அவற்றைக் கோவைப்படுத்திய கடமை மட்டும் என்னுடையது. அவ்வப்போது இடம்பெறும் கருத்துகளும் திருப்பங்களும் அவரது சிந்தனையோடொன்றியே அமைக்கப்பட்டவை.

“கடமையைச் செய் பலனை எதிர்பார்க்காதே” இது விவேகானந்தரின் பொன்மொழியாகும். இந்தப் பொன் மொழியைப் பொன்போல் போற்றுகின்ற மனப்பான்மை இவரது வாழ்க்கையின் சோதனையில் பிரதிபலிப்பதை உணர்ந்தேன்.

“நாம் நினைக்கின்றவை செய்கின்றவை யாவற்றையும் நோக்கிலே சிறப்புடையதாக அமைக்க நேர்மை தவறாது இயக்குகின்ற திடமுந்தேவை.”

அத்தகைய திடம் இவரது வாழ்வில் ஒன்று யுள்ளது. அதுதான் என்னையும் ஊக்கியது. இந்த நூலின் பிறப்புக்கும் வழிவகுத்தது. சமுதாயத்தில் அடக்கமாகத் தொண்டாற்றுகின்ற ஒரு மனிதனை இங்கே அம்பலப்படுத்துகின்றோம். அவர் நீட்டிய வாழ்க்கையின் சோதனையை வாங்கிப் படியுங்கள். பயனுண்டு.

இ. நாகராஜன்

2, பலாலி வீதி,
முதல் ஒழுங்கை,
யாழ்ப்பாணம்,
12-3-70.

உ

வாழ்க்கையின் சோதனை

நினைவுப்பாலை :

பகலவன் என்ற பாட்டாளி நாள் முழுவதும் உலகத்துக்காக உழைத்துக் களைத்து அடிவானத்துக்குள் புகுந்துவிட்டான். கயவனின் இருதயம் போன்ற கருவண்ணக் கங்குல் இயற்கையை இணைந்துகொண்டது. காலையில் வானவெளியில் உலவிப் புளகாங்கிதம் கொண்ட புள்ளினங்கள் கூண்டை நோக்கிப் பறந்தன. அவற்றின் 'கீக்கீ' என்ற கானம் கதிரவனைப் பிரிந்துவிட்ட உலகத்தின் சோககீதமாக அமைந்தது.

வழமைபோல் எனது வீட்டையடுத்துள்ள புகையிரதப் பாதை ஓரம் நிற்கும் அரச மரத்தடிக்கு வந்திருந்தேன். என்வரவை எதிர்பார்த்திருந்த நண்பர்களின் முகங்கள் என்னைக் கண்டதும் காலையில் மலர்ந்த கமலங்களாகின.

நாம் உட்கார்ந்திருக்கும் இடத்துக்கருகேயுள்ள புகை வண்டிக் கடவையை அந்தவேளையில் வரவேண்டிய புகையிரதம் கடந்து செல்வதற்காகக் கடவைக்கூகாவற்காரர் சண்முகம் சாத்தினார். கைகாட்டிக் கம்பங்களின் கரங்கள் கீழே சரிந்து எதிர்வரும் வண்டியை வரவேற்று நின்றன.

யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து கொழும்பை நோக்கிச் செல்லும் வண்டி, தடத்தில் 'கட கட' வென்று ஓசை இட்ட படியாம் இருக்கும் கடவையைத் தாண்டி அப்பாற்போய்விட்டது. சண்முகம் புகையிரதக் கடவையை அகலத் திறந்துவிட்டார். அதுவரை கடவையின் இரு புறமும் காத்துநின்ற மற்றைய வாகனங்கள் வீதியில் இரைந்து ஓடிச்சென்றன.

சில நிமிடத்துக்குள் அந்த இடத்தின் கலகலப்பு மங்கி மறைந்துவிட்டது.

எனது நினைவுகள் இன்னும் அந்தப் புகைவண்டியைப் பற்றியதாகவேயிருந்தது. ஏறக்குறைய இருநூற்று நாற்பது மைல்களை அது சென்றாக வேண்டும். எப்படிக்கடமையைச் செய்து முடிப்பேன்? என்ற ஏக்கத்தில் அது குரல் எழுப்புவதுபோல் சுமார் ஒருமைலுக்கப்பாலிருந்து "கூக்கூ" என்று வந்த அதன் ஒலி காதில் பாய்ந்தது.

வாழ்க்கையும் இப்படியொரு புகைவண்டிதானே. ஒரே தடத்தில் வண்டி சென்றாலும் அது தனது ஓட்டத்தைத் தொடர முடிகிறதா? எத்தனையோ நிலையங்களில் நின்று, பிரயாணிகளை ஏற்றி இறக்கிறது. சில வேளைகளில் மற்றொரு புகைவண்டிக்காகத் தனது தடத்தை மாற்றி வேறொரு நிலையத்தில் நிற்கவேண்டிய நிர்ப்பந்தமும் அதற்குண்டு. என்னையறியாத பெருமூச்சுடன் நாமும் இவ்வாறுதானே? என்றேன்.

நான் இப்படியொரு கேள்வியை எழுந்தமானத்தில் கேட்டேன்.

மௌனமாகவிருந்த எனது நண்பர்களான ஓவியர் மணியம், கட்டிடக் கலைக்கு வண்ணமூட்டும் கோவிந்த பிள்ளை, கடவைக் காவலாளி சண்முகம் ஆகியோர்களுள் மணியம் "என்ன முதலாளி இருந்தாற்போலிருந்து பெருமூச்சும் கேள்வியுமாக இருக்கிறது?" என்றார்.

"தம்பி மணியம் இந்தப் புகையிரதத்தைப் பார்த்ததும் என் நினைவு வெகுகாலத்திற்குப் பின்னோக்கிச் சென்று விட்டது. இந்தப் புகைவண்டி எனக்கு மனித வாழ்க்கையை நினைவூட்டி விட்டது. அத்துடன், எனது வாழ்க்கையில் நான் நினைவு வைத்துத் தொடரக்கூடியதான ஒரு கால கட்டத்துக்குக் கொண்டுவந்துவிட்டது" என்றேன்.

"அப்படியா? ஏன் முதலாளி உங்களுடைய வாழ்க்கையைப் பற்றித்தான் எங்களுக்குத் தெரியுமே... புதிசாக என்ன இதில் இருக்கிறது!"

"இல்லை ஒவ்வொரு மனிதமனதிலும் ஏதோ ஏதோ மறக்க முடியாத நிகழ்ச்சிகள் இடம்பெற்று விடுகின்றன. அவையனைத்துமே மற்றவர்களுக்குத் தெரிந்திருக்குமென்று கூறமுடியாது.

"ஓ! அப்படியா! ஏன் நாங்கள் அறியக்கூடாதவையாவை" என்றார்.

அப்படி மறைக்கவோ, மறைத்துக்கொள்ளவோ வேண்டுமென்பதில்லை. அது மனத்துடன் கிடந்து மனத்துடனேயே மறையவேண்டியிருக்கிறது. ஆனால் உங்களுக்குப் பொறுமையிருந்தால் நான் சொல்லுகிறேன்...

மணியம் மாத்திரமல்ல, அங்கு கூடியிருந்தவர்களனைவருமே ஆர்வங்காட்டினர். எனது வரலாற்றின் பெரும் பகுதியில் என்னால் மறக்கமுடியாதவைகளே வாழ்க்கையின் சோதனையாயின.

கொழும்பிலிருந்து கொக்குவிலுக்குப் பயணமானேன்:

1921-ம் ஆண்டு எந்த மாதமோ, திகதியோ திட்ட வட்டமாகக் கூறமுடியவில்லை. எனக்கு வயது ஏழுதான்.

எனது தந்தையார் இராமலிங்கம், தாயார் ஆச்சிப் பிள்ளை. இருவருக்கும் ஒரே ஒரு மைந்தன் நான். எனது தந்தையார் ஒரு சலவைத் தொழிலாளர். தங்களின் ஒரே ஒரு மைந்தன் நான் என்ற காரணத்தினால் அதிகமான செல்லங்காட்டி என்னைப்பேணினர்.

தந்தையார் தனது தொழிலில் மிகுந்த அக்கறையுள்ளவர். அதனை வெகுவாகப் போற்றியும் வந்தமையால் அத்தொழிலில் ஒரு தனித் திறமையையும், மற்றவர்களின் பாராட்டுதலையும் பெற்றிருந்தார். இதன் காரணமாகவே அவர் கொழும்பில் தொழில் செய்வதற்கு வாய்ப்புக்கிட்டியது.

எவ்வளவுதான் செல்வாக்கும், தொழிற் திறமையும் பெற்றிருந்தாலும் எந்த மனிதனையும் அதிஷ்டமும் துன்பமும் நிரந்தரமாக பிடித்து வைப்பதில்லை. ஓடுகின்ற சகடக்கால் போன்றதுதான் சீவியமும். உருண்டுகொண்டே இருக்கும். தந்தையாரைப் பற்றிய வறுமையின் பேராக அவர் தொடர்ந்து கொழும்பில் வசிக்க முடியவில்லை. மேலே குறிப்பிட்ட 1921-ம் ஆண்டில் ஒருநாள் கொழும்புப் புகையிரத நிலையத்துக்கு வந்தோம். இதற்கு முந்திய நிகழ்ச்சிகள் தொடர்பாக என் நினைவினின்றும் விடுபட்டுப் போய்விட்டன.

அன்று யாழ்ப்பாணம் செல்லும் புகைவண்டியில் மூட்டை முடிச்சுகள் சகிதம் ஏறினோம்.

சுமார் ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கு முன் இந்த நிகழ்ச்சி நடைபெறுகின்றது. இன்றைக்குள்ள புகையிரதங்கள் வசதி

கள் நிறைய உள்ளவை. பிரயாணத்துக்கென எடுக்கும் காலமும் குறைவு. ஆனால் முந்தியகால வண்டிகள் வசதிக்குறைவானவை. பிரயாணிகளின் எண்ணிக்கையும் மிகக்குறைவு. மின்வெளிச்சமோ, விசிறிகளோ வண்டியில் இணைக்கப்படவில்லை. எங்களுடைய இதயங்களில் எப்போது ஊருக்கு வந்து சேருவோம் என்ற ஆவல்தான் மேலோங்கி நின்றது. மிகவும் கஷ்டத்துடனே பிரயாணத்தை மேற்கொண்டோம்.

மறுநாள் இருள் உலகைவிட்டு சிறுகச் சிறுக விடைபெற்றுக்கொண்டிருந்தது. எங்கும் மக்கள் விழித்தெழுந்த ஆரவாரம் உலகத்துடன் இணைகின்ற சமயத்திலே கொக்குவில் புகைவண்டி நிலையத்தை அடைந்தோம்.

எனது தந்தையார் நாம் ஊருக்கு வருவதை ஏற்கனவே எனது மாமனாருக்கு அறிவித்திருந்தார். மாமா நீண்ட நாட்களின் பின் எம்மைச் சந்திக்க வேண்டுமென்னும் ஆர்வத்தினால் அதிகாலையிலே விழித்தெழுந்து புகையிரத நிலையத்திற்கு வந்திருந்தார்.

வண்டியிலிருந்து நாங்கள் இறங்கியதும் ஆராஅண்புடன் மாமனார் என்னைத் தூக்கித் தோளில் இட்டுக்கொண்டார். தந்தையாரின் முகத்தில் அவரைக் கண்டதும் புன்னகை நெளிந்தது. தாயாருக்கோ தனது ஜெனன பூமியை அடைந்துவிட்ட மகிழ்ச்சி சொல்லமுடியவில்லை.

வண்டி பிரயாணிகளை இறக்கிவிட்டு, மேலும் சில பிரயாணிகளை ஏற்றிக்கொண்டு தனது கடமையே கருத்தாக அப்பால் ஓடத் தொடங்கிவிட்டது.

சூரியனது கிரணங்கள் உலகத்தின் இருளையெல்லாம் தனது நாவினால் உறிஞ்சிவிட எங்கும் எழில் துலங்கியது. நால்வரும் நடந்து கொக்குவில்லில் உள்ள மாமனாரின் வீட்டையடைந்தோம்.

“பெற்றதாயும் பிறந்த பொன்னும்
நற்றவ வானிலும் நனிசிறந்தனவே”

என்று பாரதி பாடினானே அந்தப் பாடலின் பொருள் எனது தாயாரின் வீட்டை அடைந்தபோதுதான் எனக் கேற்பட்டது. இந்த வீட்டிலேதான் 1914-ம் ஆண்டு வைகாசி முப்பதாந் திகதி நான் பிறந்தேன். ஆகவே இந்த வீடு அவளது பிறந்த வீடுமட்டுமல்லாது எனது பிறந்த வீடுமாகும்.

நாங்கள் அங்கே வந்ததும் அயலிலுள்ளவர்களும் வந்துகூடிவிட்டார்கள். அவர்களுக்கெல்லாம் எங்களைப் பார்ப்பது புதுமையாக விருந்தது. பலநாட்கள் கொழும்பிலேயே தங்கியதன் காரணமாக எங்களுடைய நடையுடை பாவனையென்பன மாறுதலாக விருந்ததில் வியப்பில்லை. அப்போது என்னொடொத்த எமது சமூகத்தவரின் பிள்ளைகளுக்கு வேறுபட்டவகைவே நான் தென்பட்டேன்.

நாட்கள் நகரத் தொடங்கின. மாதங்களாக அவை மாறிவிட்டன. நாங்கள் கொக்குவிலில்தான் வசித்துவந்தோம்.

இளமைப் பருவம்:

எனது மாமனார் பூமரங்களில் விருப்பமுள்ளவர். அந்த வளவின் கோடிப்புறத்திலே முல்லைச்செடியொன்று பக்கமெல்லாம் கிளையெறிந்து படர்த்துகிடந்தது. முற்றத்தில் மல்லிகைச் செடிகள் செம்பரத்தை, நந்தியாவட்டை மலர்கள் என்பன எதேஷ்டையாக வளர்ந்து கிடந்தன. அவை அவ்வப்போது பூத்துப் புதுமணம் பரப்பும். அந்தக் காட்சி இன்றுகூட நெஞ்சில் இனிப்பூட்டிநிற்கின்றது.

பூஞ்செடிகளில் மலர்ந்துள்ள மலர்களைப் பறிப்பதற்கு அடுத்த வீடுகளிலுள்ள சிறுவர் சிறுமிகள் எங்கள் வளவுக்கு வருவார்கள். யான் அந்த வீட்டில் உரிமை பெற்றவனாகையால் என்னையறியாத பெருமிதம் எனக்குண்டு.

வருகின்ற சிறுவர்கள், சிறுமிகளுடன் அவ்வப்போது வலுச்சண்டை பிடிப்பதுண்டு. அவர்களைக் கிள்ளுதல், நுள்ளுதல், அடித்தல், பழித்தல் போன்ற சிறுபிள்ளைத்தனத்தினால் ஏற்படும் சேஷ்டைகள் என்னிடம் வளர்ந்து வந்தன. இந்தச் சேஷ்டைகள் எல்லையை மீறிவிட்டனவென்றே சொல்லலாம். இவை பற்றி அச்சிறுவர் சிறுமியரின் பெற்றோர்கள் இடையிடையே என் பெற்றோரிடம் வந்து புகார் செய்வதுண்டு.

ஒருநாள் ஒரு சிறுவனுக்கும் எனக்கும் ஏற்பட்ட சண்டை அவனது தந்தையாரை என் தந்தையாரோடு வாக்குவாதம் செய்யக்கூடிய நிலையை உருவாக்கி விட்டது.

என் தந்தையார் வீதியில் வரும்போது அச்சிறுவனின் தந்தையார் “இராமலிங்கம் உன்னுடைய பொடியன் சேட்டை வரவரக் கூடி வந்துகொண்டிருக்கிறது என்னுடைய பிள்ளைகளுக்கு அடிக்கடி அடித்துத் தொந்தரவு தருகிறான். அவனை நீ திருத்தப்போகிறாயா? அல்லது நான் திருத்தவா?”

இப்படி அடுத்தவீட்டுக்காரர் ஆணவமாக என் தந்தையாரிடம் கேட்டார். காக்கைக்கும் தன்குஞ்சு பொன் குஞ்சுதானே. நான் எவ்வளவு சுட்டித்தனம் மிக்கவன் ஆனாலும் பிறரிடம் என் குறைபாட்டை ஒத்துக்கொள்ள அவர் முனைவாரா?

“நீ சொல்லுவதுபோல என்னுடைய பையன் இல்லை. அவனைத் திருத்துவதற்கு உனக்கு உரிமையும் இல்லை.” என்று அவர் காரசாரமாக விவாதித்தார். அடுத்த வீட்டுக்காரனுக்கும் தந்தைக்கும் சரியான வாக்குவாதம் ஏற்பட்டு ஓய்ந்தது. ஆனால் தந்தையார் அடுத்த வீட்டுக்காரரோடு எனக்காக வாக்குவாதஞ் செய்த போதிலும், அவருக்கு என்னுடைய சுட்டித்தனத்தின் வேகம் புரியாமலில்லை. அடுத்த வீட்டுக்காரனிடம் சண்டையிட்ட வேகம் என்னில் தீர்க்கப்பட்டால் ஒழியக் குறையாது போலிருந்தது. ஆத்திரத்துடன் வெளியே சென்றவர் நல்ல தாகசாந்தி செய்துகொண்டு திரும்பினார்.

அவரை நான் கண்டு விட்டேன். ஆனால் என்னை அவர் கவனிக்கவில்லை. கோடியில் சென்று பதுங்கிக் கொண்டேன்.

உள்ளே நுழைந்த தந்தை என் தாயாரைப் பார்த்து “எங்கயடி அவன்” என்று அடக்கமுடியா ஆத்திரத்துடன் கேட்டார். “ஏன்? அவனை என்ன செய்யப்போகிறீர்கள்?” என்றாள் தாயார். அவளது அமைதியான குரலும் கேள்வியும் அவருடைய ஆத்திரத்தை மட்டுப்படுத்திவிடுமா?

“அவனால் என்னால் ரோட்டில் வெளிக்கிட முடியவில்லை. பொடியனைப் போட்டு நுள்ளுறான்; அடிக்கிறான் என்று எல்லோரும் முறைப்பாடு செய்யினம். இன்றைக்கு என்னோடு அடுத்த வீட்டுக்காரன் சண்டைக்கு வந்துவிட்டான்” என்று விடாமல் பொரிந்து தள்ளினார்.

“நீங்க யார் என்ன சொன்னாலும் அப்படியே நம்பி விடுவியள். நான் என்றால் நம்ப மாட்டேன். என்ர பிள்ளை

அப்படிச் செய்ய மாட்டான்” என்று தாயார் எனக்காக வக்காலத்து வாங்கிப் பேசுவது கோடியில் பதுங்கியிருந்த எனது நெஞ்சில் பால்வார்ப்பதுபோலிருந்தது. இப்படிச் கூறிய தாயார் “செல்லையா, செல்லையா” என்று என்னைக் கூப்பிட்டாள்.

நடந்த சம்பவம் எதையும் அறியாதவன் போல், நான் மெதுவாக வந்து விருந்தையில் ஏறினேன்.

எப்படித்தான் தந்தை என் செவியைப் பிடித்தாரோ தெரியாது. செவி அவருடைய கையில் வந்துவிட்டதோ என்னுமளவுக்கு வலியெடுத்தது. அதனைப் போட்டுத் திருகினார். அடிகள் ஒன்றுக்குப்பின் ஒன்றாக அடுக்கடுக்காக விழுந்தன. வன் சொற்கள் பல காதினில் உள்ளே நுழைந்தன. “அடே எப்பவன் வீட்டைவிட்டு வெளியே போவாயா?” என்ற வினாவை எழுப்பினார் “ஐயோ ஐயோ” என்ற சப்தத்தைத் தவிர வேறெவ்வித விடையும் வெளிவரவில்லை என்னுடைய கண்ணீர் வெள்ளத்தில் பூமாதேவிதான் கரைந்தாள். தந்தைதரும் தண்டனையைப் பொறுக்க முடியாது என் தாயாரும் உருகினார். அடுத்தது காட்டும் பளிங்குக் கண்ணாடியாக வேதனையை யெல்லாம் அவளது அமைதியும் அன்பும் குலவியமுகம் காட்டியது. கையொடிந்து விட்டகாரணம் மட்டுமல்லாமல் மன வேதனையும் கொண்ட தந்தையார் “உம் எனக்கொன்றும் தெரியாது நீயும் உன்னுடைய பிள்ளையும் பட்டபாடு” என்று சொன்னபடி, துண்டை உதறித் தோழிற் போட்டுக் கொண்டு வெளியேறினார்.

தாயார் என்னை அணைத்து வைத்துக்கொண்டு கண்ணீர் வடித்ததுடன் அன்பான முறையில் புத்தியும் சொன்னார். குறும்புத் தனத்தைச் சிறுகச் சிறுகக் குறைத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்ற தீர்மானமும் என்னுள் எழுந்தது.

என்னுடைய தந்தையார் கொழும்பில் வசித்த காலத்தில் சேர். பொன் இராமநாதன், சேர். பொன். அருணாசலம் போன்ற பிரமுகர்களுக்கு சலவைத் தொழில் புரிந்து வந்தவர். அவருடைய தொழிற் பயிற்சியின் காரணமாக கொக்குவிலிலுள்ள பிரமுகர்களுக்கும் சலவைசெய்யத் தொடங்கினார். இந்தக் காலத்தில் எங்களுடைய சலவைத் தொழிலாளர் சமூகம் மிகமிகப் பின்தங்கிய நிலையிலிருந்தது. எனது பெற்றோரும் யானும் கொழும்பில் வசித்து வந்த காரணத்தினால், எமது சமூகத்தவரைப் போலல்லாமல் நாகரிகமாக மற்றைய சமூகத்தவர்களைப்போல் உடை உடுக்கவும் தெரிந்திருந்தோம். இது நம் சமூகத்தவருள் பலருக்குப் பிடிக்கவில்லை. அதுமட்டுமல்ல எமது சமூகத்தவர்கள் ஏனைய உயர் சமூகத்தவர் போன்று உடை உடுக்கப்படாதென்ற கட்டுப்பாட்டையும் தாமே மேற்கொண்டிருந்தனர். இதற்கு அடிப்படையாக அமைந்தது அவர்கள் உயர் சாதி மக்களுக்குப் பயந்திருந்தமையாகும். அது மட்டுமல்ல தாம் பிறருடைய தயவில் வாழவேண்டி யிருப்பதனால் அவர்களுக்கு அடங்கி ஒடுங்கி இருக்கவேண்டுமென்றும் கருதிவிட்டனர்.

இதனால் எம் சமூகத்தவர்களுள் சிலர் என் தந்தையாரை நெருங்கி “என்ன இராமலிங்கம் இப்படி மற்றைய உயர்சாதிக்காரர் போல நடக்கலாமா? அவர்கள் நம்மைப்பற்றி என்ன நினைப்பினம்; உதவுலே நமக்கும் ஆபத்துத்தானே வரும்? நீங்கள் வழமைக்கு மாறாக இருக்கப்படாது” என்றெல்லாம் நெருக்கினார்கள். தந்தையார் “நாங்கள் சும்மா சப்புச்சவர்களுக்குத் தொழில் செய்யவில்லை. நல்ல பெரிய மனிதர்களுக்குத்தான் தொழில் செய்கின்றோம். உங்களைப் போன்றவர்களுக்குத் தான் உந்தப்பயம் என்றுகூறி அவர்களை மடக்கினார்.

இப்படி பலரும் பேசுவதைக் கேட்க என்னுடைய மனதில் ஆவேசம் பொங்கியது. சிறிய வயதுதான் ஆனால்

நியாயத்துக்காகப் போராட வேண்டுமென்ற தவிப்பு மேலோங்கும். நாங்களும் மனிதர்கள், மற்றைய மனிதர்களுக்குள்ள உரிமை எமக்கும் வேண்டும் அவர்களைப் போல் வேட்டி, மேற்சட்டை, காற்சட்டை, சால்வை போடக்கூடாதா? போட்டால் என்ன? நாம் ஏன் பயந்து நடக்கவேண்டும்? இத்தனைக்கும் அடிப்படையானது சாதிப்பாகுப்பாடு. சாதி சாதி என மனிதனை மனிதன் தாழ்த்துகின்ற அவலநிலை துடைக்கப்படவேண்டும். இதற்குச் சமாதிகட்டவேண்டும் என்று அச்சிறு வயதிலேயே துடிப்பேன். இதுபற்றியெல்லாம் எனது தந்தையாரிடமும் பேசுவேன். “போடாமடையா நீ ஒரு சின்னப் பொடியன் எப்படியும் தாழ்ந்த சாதி தாழ்ந்த சாதிதான்; உயர்சாதிக்காரர்கள் போல நடக்க முடியுமா? உயர்ப்பறந்தாலும் ஊர்க்குருவி பருந்தாகாது” என்று சொல்லுவார். அப்படி நாங்கள் அவர்களைப்போல் நடந்து வந்தால் அவர்கள் நம்மை விட்டுவைப்பார்களா? எனது தந்தையார் கொழும்பில் தொழில் செய்து நாகரிகம் பெற்றிருந்தாலும் அவரது இரத்தத்தில் ஊறிப்போன இந்தப் பலவீனத்தை முற்றாக நீக்கிவிட முடியாதவர்.

ஊரில் நாம் எங்கே போனாலும் திறந்தமேனியோடு தான் செல்லவேண்டும். அந்தக் காலத்தில் எங்கள் சமூகத்தவர்கள் மேற்சட்டை போடப்படாதாம். எனக்குச் சட்டையின்றி திறந்த மேனியுடன் வெளியே செல்லுவதற்கு மிகவும் வெட்கமாகவும் கஷ்டமாகவுமிருந்தது. இந்த நிலையில் கையில் கிடைத்த சில்லறைக்கு பெரிய கடைக்குச் சென்று ஒரு றெடிமேட் சட்டையை வாங்கினேன். அந்தச் சட்டையைத் தரித்துக்கொண்டு வீட்டுக்கு வந்தேன் தந்தையார் உருத்திரபூர்த்தியாகிவிட்டார். எனது சட்டையைக் கிழித்ததுடன் தாறுமாறாகப் பேசினார் என் நெஞ்சம் கொதித்தது. என்னுடைய ஆவேச வெறியை அவர் புரிந்துகொள்ளவில்லை. எனக்குப் பிற சமூகத்தவரினால் தொல்லைகள் ஏற்படுமென்றும் அவர் அஞ்சினார்.

எனக்கு மட்டும் ஆவேசம் குறைவதாகவில்லை. தந்தையின் பராமரிப்புக்குட்பட்ட வாழ்வே நமது சுதந்திர உணர்ச்சிக்கு முட்டுக்கட்டையாக அமைகின்றது என்று தீர்மானித்தேன். நான் உழைக்கவேண்டும், என்னுழைப்பினால் தாய் தந்தையரைப் பேண வேண்டும் என்ற கருத்துச் சுடர்விட்டுப் பிராகாசித்தது. என்னுடைய தந்தையார் செய்கின்ற தொழில்தான் நமது சுதந்திர எண்ணங்களுக்குத் தடையாக அமைகின்றது. ஆகையினால் உயர் சாதிக்காரர் செய்வது போன்ற தொழில்களுள் ஒன்றைச் செய்ய வேண்டுமென்ற திட்டம் நெஞ்சில் நிலைபெற்றது. என்னுடைய தந்தையாரும் குலத்தொழிலில் எனக்குப் பயிற்சியளிக்கவில்லை.

ஒரு தினம் என்வீட்டுக்குத் தந்தையாரின் நண்பர்கள் சிலர் வந்தனர். அப்போது அவர்கள் என்னைக்கண்டனர். தந்தையாரைப் பார்த்து “என்ன இராமலிங்கம் உன்னுடைய மகன் செல்லையாவை ஏன் பள்ளிக்கு அனுப்பவில்லை? இந்த வயதிலே கொஞ்சமாவது படித்தாற்றானே நல்லது.” என்று அவரிடம் தெரிவித்தனர். அதற்கு எனது தந்தையார் “நான் பெருமைமிக்க பிரமுகர்களின் தொழிலாளி. அவர்களின் பிள்ளைகள் படிக்கின்ற பெரிய பள்ளிக்கூடத்திற்குள் என் பையனையும் சேர்க்கவேண்டும். வசதி வரட்டும் பார்த்துச் செய்வோம். இது மாத்திரமல்ல நான் இன்னும் ஓரிடத்திலும் நிலையாகநின்று தொழில்பார்க்கத் தொடங்கவில்லை. எப்படியாவதுத் நிலையாக இருப்பதற்கு ஓர் இடம் பார்த்துக்கொண்டுதான் மற்றக் காரியங்களைத் தொடங்க வேண்டும்” என்றார். இந்தக் கதை என்னெஞ்சில் பால் வார்ப்பது போலிருந்தது.

என்னுடைய குடும்பத்தவர் மிகவும் வறிய நிலையில் உள்ளவர்கள். நான் ஒரு போஜனப்பிரியன். கல்லைத் தின்றாலும் ஜீரணமாகக்கூடிய வயது. சாப்பாட்டைக் கண்டால் ஓரே மோகம். எந்தநிலையிலும் உண்ணத் தயங்க

மாட்டேன் ஆனாலும் எனது பிரியத்தை முற்றாகத் திருப்தி. செய்ய முடியாத வறுமையிலே ஊறிவிட்டார்கள் பெற்றார்கள். எனது தந்தையாரின் தமையனார் கைதடியிலிருந்து வந்து எம்மை அடிக்கடி சந்தித்துப்போவது வழக்கம். அவரைக் கண்டால் எனது மனம் மகிழ்ச்சியினால் மலரும். ஓடிச்சென்று “சீனியப்பு, சீனியப்பு” என்று அவரைக் கட்டிக்கொள்வேன்.

அவர் வருகின்ற வேளையில் எங்கள் வீட்டு நிலையை உற்றுப் பார்த்துவிட்டு “நீங்கள் எங்களுடன் கைதடியில் வந்து வசிக்கலாமே? ஏன் இங்கே நீங்கள் கஷ்டப்படவேண்டும்? உங்களுக்கு வேண்டிய வசதிகளையெல்லாம் செய்து தருகிறேன்” என்று பிடிவாதமாகக் கேட்டுக் கொண்டேயிருப்பார். தந்தையும் அங்கு செல்லத் தீர்மானித்தார்.

தந்தையின் பிறந்தகத்துக்குச் சென்றோம்:

ஒரு தை மாதம் நாங்கள் கைதடிக்குக் குடிபெயர்ந்தோம். அப்போது எனக்கு எட்டுவயது நடந்துகொண்டிருந்தது.

மாரிகாலத்திய நீரையுண்ட கைதடி வயல்களெல்லாம் பச்சைப்பசிய காட்சி தந்துகொண்டிருந்தன. மழைநீரினால் ஊட்டம்பெற்ற செடிகொடிகள் மீது அழகு விரிந்து கிடந்தது. அந்தக் காலத்தில் சனப்பெருக்கம் மிகக்குறைவு. கண்காணும் இடமெங்கும் வெளிகளிலே பனைமரங்கள் எதேஷ்டையாக வளர்ந்திருந்தன. பனை வெளிகளில் விளையாடுவதில் எனக்கு மட்டற்ற மகிழ்ச்சியுண்டானது. பெரியதந்தையார் வீட்டில் அவர்களுடன் சேர்ந்து அதிக நாட்களுக்கு நாம் சீவிக்க முடியவில்லை. மொத்தம் இருபத்திரண்டு தினங்களே யாம் அங்கு வசிக்க நேர்ந்தது. காரணம்? எனது உறவினர்கள் அயலவர்களின் பழக்க வழக்கங்கள் வேறுகவும் நமது பழக்க வழக்கங்கள் வேறுகவுமிருந்தன. சீனியப்பரின் வேண்டுகோளுக்கமைய அவருடைய வீட்டுக்கண்மையில் தனியாக வீடொன்றை அமைத்து அதிற் குடியிருக்கலானோம்.

நான் கொழும்பிலிருக்கும் காலத்தில் பலவகைப்பட்ட தீன் பண்டங்கள் எனக்குக் கிடைத்தன. ஆரம்பத்தில் ஓரளவுக்கு வசதியும் வாய்ப்பும் அங்கிருந்தது. நான் ஒரே மகன் என்ற காரணத்தினால் வேண்டிய போதெல்லாம் விதவிதமான பண்டங்களை வாங்கித்தந்தனர்.

ஆனால் இங்கு அங்கேயுள்ள தின்பண்டங்கள் கிடைக்கவேயில்லை. அவற்றிற்கு மாறாக பனம்பழம், ஓடியல், பனங்கிழங்கு, பண்டுப் போன்ற உணவுகளை கிடைத்தன. காலப்போக்கில் இவைகளும் எனக்குப் பிடித்தமான

உணவாகின. எங்கள் குடியிருப்பைச் சுற்றி ஏராளம் பனைமரங்களுள்ளன. பனையிலிருந்து பனம்பழம் விழுந்து சத்தம் கேட்டதும் ஓடிச்சென்று அதனைப் பொறுக்கி வருவேன். மற்றவர்கள் கேட்டாலும் கொடுக்க மாட்டேன். பழத்தைச் சுட்டோ, அன்றேல் சும்மாவோ இரசித்துச் சுவைத்துண்பேன். எண்ணப்போல் பனம்பழத்தில் சுவைகண்ட சிறுவர்கள் வேறு சிலரும் அங்குள்ளனர். அவர்களும் இவ்வாறு பனம்பழங்களை என்னுடன் போட்டியிட்டுப் பொறுக்குவார்கள். அங்குள்ள மற்றைய சிறுவர்களும் நானும் பனைவடலியடியிலோ, ஏனைய மரங்களின் கீழோ பனம்பழத்தை இரசித்துச் சுவைப்போம். சூப்பப்பட்ட பனங்கொட்டைகள் தலையில் உச்சிவாரி இருப்பதுபோல அழகாக இருக்கும். இப்படிப் பனங்கொட்டையை தலை உச்சிவாரி இருப்பது போல் சூப்புவதில் எம்மிடையே போட்டிவரும். யானே அவர்களை இந்தப்போட்டியில் வெற்றிகொள்வேன். பலரும் யான் சூப்பியவிதத்தை மெச்சுவார்கள்.

இவ்வாறு வயல்வெளிகளிலும் பனை வடலிகளிலும், பற்றைகளிலும் உலவிக்கொண்டிருப்பேன். எனது தந்தையாரை ஒருநாள் தமையனார் தான் தொழில் செய்துவரும் யாழ்ப்பாணத்திற்குக் கூட்டிச் சென்றார். அவ்விடமுள்ள பலபிரமுகர்களிடமும் எனது தந்தையார் கொழும்பிற் தகுந்த பெரியார்களுக்குச் சலவைத் தொழில் செய்து பாராட்டுப்பெற்றவர் என்பதைத் தெரிவித்தார். இதன் பயனாக தந்தையார் யாழ்ப்பாணப் பட்டினத்தில் ஒரு சில பிரமுகர்களுக்குத் தொழில் செய்யும் வாய்ப்புக் கிட்டியது.

இந்தக் காலத்தில் சீனியப்பு எனது தந்தையாரை கச்சேரி இலிகிதர் ஒருவருடைய வீட்டுக்குக் கூட்டிச் சென்றார் அந்த இலிகிதர் எனது தந்தையாரைப்பற்றி விசாரித்தார். சீனியப்புவும் தந்தையின் திறமையை வெகுவாகச் சலாக்கித்துப் பேசினார்.

அப்போது அந்த இலிகிதர் “ யான் ஒரு பெரிய இடத்தில் இவரைச் சேர்த்து விடுகிறேன் என்றார். தந்தையாருக்கு வெகு பெருமிதமாக விருந்தது. சீனியப்புவும் அதற்குச் சம்மதித்தார். அப்போது அந்த இலிகிதர் ‘யான் குறிப்பிடும் இடம் சாதாரண இடமல்ல, மிகப் பெரிய பதவியும் அந்தஸ்துமுள்ள இடம். அங்கே துப்புரவு, நேர்மை, நிதானம் இம்முன்று விடயங்களிலும் மிகுந்த எச்சரிக்கையாக இருக்கவேண்டும்” என்றார். எனது தந்தை “உங்களுடைய சொல்லுக்கு ஒரு குறையும் வராமல் நேர்மையாக நடந்துகொள்வேன்” என்றார்.

அந்த இலிகிதர் தான் எவ்விதமும் ஒழுங்குசெய்வேனென்று உறுதியளித்ததினால் ஒற்றை மாட்டு வண்டியில் தந்தையாரும், பெரியதந்தையும் மகிழ்வுபொங்க வீடுவந்து சேர்ந்தனர்

காலையில் எழுந்த தந்தையார் பெரிய தந்தையார் இருவரும் தம்பணிசெய்யக் கிளம்பிவிடுவார்கள். நான் வயல் வெளிகள், பற்றைகள், ஈச்சம்புதர்கள் உள்ள இடங்களில் சுற்றிக்கொண்டிருப்பேன். பள்ளிக்கூடப் படிப்பு எனக்குக் கிடைக்கவில்லை. என்னைத் தட்டிக்கேட்கின்ற நிலை என் தாயாரிடமில்லை. தன்னிஷ்டையாக திரிந்து கொண்டிருப்பேன். என்போன்ற பள்ளியறிவில்லாப் பையன்களின் சேர்க்கையினால் தாய் தந்தையாரின் சொல்லை மீறுதல், தந்தையாரின் கண்களிற் படாமல் எங்காவது நுட்பமாய் மறைந்திருத்தல் போன்ற தீய குணங்களைக் கற்று அவற்றில் கெட்டித்தனம் பெற்றவனானேன்.

சில காலங்களில் எனது சாதாரியம் பயன்படாமல் தந்தையாரிடம் அகப்பட்டுவிடுவதுண்டு. அப்போது எனக்குத்தரப்படும் அடிகள் கணக்குவழக்கற்றவை. அவர் அடிமேல் அடிவைத்துக்கொண்டே யிருப்பார். யான் போடுகின்ற ஓலம் அந்த ஊரையே கலக்கிவிடும் கொடுமையைத் தாங்க முடியாமல் தாயார் குறுக்கிடுவாள். அவளுக்கும் ஒருபங்கு கிடைக்கும்.

முன்னர் குறிப்பிட்ட இலிகிதரின் சிபார்சு காரணமாக யாழ்ப்பாணத்தில் அரசாங்க அதிபராகவிருந்த ஒரு வெள்ளைக்காரர் துரைக்குத் தொழில் செய்யவேண்டியேற்பட்டது. அக்காலத்தில் வெள்ளைக்காரரைத்துரையென்றே கூப்பிடுவார்கள். அந்தத் துரைக்குத் தொழில் செய்வதில் என் தந்தையாருக்குப் பெருமைதான். “யான் அரசாங்க ஏசண்டுக்குத் தொழில் செய்கிறேன்” என்று அவர் அடிக்கடி சொல்லித் தன்னை மற்றவர்களுக்கு முன் உயர்த்திப் பேசுவார். தந்தையாரின் துப்புரவான தொழில் திறமையும், துல்லியமாக உடைகளை மடித்துக்கொடுக்கின்ற முறையும் வெள்ளைக்காரத்துரையின் மனதைக் கவர்ந்துவிட்டன. இதனால் துரையின் அபிமானத்துக்குத் தந்தையார் உரிமையானார். அப்போது யாழ்ப்பாணப் பட்டினத்திலுள்ள கொட்டடி யென்ற பகுதியில் ‘கறுத்தார்’ என்ற பிரபலம் பெற்ற செல்வந்தர் ஒருவர் இருந்தார். இவருக்கு நிலபுலங்கள் அதிகமிருந்தன. அவரைச் சுற்றி அவருக்குத் தொண்டு செய்வதற்காகக் குறைந்தது இருபத்தைந்து பேர்வழிகளாவுதல் நிற்பார்கள். எவரும் அவரிடம் மரியாதையாகவே நடப்பர். தவறு செய்பவர்களை இலேசில் விடமாட்டார். ஆனால் சூழ்நிலையை அனுசரித்துப் புத்திசாதுரியத்துடனும் திறமையாகவும் காரியங்களைத் செய்வதற் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தார்.

அரசாங்க அதிபர் போன்ற பெரிய உத்தியோகத்தர்களைத் தனது வீட்டுக்கு அழைத்து மரியாதை செய்து பெரிய கேளிக்கை விருந்துகள் வைப்பது அவரது வழக்கமாகும். பலவகையிலும் பிரபலம் பெற்றிருந்தவர்கள் அவருடன் தொடர்பு கொண்டிருந்தனர்.

கொட்டடிக் கறுத்தாரின் வீட்டு விருந்தொன்றுக்கு அரசாங்க அதிபதி சென்றிருந்தார். கறுத்தாரின் கண்கள் அரசாங்க அதிபதியின் உடுப்பின்மேல் விழுந்து கொண்டிருந்தது. கறுத்தார் அடிக்கடி தன்னைப் பார்ப்பதைக் கவனித்த அரசாங்க அதிபர் கறுத்தாரை

விசாரித்தார். கறுத்தார் “உங்கள் உடைகளைக் கவனித் தேன். அவை மிகவும் துல்லியமாகவும், அழகாகவும் சலவைசெய்யப்பட்டிருக்கின்றன துரையவர்கள் எங்கே சலவை செய்கிறீர்கள்?” என்று வினவினார். அதிபர் அவர்கள் “என்னுடைய இலகிதர் ஒரு புதிய சலவைத் தொழிலாளியைப் பிடித்துத் தந்துள்ளார். அந்தத் தொழிலாளியின் கைத்திறமையே நமது உடைகள் இவ்வளவு சிறப்படையக் காரணம்” என்றார். கறுத்தார் துரையிடம் “தங்களுடைய சலவைத் தொழிலாளியை எனக்கும் தொழில் செய்வதற்கு ஏற்பாடு செய்யுங்கள்” என்று கேட்டுக்கொண்டார்.

துரையின் ஏற்பாட்டின்படி எனது தந்தையார் கொட்டிக் கறுத்தாருக்கும் சலவைத்தொழில் செய்து வரலானார். ஏறக்குறைய ஒரு வருடமாகியது. கைதடியிற் சலவை செய்த உடைகளை ஒற்றைத் திருக்கல் வண்டியில் ஏற்றிக்கொண்டு தந்தையார் யாழ்ப்பாணம் கறுத்தாரின் வீட்டுக்கு ஒருநாள் வந்தார்.

அந்த வேளையில் கறுத்தார் திண்ணையிலிருந்த சாய் மனைக் கட்டிலில் படுத்தபடி அன்றைய தினசரிப் பேப்பர் ஒன்றைப் படித்துக்கொண்டிருந்தார். தான்படித்த பகுதியை முடித்துக்கொண்டதும் அவர் பத்திரிகையின் மறுபக்கத்தைப் புரட்டினார். அதைக் கண்ட தந்தையார் “ஐயா இந்தாருங்கள்” என்று குரல் கொடுத்தார்.

திரும்பிப் பார்த்த கறுத்தார் “ஓ! இராமலிங்கமா வாய்! ஏன் நல்லாக நாட்சுணங்கிப்போய்ச்சு” என்றார்.

“ஐயா, என்ன செய்வது? கைதடியிலிருந்து அடிக் கடி வந்து போவதென்றால் பெரிய கஷ்டம்” என்று அவரிடம் சுணக்கத்துக்குரிய காரணத்தை விளக்கினார்.

கறுத்தார் புன்னகை பூத்தபடி “இராமலிங்கம் எனக்கு என்னேப்பற்றி அதிகம் தெரியாது. இங்கிருந்து

பனைவரைக்கும் எனக்குச் சொந்தமான காணிகள் அங்கங்கே இருக்கின்றது. நீயேன் கைதடியிலிருந்து இவ்வளவு கஷ்டப்படவேண்டும்” என்றார்.

அவருடைய கருத்தும் கதையும் தந்தையாருக்குப் புரியவில்லை.

“என்னையா சொல்லுறியள்?” என்றார் எனது தந்தையார்.

“உன்னுடைய தொழிலுக்கு வசதியாக என்னுடைய காணிகள் ஒன்றில நீ குடியிருக்கலாமே” என்றார்.

பழம் நழுவிப் பாலில் விழுந்தது போலத், தந்தையாருக்கு அந்தக் கட்டளை யமைந்தது. அகமும் முகமும் விகாசித்துக் கொள்ள “ஐயா இப்படி ஒரு வசதி செய்தால் அது எனக்கும் நல்லதுதானே. ஆனால் நீங்கள் இருக்கச் சொல்கின்ற காணியில் வீட்டைக் கீட்டைக் கட்டுவதற்கு என்னிடம் பணமில்லையையா” என்றார்.

“அடேயப்பா உனக்குதவாத பணம் எதுக்காகும்” என்று கூறி உடனேயே ரூபா ஐம்பது கொடுத்தார் கறுத்தார்.

யாழ்ப்பாணத்தில் குடியிருக்க நிலமும், வீடுகட்டப் பணமும் கிடைத்தால் அதைவிட வேறு மகிழ்ச்சியுண்டா? மிகுந்த மகிழ்ச்சியுடன் திருக்கல்மாட்டின் நாணயக் கயிற்றை இடதுகையிலும் வலதுகையில் ஏர்க்காலையும் பிடித்துக்கொண்டு துள்ளி ஆசனத்தில் அமர்ந்து கொண்டார். மாட்டின் வாலை முறுக்கியவுடன் அது துள்ளி யோடத்தொடங்கியது.

தூரத்தில் மாட்டின் சலங்கை சப்தமிட தந்தையார் வந்த காட்சி இன்னும் மனக்கண்ணில் நிற்கிறது.

யாழ்ப்பாணத்தில் வசிக்கத் தொடங்கினோம்

தந்தையார் அன்று வீட்டுக்கு வந்ததும் பெரும் உற்சாகமாக அம்மாவிடம் கதைத்தார். யாழ்ப்பாணத்தில் கறுத்தாரின் காணியில் குடியிருக்கப் போவதில் ஏற்படும் பெருமிதம் ஒவ்வொரு சொல்லிலும் துள்ளியது. அம்மாவுக்கு மட்டுமல்ல எனக்கும் யாழ்ப்பாணத்துக்கு குடிபெயர்ந்து போவதிலும் புதிய புதிய இடங்களைப் பார்ப்பதிலும் புதியவர்களுடன் பழகுவதிலும் எனக்கு விருப்பம் அதிகம். யாழ்ப்பாணத்துக்கு எப்போ செல்வோம் என்ற கற்பனையில் ஆழ்ந்துவிட்டேன்.

குறித்த ஒருதினத்தில் இப்போது மகாத்மகாந்தி வீதியென்று குறிப்பிடும் வீதியை (முன்பு இவ்வீதி மணிக்கூட்டு வீதியென அழைக்கப்பட்டது.) மருவியுள்ள காணியில் வீடுகட்டிக் குடியேறினோம். இன்றிருப்பது போல அன்று பெரிய கல்வீடுகள் இல்லை. நாம் சிறிய கொட்டில் கட்டியிருந்த காணிதான் இப்போது ஆர். செல்லையா அன் கோ இருக்குமிடமாகும். இங்கு குடியேறிய பின்பு என்னுடைய உறவினர் எனது தந்தையாரை மணிக்கூட்டடி இராமலிங்கம் என்று அழைக்கத் தொடங்கினார்.

யாழ்ப்பாணத்தில் நாங்கள் உறவினரின் தொடர்பில்லாத தனித்த இடத்தில் குடியிருந்தாலும், அடிக்கடி தந்தையாரின் உறவினர்களும், நண்பர்களும் வந்து சந்தித்துப்போவார்கள். அந்த நேரத்தில் யான் சுட்டித் தனஞ்செய்துகொண்டு வீட்டிலிருப்பேன். உறவினர்கள் “ஏன் இன்னும் பொடியனைப் பள்ளிக்கூடம் விடாமலிருக்கிறாய்?” என்று கேட்பார்கள். அதற்குத் தந்தையார் “ஓ இப்பவென்ன அவசரம். நான் படித்தனா? இவன் என்னத்தைப் படித்துக் கிளிக்கப்போறான்? தறுதலைப்பயல் வீட்டில் சொல்வழியே கேட்பதில்லை ஏதோ இங்குள்ள வேலைகளைப் பார்த்துக்கொண்டு எனக்கு உதவியாக நிற்கட்டும்” என்பார்.

என் தந்தையார் மாத்திரமல்ல எங்கள் ஊரிலிருந்த பெற்றோர்களிற்பலர் பிள்ளைகளைப் படிப்பிக்க வேண்டுமென்ற அக்கறை குறைந்தவர்களாகவே இருந்தனர். தகப்பன் எவ்வழி மைந்தர் அவ்வழி என்ற பண்புடையவர்கள். இதனால் என்னைப் பள்ளிக்கூடத்துக்கு அனுப்புவதில் தந்தையார் அக்கறை காட்டவில்லை. அன்றைய காலத்தில் அது அதிசயமான காரியமாகாது.

இப்பொழுது யாழ்ப்பாணத்திலிருக்கும் கடைகள், வீதிகள் பல முன் இருக்கவில்லை. ஒரு சில பிரதான வீதிகளைத் தவிர, மற்றைய வீதிகள் பிரபலம் பெற்றிருக்கவில்லை. யாழ்ப்பாணத்தில் விளங்குகின்ற பெரியாள் பத்திரியின் மேற்குப்புறப் பகுதியின் பெரும்பான்மையான இடம் தோட்டங்களாகவே காணப்பட்டன. மரவள்ளிக்கு இந்த நிலம் வாய்ப்பாக அமைந்தமையால் மரவள்ளி செய்கைபண்ணப்பட்டு வந்தது. இதனால் இந்த இடத்தை மரவள்ளித் தோட்டமென்றே அழைத்தனர். இந்த மரவள்ளித் தோட்டத்துக்கு நடுவே நன்னீர்க்கிணரென்றிருந்தது. எனது தாயாரின் வேண்டுகோளின் படி நன்னீர் கொண்டுவந்து கொடுப்பேன்.

யாழ்ப்பாணத்தில் குடியேறிச் சுமார் ஒன்பது மாதங்களாக வறுமையும் எமது வீட்டை ஆக்கிரமித்துக் கொண்டது. அவ்வப்போது யாம் பட்டினியாகக் கிடக்க வேண்டிய துர்நிலையும் ஏற்பட்டது. வறுமை கோரமாக வீட்டை ஆட்சிசெய்தது.

ஒரே சூலில் நான்கு சகோதரர்கள் :

இந்த நிலையில் கர்ப்பிணியான என்தாய் பிரசவ வேதனையிற் துடித்தார். கடவுளின் சோதனைபோல் ஒரே சூலில் நான்கு குழந்தைகளைப் பிரசவித்தாள்.

இது ஒரு புதினமாக யாழ்ப்பாணப் பகுதியிற் பரவி விட்டது. மடையுடைத்த வெள்ளம்போல் ஜனங்கள் எங்கள் வீட்டை நோக்கி வாகனங்கள் மூலமும் கால் நடையாகவும் வந்து சேர்ந்தனர். அப்படி வந்தவர்களுள் வெள்ளைக்காரத் துரைமார், கனவான்கள், சீமாண்கள், சீமாட்டிகள், நகரகாவலர், அரசாங்க உத்தியோகத்தர்கள் ஆகிய பலரகப்பட்டவர்களும் காணப்பட்டனர். எங்கள் வீட்டில் இப்படிப் பலரும் வந்து பார்த்தமை வேடிக்கையாக விருந்தது. எனக்கும் சகோதரர்கள் நால்வர் ஒரே முறையிற் பிறந்தது பெருமையாக விருந்தது. அவர்களுக்கு நான் எதிர்காலத்தில் உழைத்துப் பல விளையாட்டுச் சாமான்கள், பொருட்கள் எல்லாம் வாங்கிக் கொடுக்கவேண்டும் என்றெல்லாம் கற்பனைபண்ணினேன். புதினம் பார்க்க வந்தவர்களுள் தர்மசிந்தையுள்ளவர்கள் பணம் உதவியும் வாழ்த்தியும் சென்றனர். ஆனால் அன்னரின் வாழ்த்துக்கள் பலிதமாகவில்லை. ஒரே சூலில் பிறந்த அந்த நாலு சிசுக்களும் ஒரே நாளில் காலன் கைப்பட்டன. இந்தத் துக்கத்தைத் தாங்காது தாயார் கண்ணீர் வடித்தாள் அண்ணாகிய நானும் அழுதேன். புதினம் பார்க்க வந்தவர்களும் வருத்தப்பட்டனர். இதைத்தவிர எம்மால் என்ன செய்ய முடியும்?

ஆனால் புதினம் பார்க்க வந்தவர்கள் கொடுத்து, பணத்தின் ஒரு பகுதியை அம்மா சிக்கனப்படுத்திச் சேமித்து வைத்திருந்தாள். பணத்தின் பக்கம் தந்தையின் பார்வை பட்டதால் அது கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் கரையத் தொடங்கியது. நேரந்தவரூது ஆறு மாதத்துக்கு ஒழுங்காக அடுப்புப் புகைந்தது. வேளைக்கு

எனக்கும் உணவு கிடைத்தது. இந்தக் காலத்திலே தந்தையும் சிறுது சிறிதாக குடிப்பழக்கத்துக்குள்ளானார். வீட்டில் செலவுக்குப் பணமிருக்கின்ற தன்மையினால் தொழிலில் அதுவரை காட்டிவந்த நேர்மையையும் காற்றில் பறக்கவிட்டுவிட்டார்.

நாள் முழுதும் கஷ்டப்படும் தொழிலாளர் பலர் இந்தவித மனப்பான்மை கொண்டனர் போலும். பணத்தின் அருமை அவர்களுக்கு விளங்குவதில்லை. இதனால் வாழ்க்கையில் மலர்ச்சியும் ஏற்படுவதில்லை.

கல்வி கற்ற விதம் :

அம்மாவையும் ஒரே பிரசவத்தில் பிறந்த நாலு சகோதரரையும் பார்ப்பதற்கு வந்திருந்த பெரியார்கள் தாயாரைப் பற்றியும் குழந்தைகளைப் பற்றியும் ஆங்கிலத்தில் பேசிக்கொண்டிருப்பதைப் பார்த்தால் நானும் ஆங்கிலத்தில் பேசினால் எவ்வளவு பெருமையாக இருக்கும் என்று கருதிக்கொள்வேன். ஆகவே படிக்கவேண்டுமென்ற ஆவல் பிறந்தது. எனது எண்ணத்தைச் செயல்படுத்தவேண்டும் என்ற ஆர்வம் மனதில் கொழுந்துவிட்டெரியும். தந்தையார் படிக்கவேண்டுமென்ற ஆர்வத்தை முனை மழுங்கச் செய்தார். வீட்டில் மலைபோல் வீட்டு வேலைகள் குவிந்து கிடக்கும் காலையில் தந்தையாருக்கு உணவு கொண்டுசென்று கொடுக்கவும் தாயாருக்கு வீட்டு வேலைகளில் உதவி செய்யவுமே நேரம் சரியாயிருக்கும். பள்ளிக்கூடத்துக்குப் போவதற்குச் சந்தர்ப்பம் தரமாட்டார்கள். ஆயினும் எவ்வாறாயினும் படிக்கவேண்டுமென்ற ஆர்வத்தைச் செயல்படுத்த முனைந்தேன்.

எங்கள் வீட்டுக்குச் சமீபத்தில் மாணிக்கம் என்ற பெண் குடியிருந்தாள். அவளது மகள் வேம்படி மகளிர் கல்லூரியில் படித்தவள். பள்ளிப்படிப்பை விட்டதும் ஓய்வு நேரத்தில் “டியூசன்” கொடுத்து வந்தாள். அந்த வீட்டுக்குப் பல பிள்ளைகள் படிக்க வருவார்கள். அதைப் பார்க்கும்போது நானும் சேர்ந்து படிக்க விரும்பினேன். “டியூசன்” எடுப்பதற்கு பணம் என்னிடம் இல்லை தந்தையாரிடம் கேட்டால் ஒழுங்கு செய்யமாட்டார். வீட்டு வேலைகளையே செய்ய வற்புறுத்துவார். எனவே தினமும் சாணி சேகரித்துக்கொள்வதனாலும், வீதியில் சிலரிடம் பாடிக்காட்டுவதனாலும் சில்லறைக் காசு கிடைக்கும். அச் சில்லறையைச் சேகரித்துக்கொள்வேன். இப்படிச் சேர்த்த பணத்தைக்கொண்டு நான் படிக்கவேண்டுமென்ற முடிவுக்கு வந்தேன். பெற்றார் அதற்குச் சம்மதிப்பார்களா? ஒரு நாள் தந்தையிடம் “அப்பா படுத்து

நித்திரை செய்கின்ற நேரத்திலாவுதல் ஓய்வுதாருங்கள் நான் அடுத்த வீட்டுக்குச்சென்று படிக்கப் போகின்றேன்” என்று கெஞ்சினேன்.

என்னுடைய ஆர்வமும் துடிப்பும் அவரை இளகச் செய்தமையால் ஓய்வு நேரங்களில் அந்த வீட்டுப் பெண்ணிடத்தில் ஆங்கிலம், தமிழ் ஆகிய இரு மொழிகளையும் படித்துவரப் பணித்தார். தினமும் பத்துச் சதம் கொடுத்துப் படித்து வந்தேன்.

இந்தக் காலகட்டத்தில் நாங்கள் குடியிருக்கும் காணிக்கு உரிமையாளரான கறுத்தார் கல்வீடொன்றைக் கட்ட முற்பட்டார். எங்களுடைய ஓலைவீட்டை அந்த இடத்திலிருந்து பிரித்தெடுத்து. அக்காணிக்குள் வேரூரிடத்தில் கட்டினோம்.

இந்த இடத்திலேதான் இப்போது லேக்ஹவுஸ் கிளைக் காரியாலயம் அமைந்துள்ளது. கறுத்தார் புதிதாக நிர்மாணித்த கல்வீட்டிலே இராசநாயக முதலியார் என்ற அரசாங்க உத்தியோகத்தர் குடிவந்தார்.

புதிய பழக்கங்கள்:-

என்னுடைய தந்தையார் குடிப்பதைப் பார்த்து எனக்கும் குடித்தாலென்ன என்ற எண்ணம் எழுந்தது. எனது வயதில் சிறுமாற்றம் கண்டது. தீய பழக்கங்கள் சில என்னை நெருங்கத் தொடங்கின. தந்தையார் அன்றாடப் பாவனைகளுக்காகக் சாமான்களை ஒரு கடையில் கடனாக வாங்குவார். அவருக்குச் சாமான்கள் வாங்கச் செல்கின்ற சாக்கில் நானும் எனக்குத் தேவையான பீடி, சோடா போன்ற சாமான்களைக் கடனாக வாங்க ஆரம்பித்தேன்.

தந்தையார் ஒருதினம் கடன்காசைக் கொடுப்பதற்காகக் கடைக்குச் சென்றார். கடைக்காரன் “உமது கணக்கில் ஆறு ரூபாய் பதினைந்து சதம், உன்னுடைய மகன் செல்லையா கணக்கில் என்பத்தாறு சதம்” மொத்தம் ஆறென்பத்தாறு என்றான். தந்தைக்கு அதிர்ச்சியாகி விட்டது. ஆனால் அடக்கமாக செல்லையா என்ன சாமான்களை வாங்கினான்” என விசாரித்தார். “நீ சொன்னது என்று சொல்லி பீடியும் சோடாவும் வாங்கினான். உன்னுடைய மகனென்றபடியாற்றான் கொடுத்தேன்” என்றான். மறுபேச்சுப் பேசாமல் “சரிகாரியமில்லை, அவனுடைய கணக்கிலுள்ள காசையும் எடுத்துக்கொள்ளுங்கள். இனிமேல் கடன் கேட்டால் கொடாதீர்கள்” என்று சொல்லிவிட்டு வந்தார்.

எனது கடனையடைத்துவிட்டார். என்றாலும் அவரது மனதில் உள்ளூரக் கோபம் கொழுந்துவிட்டு எரியத் தொடங்கியது. ஆத்திர மிகுதியுடன் வீட்டுக்கு வந்தார். தூரத்தில் அவர் வருவதைக் கண்டேன். காரணம் புரியவில்லை. இருந்தும் அவர் முகத்தில் கோபக்கனல் தெறிப்பதைக் கண்டபோது இன்றைக்கு நமக்கு மண்டகப்படி நடக்குமாக்கும் என்று பயந்து கோடிப்புறத்தில் பதுங்கிக் கொண்டேன்.

வீட்டுத் திண்ணையிற் காலடி எடுத்து வைத்ததுமே “எங்கேயடி அவன்” என்று அதட்டினார். அவரது அதட்டல் கேட்டதும் அம்மா வெளியே வந்தாள். தாயின் உள்ளம் களிவுடையது என்றைக்கும் அவள் என்மீது அன்புடையவள். தந்தையின் அதட்டலை அவளாற் பொறுக்க முடியவில்லை. மெதுவாக “என்றைக்காவுதல் தம்பியை நீங்களே அன்பு ஆதரவாக கூப்பிட்டதுண்டா? என் வயிற்றில் பிறந்து அவன் ஏன் இவ்வளவு கஷ்டப்பட வேண்டும். கடவுளே கடவுளே” என்றாள்.

“அடியே உன்றாறாடி அவன் இப்படிக் கெட்டுப் போனான். பால்குடி கூட மறக்கவில்லை. பத்துவயதிலே பீடி குடிக்கத் துவங்கிவிட்டான். அதுவும் என்னுடைய கணக்கிலையல்லோ கடையில் கடன்வாங்கி பீடி குடிக்கிறான். இது உனக்குத் தெரியுமா? சனியன் வரட்டும் எங்கேயவன்? இன்றுடன் அந்தச் சனியனைத் தொலைத்து விடுகிறன்” இவ்வாறு தனது ஆத்திரம் தீருமட்டும் சத்தம் போட்டார். பெற்றவளுடைய கண்கள் நீச்சல் தடத்து மீன்களாகின. நான் புரிந்துள்ள குற்றம் அவளது நெஞ்சத்தையும் கசக்கிப் பிழிந்திருக்கும். பெற்ற மனம் வற்றாத அன்புச்சுனையானது.

இவ்வளவு பேச்சுவார்த்தைகளையும் கோடிப்புறத்தில் உட்கார்ந்து கேட்டுக்கொண்டிருந்தேன். அதுமட்டுமல்ல சுவாரஸ்யமாகப் பீடி புகைத்த பின்னர் எதையும் தெரிந்ததாகக் காட்டாது வெகுநல்ல பிள்ளையாக வீட்டுக்குள் அடியெடுத்து வைத்தேன்.

தந்தையார் எப்படி என்னைப்பிடித்தாரோ தெரியாது. அவர் தடியெடுத்தது தெரியவில்லை. முதுகில் தடதட வென்று அடிகள் விழுந்தன. அவரது கண்கள் அக்கினிச் சுவாலையை வீசின. திட்டுகளும் வசவுகளும் ஏராளமாக வெளிவந்தன.

வெள்ளமும் பஞ்சமும் :

சூரியன் மேற்குத் திசையில் மறைந்தான். இருள் எங்கும் கவியத்தொடங்கியது. கைவிளக்கு மூலையில் கூடர் பரப்பிக்கொண்டிருந்தது. திக்கித்திக்கி அழுது கொண்டிருந்தேன். கண்ணீர் கரைபுரண்டோடியது. திடீரெனக் குளிர்க்காற்று வீசத் தொடங்கியது. அதைத் தொடர்ந்து மின்னல்கள் கண்ணைப் பறிக்கத் தொடங்கின. பேய்மழையும் பொழியத் தொடங்கியது. காற்றின் பலமான வீச்சினால் மரங்கள் பல ஆங்காங்கே விழுந்தன. பயங்கரமான இம்மழை என் நினைவில் இன்றும் நிழலாகக் கவிந்துள்ளது. எனது கண்களிலிருந்து வெளியேறிய கண்ணீர் இப்படிப் பயங்கரமான மழையாக மாறியதோ? மறுநாள் யாழ்ப்பாணமே வெள்ளத்துள் மிதந்தது. இவ் வெள்ளம் தரையிலிருந்து நாலுமுழத்துக்கு ஏற்பட்டதாக அவதானிகள் தெரிவித்தனர்.

எங்கள் கூரைவீடு வெள்ளக்காட்டுக்குள் அகப்பட்டுக் கொண்டது. புகலிடம் தேடி வேறிடத்துக்குச் சென்றோம். வெள்ளத்தால் பர்திக்கப்பட்ட அகதிகளுக்குக் கறுத்தார் தலைக்கு அரைப்படி அரிசியும் வேறு சாமான் களும் வழங்கினார். அரசாங்கமும் சிறிய உதவி வழங்கியது. வெள்ளத்தை யடுத்து கடைகளை உடைத்துக் கொள்ளையமிட்டனர்.

வெள்ளம் வடிந்து சீர்நிலை உருவானது ஆனாலும் பாதிப்பு இலகுவில் தீரவில்லை. என் தந்தையின் தொழிலுக்கு மழைக்காலம் இடக்காக அமைந்தது. தொழில் குறைந்தது. பசி பட்டினி வாட்டத் தொடங்கியது. தொழில் செய்யும் இடங்களில் பாக்கிப் பணங்களை வாங்கி வரும்படி தந்தை அனுப்புவார். யான் அவ்வவ் இடங்களுக்குச் சென்று மெய் கலந்த பொய்ப்பேசிப் பணத்தை வசூலித்து வருவேன்.

இப்போது யாழ்ப்பாண மாநகரசபை மண்டபம் உள்ள இடத்திலே மௌனச் சினிமாப்படம் காட்டி வந்

தனர். இம் மண்டபத்தை 'றிஜுவே ஹோல்' என்று அழைத்தனர். எனக்குச் சினிமாப் பார்ப்பதற்கு மிகுந்த ஆசையுண்டு. ஆனால் கையில் பணமிருக்காது. தந்தையிடமே பணம் கேட்பேன். அவர் தொழில் செய்யுமிடங்களுக்குச் சென்று பணம் வாங்கி வாவென்று பணிப்பார். யான் சாமார்த்தியமாகப்பேசிப் பணத்தை வசூல் செய்து வருவேன். இந்த மகிழ்ச்சியினால் இடைக்கிடை 25 சதம் தருவார்.

கறுத்தார் கட்டிய கல்வீட்டில் வாசஞ்செய்த இராசநாயக முதலியார் வேறு இடத்துக்குச் சென்றமையால் அந்த வீடு வெறுமையாக விருந்தது. அந்த வீட்டை கறுத்தார் "சென் மேரிஸ்" என்ற பெயருடைய வாடிவீடாக மாற்றினார். இந்த வாடிவீட்டில் பல பிரமுகர்கள் அடிக்கடி வந்து விருந்து கேளிக்கைகள் நடத்துவதுண்டு.

முதன்முதல் மகாத்மா காந்திஜி யாழ்ப்பாணம் வந்த போது இந்த வாடி வீட்டிலேதான் தங்கினார். ஏராளமான ஜனங்கள் அந்த மகானைக் கண்டு அவரது உபதேசங்களைக் கேட்பதற்காக வருவார்கள். பக்கத்திலே குடியிருக்கும் வாய்ப்புக் கிடைத்தமையால் நானும் தந்தையாரும் தாயாரும் அந்த மகானைக் காணவும் அவரது உபதேசங்களைக் கேட்கவும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. இது ஒரு பாக்கியமான நிகழ்ச்சியாகும். ஆனால் சிறுவனான எனக்கு அந்தக் காலத்தில் அவரது அருமையை அறிந்துகொள்ளக்கூடிய பக்குவமில்லை. இவர் வருகை புரிந்த காலம் 1927-ம் ஆண்டாகும்.

அந்நியநாட்டு உடை, உணவு வகைகளை நம்பியிருக்கப்படாது. நமது சுயதேவைகளை நாமே பூர்த்திசெய்ய வேண்டும். கதராடையே நமக்குரியது. என்றெல்லாம் கூறலானார். அவர் சென்ற கூட்டங்களிலெல்லாம் கதராடை விற்பனையாகியது. மக்கள் விழுந்தடித்து அவற்றை வாங்கினார்கள்.

நான்கு முழுவேட்டி, உடலில் ஒரு ஆபாரம், தோளில் ஒரு கைத்தறித்துண்டு. இவற்றுடன் அவரது எழில் பிரகாசிக்கும். காந்திஜி அங்கு தங்கியிருந்த காலத்தில் அவரது உடைகளை எனது தந்தையாரே சலவை செய்து வந்தார். காந்திஜி சில தினங்களில் திரும்பிவிட்டார்கள்.

வாடிவீட்டுரிமையாளரும் எமது நிலச்சுவாந்தருமான கறுத்தார் அத்துமீறிய செலவினங்களினால் பாதிக்கப்பட்டார். கீர்த்திக்காகவும், சுய விருப்பு வெறுப்புகள் காரணமாகவும் அவரது செல்வம் விரயமானதுபோலும். அதனால் சென்மேரிஸ் வாடிவீட்டை அவர் விற்க நேர்ந்தது.

கறுத்தார் அந்த வாடிவீட்டுடன் நாமிருந்த நிலத்தையும் சேர்த்து விற்றுவிட்டதால் நாமும் இடம் பெயர்ந்து அந்த வளவுக்குத் தெற்கேயுள்ள வளவில் கொட்டில் கட்டி வசிக்கத் தொடங்கினோம்.

“ வாழ்க்கையில் வெற்றி ” எப்போதுமே கிட்டாமல் இருந்துவிடுவதில்லை யென்பார்கள். ஆனால் அந்த வெற்றி என்னை எட்டிப்பார்க்கவில்லை. தள்ளித் தள்ளிப் போனது.

எமது வீட்டுக்குடுத்துள்ள யாழ்ப்பாணம் மத்திய கல்லூரி, வேம்படி மகளிர் கல்லூரி என்பவற்றில் பயிலுவதற்காக மாணவ மாணவிகள் செல்லுவார்கள். அவர்கள் பள்ளிக்கூட்டு செல்வதைப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பேன். பள்ளிக்கூடம் கறுப்பா? சிவப்பா? என்பது பற்றியே எனக்குத் தெரியாது. அடுத்த வீட்டிலுள்ளவர்களிடம் படித்தே எனது அறிவை வளர்த்துவந்தேன்.

வீட்டில் உள்ள சில பெட்டிப் பலகைகளைப் பொருச் சிறு சிறு வண்டியொன்று செய்தேன். தினமும் அந்த வண்டியை வண்டிக்காலக்கு இழுத்துச் செல்வேன். அங்கே வண்டியிற் பூட்டப்பட்ட யாடுகளின் சாணத்

தைக் குவிப்பேன். தற்போது யாழ்ப்பாண பஸ் நிலையமாகவுள்ள இடம் அக்காலத்தில் மாட்டுவண்டிக் காலையாக விருந்தது. ஊரிலுள்ள கட்டாக்காலி மாடுகளும் வீதியில் இஷ்டப்படி உலவிவருவதுண்டு. மாடுகள் உலவும் இடங்களிலும் சாணகம் கிடக்கும். சாணகம் சிறுகச்சிறுகக் குன்றாகக் குவியும். பணம் சேர்த்துச் சாமான்கள் வாங்கலாம் என்ற கற்பனை மலைகள் மனதில் வளரத் தொடங்கும்.

எனது தாயாரும் கர்ப்பவதியாகியிருந்தாள். தந்தையார் கொக்குவில் போன்ற இடங்களுக்கு என்னையும் கூட அழைத்துச் செல்லுவார். ஜாதிவெறியினால் பாடசாலைகளிலோ, பஸ் வண்டியிலோ, புகைவண்டியிலோ தாழ்ந்தசாதி மக்கள் சரிசமமாக ஆசனங்களில் உட்கார முடியாது. நடைபாதையாக உள்ள இடங்களிலேதான் உட்காரவேண்டும்.

சாதி'வெறி :

தந்தையாருடன் ஒருநாள் கொக்குவிலுக்குச் செல்லு வதற்காக பஸ்வண்டியில் ஏறினோம். நான் திடுமென சிறுபிள்ளைப் புத்தியினால் ஓர் ஆசனத்தில் அமர்ந்துவிட் டேன். தந்தையார் முகத்தில் பயத்தின்சாயல் படர்ந்தது. பயத்தில் ஏற்பட்ட ஆத்திரத்துடன் சற்று என்னை அதட்டிய படி “ அடே நாங்கள் குறைந்த சாதிக்காரர் இந்த ஆச னத்தில் இருக்கப்படாது. நீ வந்து என்னுடைய மடியில் இரு” என்று பலவந்தமாக இழுத்துத் தனது மடியில் இருத்தினார் தந்தை.

இது இருக்கத்தானே போடப்பட்டிருக்கிறது; இப் படி மனம் ஆத்திரப்பட்டது. ஆனால் தந்தைமுன் இதைப் பேசமுடியுமா? குறும்புத்தனஞ் செய்தால் அவர் தண் டிப்பார். அத்துடன் உயர்சாதிக்காரர்களின் தாக்குத லுக்கும் ஆளாகவேண்டிவரும். ஆகவே என்னுடைய நெஞ்சம் வேகத் தந்தையின் மடியில் உட்கார்ந்தேன்.

இந்நிகழ்ச்சி மனதை வெகுவாக உறுத்தியது. கொதிப் புடன் புழுங்கினேன். வேறென்ன என்னாற் செய்ய முடி யும்? எதிர்காலத்தில் நான் ஒரு பஸ் வண்டிக்கு உரிமை யுடையவனாகி எல்லாச் சமூகத்தவரையும் சரியாசனத் தில் வைத்தாலென்ன? அப்படியான நிலை உருவாகுமா? என்றெல்லாம் சிந்தனையை உருட்டினேன்.

தாயார் கர்ப்பவதியாக இருந்தமையால் வீட்டி லுள்ள பல காரியங்களை நானே செய்யவேண்டியிருந்தது. தற்போது யாழ்ப்பாண மத்திய கல்லூரி மைதானமாகத் திகழும் இடத்தின் நடுவே முன்னாளில் நன்னீருற்றுக் கிணறு ஒன்றிருந்தது. வீட்டுக்குத் தேவையான தண் ணீரை அங்கும் சென்று அள்ளிக்கொண்டு வருவேன். வீட்டுக்குத் தேவையான பண்டங்களை கடையிற்சென்று வாங்கிவருவதும் எனக்குள்ள கடமைகளுள் ஒன்றாகும் வீட்டுக்குரிய பண்டங்களை வாங்கும்போது சில்லறைக் காசுகள் மிச்சப்படும். அதனை என்னுடைய உரிமை

யாக்கிவிடுவேன். சாமர்த்தியமாகச் சாமான்களை வாங்கு வதன் காரணமாகச் சிறுசிறு வெட்டுகள் கெய்வேன். சோளக்காற்று வீசங்காலத்தில் இப்படிச் சேர்ந்த பணத்தைப் பட்டங்கள் செய்வேன். அவற்றை விற்பேன். சோளக்காற்று உரமாக வீசுகின்றவேளையில் யாழ்ப்பாண முற்றவெளியில் என்போன்ற சிறுவர்களின் பட்டங்கள் விண்கூவியபடி பறந்துகொண்டிருக்கும். பட்டங்களைச் செய்வதிலும் அவற்றை உயரப் பறக்க விடுவதிலும் சாமர்த்தியம் பெற்றவனானேன். முற்றவெளியில் தண் ணீர் அள்ளுவதற்குச் சென்றேன். அப்போது ஒரு சிறு வன் பெரிய பட்டமொன்றைப் பறக்கவிட்டான். அது விண்கூவிக் கொண்டு நின்றது. அதைப்பார்த்ததும் அது போல் பட்டம் செய்து, சோளகம் முடிவதற்கிடையில் வானில் வட்டமிடச்செய்யவேண்டுமென்று கருதினேன். பட்டத்தை எப்படிச் செய்வதென்ற கற்பனை மனதிற் கனிந்தது. முற்றவெளியில் அள்ளிய தண்ணீர்க் குடம் தலையிலிருந்தது அந்த நினைவே மனதிலுறைக்கவில்லை. பட்டத்தைப்பற்றிய கற்பனையில் மிதந்தேன். பாற் குடம் சுமந்த சிறுமியின் கதையாகவே என் கதையும் முடிந்தது. தலையிலிருந்த மண்குடம் நிலத்தில் விழுந்து சிதறிவிட்டது. தண்ணீர்க் குடமின்றி வெறுங்கையுடன் வீட்டுக்குள் நுழைந்தேன் அம்மாவுக்குத் தவறுதலாக உடைந்துவிட்டதென்று கூறித் தப்பலாம். ஆனால் அந்த வேளை தகப்பனுமிருந்தார்.

“ ஊரெல்லாம் திரிந்து கொடியேற்றத் தெரியும் தறுதலைப்பயல் ஒழுங்காகத் தண்ணீரைக் கொண்டுவரத் தெரியவில்லையா? ” இவ்வாறு பேசியபடி தந்தை என் முதுகில் ‘டமார், டமார்’ என்று அடிமேல் அடியாகப் பலமாக அடித்தார். உடலிலே வலி தாளாமல் அலறத் தொடங்கினேன். தாயார் விலக்க வரவில்லை. காரணம்? சுப்பிரமணியம் என்ற எனது தம்பியைப் பிரசவித்த அற்பநாட்களாகையால் பூலையிற் கிடந்தாள். தண்ட

னையை விலக்கவோ எதையாவதுதல் சொல்லவோ முடியாத நிலையில் மூலையில் முன்கியபடி கிடந்தாள். அவளது பெற்றவயிறு கொதித்திருக்கும் அடிகளைத் தொடர்ந்து தந்த தந்தையின் கைகள் வலியெடுத்திருக்கவேண்டும். அவரும் சோர்ந்துபோய் சென்றுவிட்டார்.

எனது உதடுகள் துடித்தன. நெஞ்சம் உலையிலிட்ட இரும்பாகக் கொதித்தது. கண்கள் நீரைப் பொழிந்த வண்ணமே யிருந்தன.

வீட்டைவிட்டு வெளியேறினேன் :

வீட்டைவிட்டு வெளியேறினேன். இனிமேல் இந்த வீட்டுக்கே திரும்பக்கூடாது என்ற வைராக்கியம் மனதைப் பற்றிக்கொண்டது. வீதிகள் பலவற்றையும் அளந்துகொண்டே நடந்தேன். புசி! புசி! எனத் தூண்டும் பசினோய் வாட்டும். தந்தையின் நண்பர்கள் கண்டு விடுவார்களோ என்ற அச்சம் வேறு. பசியென்று மற்றவர்களிடம் கேட்கமுடியாத வெட்கம் நெஞ்சைக் கப்பிக் கவிந்தது. விளாமரங்கள், மாமரங்கள், கொய்யாமரங்கள் என்மீது இரக்கம் காட்டின. அவற்றை உண்டபின் வீதியோரங்களை மஞ்சமாக்கிக்கொண்டேன்.

மூன்று தினங்கள் கழிந்துவிட்டன. யாழ்ப்பாணம் கோட்டை முன்னீஸ்வரன் கோவிலுக்கு முன்னால் அமைந்துள்ள 'ரெனிஸ்' மைதானத்தை அடைந்தேன். பல பிரமுகர்கள் விளையாடிக்கொண்டிருந்தனர். விளையாட்டைப் பார்த்துக்கொண்டு நின்றேன். இடைக்கிடை யான் நின்றுகொண்டிருந்த இடத்தை நாடியும் பந்துகள் வந்து கொண்டிருந்தது. அப்போது அவற்றைப் பிடித்து வீசி விளையாடுபவர்களிடம் எறிவேன் பந்துகளைப் பொறுக் எறிவதற்கு வேலைக்காரருளர். நான் அவர்களுக்கு உதவியாகவும், எனக்குப் பொழுது போக்காகவும் இதனைச் செய்தேன்.

அன்று ரெனிஸ் விளையாடிக்கொண்டிருந்தவர்களுள் உதவி அரசாங்க அதிபரும் ஒருவர், வெள்ளைக்காரர் அவர், அவரது பெயர் ஹோர் என்பது. அவரது பார்வை என்மீது படர்ந்தது. தனது சேவகனான ஹான்பாய் என்பவரை அழைத்தார். ஆங்கிலத்தில் ஏதோ சொல்லச் "சலாற்" ஒன்றைக் கொடுத்தார் ஹான்பாய். துரை அவரிடம் எதையோ சொன்னார்.

துரையின் சொல்லைக்கேட்ட ஹான்பாய் திரும்பி என் திசையை நோக்கிவிட்டு என்னிடம் வந்தார். எனக்கு

உள்ளூர் அச்சம். ஆனாலும் ஒன்றும் பயப்படாதவன் போல் நின்றேன். வந்த ஹான்பாய் “ நீ ஏன் இங்கு வந்த நீ” என்று கேட்டார். நான் “ ஐயா, கிட்டத்தான் நான் இருக்கிறேன்” என்று கூறிவிட்டு, மேலும் எனது விருத்தாந்தத்தையும் தற்போது வீட்டுக்குத் தெரியாமல் வீதியிலே நிச்சக்தியாக நிற்கின்ற நிலையையும் விளக்கினேன். ஹான்பாயின் முகத்தில் இரக்கம் மலர்ந்தது. இதுதான் சமயமென்று “ ஐயா எனக்கொரு வேலையொன்று பெற்றுத்தாருங்கள்” என்றேன்.

“ சரி நாளைக்கு வா பெரியதுரையிடம் சொல்லி ஏதாவது வேலை வாங்கித்தருகின்றேன்” என்றார்.

வீட்டுக்குத் திரும்புவதில்லை என்ற பிரதிக்கிணையுடன் பந்தடி முடிந்ததும், யாழ்ப்பாணக் கிட்டங்கி விருந்தையில் படுத்துக்கிடந்து இரவு முழுதும் நாளைக்கு ஏதாவது வழிகிடைக்காதா? என்ற சிந்தனையில் பொருமினேன். மறு நாள் அரசாங்க அதிபரின் இருக்கைக்குச் சென்றேன். மனதிலே அச்சம். என்ன நடக்குமோ என்ற சபலத்தினால் எதிலும் ஒருவித முடிவுக்குவர முடியவில்லை. என்னுடைய அதிர்ஷ்டம் பங்களா முகப்பிலேயே ஹான்பாய் நின்றுகொண்டிருந்தார்.

“வந்திட்டியா? என்று வரவேற்றார். அவரை நெருங்கியதும் “ நான் உன்னைப்பற்றிப் பெரிய துரையிடம் சொல்லியிருக்கின்றேன். நீ கெட்டிக்காரன் நல்ல பிள்ளை என்ற எனது வார்த்தைக்கு மதிப்புப்பெற வேண்டும்” இவ்வாறு புத்திமதி சொன்னார். அவற்றை யெல்லாம் நான் அடக்கமாகக் கேட்டுக்கொண்டே உள்ளே சென்றேன். துரையும் என்னைப் புன்முறுவலுடன் நோக்கினார். அவரது காரைச் சுத்தமாக வைத்திருக்கும் கிளினர் வேலை எனக்குத் தரப்பட்டது.

உதவி அரசாங்க அதிபர் வீட்டுக் 'கார்க்கிளினர்' :

யாழ்ப்பாணச் சுப்பிரீம் கோட்டு நீதியரசர்கள் தங்கும் வீட்டுக்கருகாமையிலே கோட்டைக் கட்டிடத்துக்கு மேலேதான் உதவி அரசாங்க அதிபரின் வீடு இருந்தது.

காரைமட்டும் சுத்தமாக வைத்திருப்பது மட்டுமல்லால் ஏனைய வீட்டு வேலைக்காரர்களுக்கும் அவ்வப்போது ஒத்தாசை செய்வதும் எனக்குரிய கடமையாகும்.

துரைக்குப் பிரியமான கோப்பிப்பானமுடைய சுடு நீர்ப்போத்திலே ஒரு பையை தோளில் தொங்கவிடுவேன். அத்துடன் கையில் சிகரட் பேணியும் நெருப்புப் பெட்டியும் எடுத்துக்கொண்டு தயாராகி நிற்பேன். துரை புறப்படுமபோது அவருக்குப் பின்னாற் செல்வேன். விரும்பிய போது “ போய்” என்று அழைப்பார். கோப்பிப் பானத்தைப் பாத்திரத்தில் ஊற்றிக்கொடுத்தபின் சிகரட் என்பார். அதனையும் வழங்குவேன். வீட்டிலுள்ளவர்களுடன் மற்றைய வேலைகளிலும் ஒத்துழைப்புக் காட்டினமையால் அவர்களது அன்புக்கும் பாத்திரமானேன். இதனால் துரைக்குச் சமைத்த சுவையான உணவுகளை யானும் சுவைக்க முடிந்தது.

எனது பெற்றோருக்கு இவ் விபரங்கள் எதுவுமே தெரியவில்லை. எனது தாயார் நான் ஆற்றிலோ குளத்திலோ விழுந்து மடிந்திருக்கலாம் என்று சதா அழுத வண்ணமிருந்தாள். தாயாரின் துன்பத்தை நீக்கவும், பிள்ளைப் பாசத்தின் வேகத்தினாலும் தந்தையார் என்னைத் தேடியலைந்தார்.

பதினேழு தினங்கள் கழிந்துவிட்டன. பதினெட்டாவது தினம். உதவி அரசாங்க அதிபர் வீட்டில் பணிபுரிகிற சங்கதி தந்தைக்குத் தெரிந்துவிட்டது.

அன்று சாயந்திரம் அதிபர் ரெனிஸ் பந்தாடும் திடலுக்கு வந்திருந்தார். நானும் அவருடன் திடலுக்கு

வந்திருந்தேன். என்னை எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்த தந்தை கண்டுவிட்டார். நானும் அவரைக் கண்டுவிட்டேன். மனம் பயத்தினால் அடித்துக்கொண்டது. அந்த இடத்தைவிட்டு ஓடிவிடலாமா என்று நினைத்தேன் துரையின் பணியாளன் நான். அவரது கடமைக்காக வந்திருக்கிறேன் எனவே மனம் பயத்தினால் அடித்துக்கொள்ள பொறுமையுடன் நின்றேன். அப்போது தந்தை மெதுவாக என்னை நோக்கிவந்தார். இங்கேயும் அடித்து நொறுக்குவாரோ என்ற காரணத்தினால் உடல் நடுங்கியது.

நான் நினைத்தவை நடக்கவில்லை. நெருங்கிவந்த தந்தை எதையும் பொருட்படுத்தாதவராய் கனிவுடன் “வா தம்பி வீட்டுக்குப் போவோம் என்றார்.” அவரது கனிவும் பணிவும் எனக்கு உசாருண்டாக்கின. மனதின் அச்சம் பறந்தது.

“இனிமேல் வீட்டுக்கு வரமாட்டேன். நான் இப்போகவர்மென்ட் ஏஜண்ட் வீட்டில் வேலை செய்கின்றேன். மூன்று வேளையும் நல்ல சாப்பாடு கிடைக்கிறது. சம்பளமும் தருவார்கள்” என்றேன்.

“அதெல்லாம் இருக்கட்டும் வா” என்றார்.

“முடியாது வேண்டுமானால் சம்பளத்தை மாதம் முடிந்ததும் அனுப்புகிறேன் பெற்றுக்கொள்ளுங்கள். உங்களுடைய போக்கும் என்னுடைய போக்கும் வேறுபட்டவை நான் வரமாட்டேன்” என்றேன் பிடிவாதமாக.

எனது இந்த உரையைக் கேட்டதும் சற்று நேரம் மௌனமாக நின்றார்.

பெற்ற பாசம்போலும், அவருக்கு வார்த்தைகள் வரவில்லை. நிமிர்ந்து ஆங்காரமாக அவர் முகத்தைப் பார்த்தேன். நான் எதிர்பாராத வகையில் என்னுடைய தந்தையின் கண்களில் கரைபுரண்டது கண்ணீர். அந்தக்

கண்ணீராற்றினால் என்னுடைய மன மாளிகையைக் கரைக்க முடியுமா? திடத்துடன் நின்றேன் ஆனால் அவர் விடவில்லை. தொடர்ந்து பெருமூச்சுடன் “தம்பி எனக்காக வரவிட்டாலும் உனது அம்மாவுக்காவதல் அங்கு வாவன்றா. உன்னைக் காணாமல் அவள் துடிக்கிற துடிப்பு உனக்குத் தெரியுமா? என்னைப் பற்றிப்பறுவாய் பண்ணிவிட்டா உன்னுடைய தாயையும் தம்பியையும் பார்க்கவாவது வரப்படாதா?” என்றார். தாயைப்பற்றி அவர் பிரஸ் தாபித்தபோது எனது மனம் தனது கடினநிலையினின்றும் சற்று இளகியது. ஆயினும் துரைவிட்டு வசதியும், எனது மன ஆத்திரமும் மேலோங்கி நிற்குகொண்டமையால் “இப்போது என்னால் வரமுடியாது. வேண்டுமானால் மாதம் ஒருமுறை வந்து அம்மாவைப் பார்க்கின்றேன்” என்று கூறினேன் எனது பிடிவாத குணத்தைப் புரிந்துகொண்ட தந்தையார் தொடர்ந்து வற்புறுத்தினால் ஒருவேளை தற்போதுள்ள வேலையையும் உதறித் தள்ளிவிட்டு வேறெங்காவதல் மறைந்துவிடுவேனோ? என்ற அச்சத்தினால் “சரி உன்னுடைய வசதியைப்போல் அம்மாவை வந்து சந்தித்துக்கொள்” என்று சொல்லிவிட்டுப் பெருமூச்சு விட்டபடி அவ்விடம் விட்டகன்றார். நானும் அப்போது நிம்மதியாகப் பெருமூச்சுவிட்டுக்கொண்டேன்.

உதவி அரசாங்க அதிபர் வீட்டில் எனக்குச் சகல வசதிகளும் கிடைத்தன. நிம்மதியான உணவு நேரந்தவறாது கிடைத்தது. மனதுக்குப் பிரியமான தொழிலாகவிருந்தமையால் நிறைவுகண்டேனென்றுதான் கூறவேண்டும். கல்லையும் சீரணிக்கச்செய்யக்கூடிய இளமைப்பருவத்தில் நேரந்தவறாது ஊட்டமுள்ள உணவு கிடைத்தது. அடக்கத்துடன் நான் செய்கின்ற பணிகள் பெரியதுரைக்குப் பிரியத்தை உண்டாக்கியது. அவர் பிரியத்துடன் ‘போய், போய்’ என்று கூப்பிடுவார். சுத்தமான காற்சட்டை, சேட் தரித்துக்கொண்டு, கையில் சிகரட் டின்னூடனும் தோளில் சுடுநீர் போத்தலிட்ட பையுடனும் நான் அவருக்குப் பின்னால் செல்லும்போது என்னையும்

ஒரு பெரிய மனிதனைக் கற்பனை செய்துகொள்வேன். எதற்கும் துள்ளிக்கொண்டு முன்றிற்பேன்.

இந்தச் செருக்குடன் சிகரட் புகைக்கவும் பழகிக் கொண்டேன். சிகரட்டை யான் காசு கொடுத்து வாங்குவதில்லை. துரையினுடைய சிகரட்டில் தினம் இரண்டைத் திருடி வைத்துக்கொள்வேன். மற்றவர்கள் கண்கள் படாத இடத்தில் சென்று அவற்றைப் புகைத்து இரசித்துச் சுவைப்பதில் எனக்கு மட்டிலா மகிழ்ச்சியுண்டாகும்.

“பலநாள் திருடன் ஒருநாளைக்கு அகப்பட்டுக் கொள்ளத்தான் வேண்டும்” என்ற பழமொழி பொய்ப்பதில்லை. ஒருநாள் வழமைப்படி இரண்டு சிகரட்டுகளைத் திருடி எனது சட்டைப் பைக்குள் மறைத்தபோது துரையினுடைய யார்வை என்மீது பட்டுவிட்டது. ஆயினும் அவர் என்னைப்பார்த்ததாகக் காட்டிக்கொள்ளவில்லை. அமைதியாக ஆங்கிலத்தில் “பையா இங்கே வா” என்றார். தொலைந்தது, இன்றுடன் வேலை காலியாகிவிடுமோ? தண்டனை கிடைக்குமோ? என்ற வினாக்களில் என்னுடைய நெஞ்சம் பதைபதைக்க பயத்துடன் அவரை நெருங்கினேன். அமைதியாக ஆங்கிலத்தில் “எத்தனை சிகரட்டுகள் எடுத்தாய்” என்றார்.

எனக்கு ஆங்கிலம் தெரியாது ஆயினும் இரண்டு விரல்களைக் காட்டி “ரூ சிகரட்” என்று அரை குறை ஆங்கிலத்தில் கூறியதுடன் எனது சட்டைப் பையிலிருந்து இரண்டு சிகரட்டுகளையும் வெளியே எடுத்து அவர்முன் நீட்டினேன். துரையினுடைய வாயிற் புன்னகை பூத்தது. நான் உண்மையைக் கூறித் திருட்டுப்பொருட்களை வெளியே எடுத்துக்காட்டினமையால் உண்டாகிய மகிழ்ச்சியின் பிரதிபிம்பமது. எனது நேர்மையினால் திருப்தியும், மகிழ்ச்சியும் கண்டார் அவர். இந்த நிகழ்ச்சியின் பயனாக முந்திய நிலையிலும் நம்பிக்கை ஏற்பட்டது. பின்னர் தனது காரியஸ்தனிடம் ஆங்கிலத்தில் “நீ உண்மை

யைக் கூறியபடியால் எனக்குச் சந்தோஷம். இனிமேல் எப்பொழுதாவது சிகரட்டுகளைத் திருடாதே. உனக்குத் தினமும் இரண்டு சிகரட்டுகள் தருவேன். இப்போது எடுத்தள்ள சிகரட்டுகளையும் நீயே வைத்துக்கொள்” என்று என்னிடம் தெரிவிக்கும்படி கூறினார். காரியஸ்தன் தமிழில் எனக்கு விளக்கினான். அன்றுதொட்டு நான் திருடுவதை விட்டுவிட்டேன். தினமும் காலையில் துரை அன்பளிப்பாக இரண்டு சிகரட்டுகளைத் தருவார். மறைவான இடத்துக்குச் சென்று அவற்றை நிம்மதியாகப் புகைத்து வந்தேன்.

மாதமுடிவில் சம்பளம் தந்தார். அப்பணத்தை எனது தாயிடம் கொடுப்பதற்கு ஓடிவந்தேன். “பெற்ற மனம் பித்து பிள்ளை மனம் கல்” என்பார்கள் அது உண்மையே. என்னைக்கண்டதும் தனது ஆரா அன்பைச்சொரிந்து வரவேற்றாள் அம்மா. சோகமும் மகிழ்ச்சியும் கலந்த நிலையில் கண்களில் முத்துக்களுண்டன. இந்த நிலையில் சம்பளத்தை அவளிடம் கொடுத்தேன். உண்மையில் தந்தையார் கொடுக்கும் பெருந்தொகையைக் கண்டு அவளது உள்ளம் இவ்வாறு பெருமிதம் அடைந்தது கிடையாது. தொடர்ந்து நான் மாதந்தோறும் சம்பளப் பணத்தைக் கொடுப்பதோடு தாயின் அன்பிலும் களித்து மூழ்குவேன்.

எனது எசமானாகிய உதவி அரசாங்க அதிபர் தினமும் மேசையோரத்தில் உட்கார்ந்து சிகரட் பற்றவைப்பது வழக்கம். அந்த வேளையில் ‘போய்’ என்று அழைப்பார். “யேஸ் சேர்” என்று குரல் கொடுத்தபடி அவரிருக்கு மிடத்தை நாடிச்செல்வேன். இரண்டு கைகளையும் நீட்டென்பார். நான் கைகளை நீட்டியதும் இரு கைகளிலும் இரண்டு சிகரட்டுகளை வைப்பார். “தாங்ஸ் சேர்” என்று கூறி ஒரு ‘சலூட்’ கொடுத்துச் செல்வேன்.

சில வேளைகளில் அங்கு விருந்து வைப்பவம் நடைபெறுவதுண்டு. துரைவிட்டு விருந்தின் தரத்தைக் கூற

வும் முடியுமா? வெள்ளைத்துண்டு விரித்திருக்கும் மேசையை மேல்நாட்டுக் குடிவகைப்பட்டிகள் அலங்கரிக்கும். சுற்றி வரப்பலவகைப்பட்ட மாமிசக்கறிகள், மரக்கறி வகைகள், முட்டைகள், கட்லிஸ் போன்ற உணவு வகைகள் தட்டுகளில் இடப்பட்டிருக்கும். விருந்திற் கலந்து கொள்பவர்கள் அரசாங்கத்தில் உத்தியோகம் பார்க்கும் பெரும் புள்ளிகள். தரத்துக்குத்தக உரிய ஸ்தானங்களில் அமருவார்கள். சில வேளைகளில் உணவு பரிமாறுகின்ற பணியையும் நான் செய்வேன்.

விருந்தினர்கள் குடித்து உணவை அருந்தி ஆங்கிலப் பாடல்கள் பாடி ஆடுவார்கள். முடிவில் துரைக்கு வணக்கஞ் சொல்லிச் செல்வர். விருந்தினர் சென்ற பின்பு எங்களுக்குக் குஷி பிறந்துவிடும். எஞ்சிய குடிவகைகள், உணவுகளை ஒருபிடி பிடிப்போம். அடுத்த விருந்து எப்போது நடைபெறுமோ? என்று எதிர்பார்த்திருப்போம். அங்குள்ள பணியாளர் மூலம் சிங்களத்தில் பேசக் கற்றுக்கொண்டேன்.

என்னுடைய மனம் இவ்வாறு நிம்மதியையும் குதூகலத்தையும் பெற்றது. எதைத்தான் நிரந்தரமென்பது? வாழ்க்கையை வண்டிச்சக்கரம் என்று அறிஞர்கள் உவமானப்படுத்தியதில் தவறே காணமுடியாது. என்னுடைய துர்அதிர்ஷ்டம் எனது எசமானாகிய அரசாங்க அதிபருக்கு மாற்றம் கிடைத்தது. அவர் இங்கிலாந்துக்குச் சென்றதால் எனது உத்தியோகமும் போய்விட்டது.

“பழைய குருடி கதவைத் திறவடி” என்ற பழமொழிப்படி, அம்மாவையும் தந்தையையும் நம்பி லாழ வீட்டுக்கு வந்தேன். அங்குள்ள தரித்திர நிலையில் தொடர்ந்து ஒருவித வேலையும் இல்லாமலிருந்தமையால் மனக்கஷ்டத்துக்குள்ளானேன். தந்தையார் தனது தொழிலில் எனக்குப் பயிற்சி தரவில்லை. அந்தத் தொழிலைச் செய்ய எனக்குப் பிரியமுமில்லை. எனக்கென்று ஒரு வேலையைத் தேடிக்கொள்ள விரும்பினேன்.

மோட்டார் வாகனங்களைத் திருத்தும்பணி:

வண்ணை வைத்தீசுவரன் கோவில் மேலை வீதியில் குத்திரஞ் சின்னத்தம்பி என்பவர் மோட்டார் திருத்தும் தொழிற்சாலையை நடாத்திக்கொண்டிருந்தார். அவரது தொழிற்சாலையில் மாதம் ஒன்பது ரூபா சம்பளத்தில் ஒரு தொழிலாளியாகத் தந்தையார் சேர்த்துவிட்டார். இது நான் வரவேற்கக்கூடிய தொழிலாயமைந்தது.

இந்தத் தொழிலின் திட்ப நுட்பங்களை யெல்லாம் அறிந்துவிட வேண்டுமென்ற ஆர்வத்தினால் அக்கறையாகப் பழகிவரலானேன். என்னுடைய ஆர்வத்தைக் கண்ட தந்தையும் ஊக்கம் தந்தார். குறித்த நேரத்துக்கு வேலைக்குச் செல்வதற்காக பைசிக்கிள் ஒன்றும் வாங்கித் தந்தார். தானே பைசிக்கிளைச் செலுத்தவும் பழக்கினார். பழக்கத்தின்போது அடிக்கடி நிலத்தில் விழுந்து காயங்களும் ஏற்பட்டதுண்டு.

எங்கள் தொழிற்சாலைக்குப் பக்கமாக அமைந்த வீதியில் அடிக்கடி பஸ் வண்டிகள் போய்க்கொண்டிருக்கும். அவற்றைப் பார்க்கும்போது முன்னொரு நாள் தந்தையோடு செல்லும்போது ஆசனத்தில் நான் உட்கார முடியாமலிருந்த சம்பவம் மனத்திரையில் எழும் இப்படி ஒரு பஸ் வண்டி ஒன்றை எனதுடமையாக்கிவிட்டால் எனது சமூகத்தவர்களை மற்றை சமூகத்தவருடன் சரிசமமாக இருக்கச் செய்யலாம் என்ற நினைவு நெஞ்சை அரித்துக்கொண்டே இருக்கும்.

யாழ்ப்பாணம் மணிக்கூண்டு வீதியும், ஆஸ்பத்திரி வீதியும் ஒன்றையொன்று வெட்டிக்கொள்ளும் இடத்திலே ஒரு தேநீர்க்கடை இருந்தது. அக்கடையின் உரிமையாளர் செல்லத்துரை என்பவர். அவருக்குச் சொந்தமானது நீலப்பறவை (Blue Bird) என்னும் பஸ் வண்டி. மேற்படி செல்லத்துரை முதலாளியின் பஸ்

வண்டியில் ஊழியஞ் செய்தால் என்னுடைய கனவு நனவாகுமல்லவா?

இந்த எண்ணத்தின் பயனாக செல்லத்துரையாரின் தேநீர்க்கடைக்கு அடிக்கடி செல்வேன். அவரது பஸ்ஸில் வேலை செய்வதற்கு அனுமதிப்பாரா? இப்படி ஒரு கேள்வி மனதில் எழுந்து வாட்டும். ஆயினும் ஒரு நாள் மிகவும் பயத்துடன் முதலாளியை நெருங்கி “ஐயா! என்னையும் உங்கள் பஸ்ஸில் ஊழியனாகச் சேர்த்துக்கொள்ளுங்கள்” என்றேன். “அட உன்னை எப்படிச் சேர்ப்பது? நீயோ குறைந்த சமூகத்தவன்; அது சரிவராத காரியம்” என்றார். இந்த விடையினால் என் முகம் கூம்பி விட்டது. ஆயினும் எனது திட்டத்தை நிறைவேற்ற வேண்டுமென்ற ஆவேசம் மனதைவிட்டு நீங்கவில்லை.

மோட்டார் திருத்தும் தொழிற்சாலையில் வேலை முடிவுற்றதும் செல்லத்துரை முதலாளியின் கடையின் முன்புறத்தில் வந்து நிற்பேன். இதனால் கடைக்கு வருபவர்களுடன் நட்புறவு கொள்ள நேர்ந்தது. முதலாளி காய்கறி முதலான வீட்டுச் சாமான்களை என்னிடம் தந்து “செல்லையா இவற்றை என்னுடைய வீட்டில் கொடுத்து வா” என்பார். துள்ளிக்கொண்டு அவரது வீட்டுக்கு ஓடிச் செல்வேன். அவரது வீட்டில் மனைவியும் சில பணிகளைச் செய்யச் சொல்லுவார். மறுத்துப் பேசாது உற்சாகமாகச் செய்துகொடுப்பேன். இவ்வாறு எனது பழக்கமும் பணியும் பலம்பெற்றுவிட்டன. இவ்வேலைகளுக்காக யான் எவ்வித பிரதிஉபகாரமும் பெறுவதில்லை. யாருக்கும் சம்பளமில்லாமல் வேலை செய்கின்றவனிடம் கொஞ்சம் பிரியம் உண்டாவது சகசந்தானே. சொற்ப காலத்துக்குள் செல்லத்துரையாரதும், பாரியாரதும் அனுதாபத்தைப் பெற்றுக்கொண்டேன்.

மோட்டார் திருத்தும் வேலையில் சேர்ந்து ஏழு மாதங்கள் கழிந்துவிட்டன. உழைத்த பணம் எனது தேவைகளுக்கே போதுமானதாகவில்லை. இரகசியமாக மது

பானம் பருகவும், பரகசியமாக சிகரட், புகையிலை, பீடி, புகைக்கவும் அந்தப் பணம் போதுமானதா?

இத்தகைய துர்ப்பழக்கங்கள் என்னிடம் வலுப்பெற்றதை அறிந்த தந்தைக்கு என்மீது வெறுப்பு அதிகரித்தது. மனம் குமுறுவார். நான் எதையும் பொருட்படுத்துவதில்லை.

பஸ்ஸில் கொண்டக்டர் :

இந்த நிலையில் செல்லத்துரை முதலாளியின் இஷ்டத்துக்குகந்தவனாக மாறிவிட்டேன். அவரது பஸ்ஸில் கொண்டக்டர் வேலை கிடைத்தது. என்னுடைய நெஞ்சில் நீண்டகாலமாகப் புழுங்கிக்கொண்டிருந்த இலட்சியம் நிறைவேறிவிட்டதென்று பெருமிதங்கொண்டேன். என்மீது வெறுப்புக்கொண்ட தந்தையாரிடம் நான் பஸ் கொண்டக்டராகிவிட்ட செய்தியை அம்மா பெருமையோடு தெரிவித்தாள். “என்னடி நான் கொண்டுபோய் விட்ட வேலையை விட்டுவிட்டு பஸ்ஸுக்கு ஆள்பிடிக்கப் போறா? இந்தக் கழுதையால் என்ன உதவி. உருப்படாத வன் இனிமேல் உனக்கு உழைத்தா கொட்டப்போறான்? பார்த்துக்கொண்டிரு” இவ்வாறு வெறுப்பை உமிழ்ந்தார். அவருக்கு இது எனது கனவின் நனவு என்ற காரணம் தெரியவே இல்லை. கொண்டக்டர் வேலை செய்வதில் யான் சூட்டிகையானவன் என்பதை விரைவாக வண்டியில் ஏறுவதினாலும் ஆட்களைச் சேர்ப்பதினாலும் நிரூபித்து வந்தேன். நான் உயரத்தில் மிகவும் குறைந்தவன். அத்துடன் கறுவல் நிறத்தவன். இது பார்ப்பவர்களுக்குக் கவர்ச்சியாகவிருக்கும்.

அக்காலத்தில் பஸ் கொண்டக்டர்கள் பிரயாணிகள் கொண்டுவரும் மூட்டை முடிச்சகளை பஸ்ஸின் மேற் கூரையில் நாமே ஏற்ற வேண்டும். பஸ் தரிப்பிடங்களிலெல்லாம் “வாருங்கோ ஐயா, பஸ் புறப்படப்போகுது, ஏறுங்கோ ஐயா” என்று முச்சுப் பிடித்துக் கத்த வேண்டும். பிரயாணிகளின் வயது, தகுதி இவற்றை அநுசரித்து ஐயா, அம்மா, தம்பி, தங்கச்சி என்று பணிவாகக் கூறினால் வண்டியில் ஏறுவர். மரியாதை குறைந்து விட்டால் நமது பஸ்ஸைத் தேடி மறுநாள் எவருமே வர மாட்டார்கள். இதுவல் வருமானம் குறையும். வருமானம் குறைந்தால் எங்களுக்குரிய சம்பளமும் குறையும். முதலாளியிடம் நற்பெயரும் கிடையாது. நீலப்பறவை

(Blue Bird) யாழ்ப்பாணத்துக்கும் கிரிமலைக்கும் சேவை செய்வது. எனவே பஸ் வண்டி புறப்படு முன்னர் “சிவன் கோயில், தட்டாதெரு, நாச்சிமார் கோவிலடி, கொக்குவில், குளப்பிட்டி, நந்தாவில், கோண்டாவில், இணுவில், மருதமடம், சுன்னாகம்: மல்லாகம், தெல்லிப்பளை, மாவிட்டபுரம், காங்கேசன்துறை, போயிட்டி, கிரிமலை” என உரமாகச் சொல்லுவேன். எனது விடாப்பிடியான ஊக்கத்தால் நீலப்பறவைக்கு நல்ல வருமானம் கிடைத்தது ஏனைய பஸ்சொந்தக்காரர்களின் பொருமைக்கு நான் உள்ளானேன். எனது சம்பளத்தை 35 சதத்திலிருந்து 50 சதமாக முதலாளி கூட்டினார். காலைப்போசனம், மதிய போசனம் என்பவற்றிற்கும் பிரத்தியேகமான பணம் தந்தார்.

பஸ் முதலாளிமாரின் கணக்கில் எடுக்கும் பணத்தைக்கொண்டு உணவைக் கடையிலேதான் கொள்ளவேண்டும். அக்காலத்தில் சாதித்தடிப்பு வெகு ஆழமாக வேரோடியிருந்தது. எமது சமூகத்தவர்கள் ஏனைய சமூகத்தவர்களுடன் சரிசமமாக அமர்ந்து பொதுத் தேநீர்க்கடைகளிலோ போசனசாலைகளிலோ உணவுகொள்ள முடியாது. பஸ் வண்டியில் கண்டக்டர் வேலைசெய்யும் என்னைப் பலரும் அறிவர். என்னுடைய தொழிலும் என்னுடைய சமூகத்தவருக்குப் புறம்பான தொழில். தேநீர்க்கடைகளில் எமது சமூகத்தவர்களுக்குப் புறம்போக்காக இருத்தியே உணவு பரிமாறுவர். இந்தக் கேவலமான நிலையை வெறுத்த காரணத்தினால் பல தேநீர்க்கடைக் காரர்களுடன் சச்சரவுசெய்ய நேர்ந்தது. ஆயினும் பசியைத் தீர்க்கவேண்டும். கௌரவமாக உண்ண முடியவில்லையே என்ற வேதனையுடன் பலநாள் குமிறியிருக்கின்றேன்.

யாழ்ப்பாணம் கஸ்தூரியார் வீதியில் திரு. சிவசம்பு என்பவர் போசனசாலை வைத்திருந்தார். இவரது போசனசாலை மாமிசக்கறிவகை சமைப்பதில் செல்வாக்

குப் பெற்றிருந்தது. ஒரு தினம் இக்கடையிற் சாப்பிடுவதற்குச் சென்றேன். இவர் ஏற்கனவே என்னுடன் பரிச்சயமானவர். ஆயினும் இவரது கடைக்கு அதற்கு முன் யான் சென்றதில்லை.

என்னைக் கண்ட சிவசம்பு அவர்கள் “ என்ன செல்லையாபிள்ளை சாப்பிட வா ! என்றார்.

“ ஆம் முதலாளி ” என்றேன்.

அவர் என்னைக் கனிவோடு பார்த்து “ செல்லையாபிள்ளை நீர் உங்களுடைய சமூகத்தவர் செய்கின்ற வேலையைச் செய்வதில்லை. உங்களுடைய சமூகத்திலே நீர் ஒரு தனி மனிதன். உமது சமூகத்தவரின் தொழிலின் காரணமாக இங்குள்ளவர்கள் வேற்றுமை பாராட்டுவது நீர் அறிவீர். ஆனால் உம்முடைய தொழிலுக்காக இங்கு மற்றவர்களைப்போல சமனாக வைத்து உணவு தருவது முடியாத காரியம். அதே வேளையில் உம்முடைய தொழிலும், உமது உடையும், இலட்சணமும் உம்மை மற்றவர்களுக்கு முன்னால் புறப்பணிப்பாக நடத்த என்னைத் தடுக்கின்றன. ஆகவே என்றைக்கும் நீர் எனது மாடிக்குச் சென்று மரியாதையாக ஓரிடத்தில் அமர்ந்து உணவு கொள்ளும் ” என்றார். அன்று தொடக்கம் கௌரவமாகவே உணவு தந்தார். இந்த முதல் நிகழ்ச்சி என் மனதில் பசுமரத்து ஆணிபோன்று பதிந்தேயுள்ளது. இக்காரணத்தினால் எம்மிருவர்க்குமிடையே நட்பு இறுக்கமுற்று இன்றுவரை நீடித்து வருகிறது.

இவரது கடையில் சமைக்கப்படும் மாமிச உணவுகளுக்காகக் கூட்டம் நெருக்கமாகவே கூடும். நெருக்கத்தினுடே மதுப்புட்டிகளுடன் சிலர் வருவார்கள். மதுவைப் பருகிப் போதையேறிய காரணமாக அத்தகையவர்கள் கலவரஞ் செய்ய நேரிடும். அவ்வேளையில் நானும் எனது சகபாடிகளும் குறுக்கிட்டுக் கலவரஞ் செய்பவர்களை விரட்டுவோம்.

திரு. சிவசம்பு அவர்களின் அன்பினால் மரியாதையாக உணவுக்கொண்டதும் நீலப்பறவையென்ற பஸ்வண்டிக்குச் செல்வேன். எனது குரல் தனித்து ஒலிக்கும் கூட்டம் சேரும். என்னுடைய பஸ் வண்டியைக் கண்டதும் எனது சமூகத்தவர்கள் மறித்து ஏறுவார்கள். ஆண்டவனுக்கு முன் அனைவரும் சமம். எனது வண்டியிலும் யாவரும் சமமாகவே பிரயாணஞ் செய்வர்.

எனது சமூகத்தவரை ஆசனங்களில் இருத்துவது, உயர் சாதிக்காரனான பஸ் சாரதிக்குப் பிடிக்கவில்லை. அடிக்கடி குறைப்பட்டுக்கொள்வார். நான் பறுவாய் பண்ணுவதில்லை. ஆனால் அவர் மனதில் வர்மம் வைத்துக்கொண்டார். ஒருதினம் நீலப்பறவையின் உரிமையாளரான செல்லத்துரை முதலாளியிடம் “ செல்லையா சாதிவித்தியாசம் பாராட்டாமல் எல்லோருக்கும் ஆசனங்கள் கொடுக்கிறான். அது மரியாதைக் குறைவு ” என்று அழுத்தமாகச் சொல்லியிருக்கிறார். முதலாளியும் சாதித்திமிர்க் குட்டையில் ஊறிய மட்டைதானே. அன்று பிற்பகல் முதலாளியிடம் பஸ்ஸில் சேர்த்த பணத்தைக் கொடுக்கச் சென்றேன். பணத்தைப் பெற்றதும் “ நீ நாளை தொடக்கம் வேலைக்கு வரவேண்டாம் ” என்று சற்றுக் கடுமையாகச் சொன்னார். எனது நெஞ்சு திக்கென்றது. “ ஏன் முதலாளி ” என்றேன் அடக்கமாக.

“ நீ கண்ட சாதிக்காரனுக்கும் பஸ்ஸில் ஆசனம் கொடுக்கிறாயாம் உதுகூடாது. இப்படி நீ ஆசனம் கொடுப்பதனால் எங்கள் பஸ்வண்டியின் மதிப்புக் கெட்டுப்போகும் ” என்றார். எனக்குச் சாரதியே இதற்குரிய மூலமூர்த்தி என்பது விளங்கியது. திடீரென என் மனதில் ஓர் எண்ணம் உதித்தது. மெதுவாக முதலாளியிடம் குழைந்து பேசலானேன். என்னுடைய பேச்சில் அவர் ஓரளவுக்கு வசைந்து வந்ததும் “ ஐயா, உங்களுக்கு விஷயம் தெரியவில்லை. சாரதி ஒவ்வொரு நாளும் உங்களுக்குத் தெரியாமல் எட்டுப்பணம் கேட்கிறான். அது சரி

யில்லை நேர்மைக்கேடு என்று நான் மறுத்தேன். அது தான் அவனுக்குக் கோபம். இந்த மாதிரிக் கதை கட்டியிருக்கிறான்”. என்று அவர் நம்பக்கூடியவாறு பதிலுக்குரைத்தேன்.

“ஓ! ஓ! அப்படியா சங்கதி அவர் விஷயத்தில் முந்தியிருக்கிறார். “சரி, நீ நாளைக்கும் வா. அவரை நிற் பாட்டி விடுவோம். வேறொரு சாரதி கிடைக்கும்வரை பஸ் ஓடாமலே நிற்கட்டும்.” என்றார். என்னுடைய சாதாரணத்தினால் முதலாளியை மடக்கிவிட்ட வெற்றிப் பெருமிதத்துடன் அங்கிருந்து திரும்பிவிட்டேன்.

ஆனாலும் ஒருவனுடைய வயிற்றில் மண்ணை அடித்து விட்டேனே என்ற வருத்தந்தான். என்னுடைய சமூகத்தைக் கேவலமாக மதித்ததுடன் என்னையும் மட்டந்தட்டும் அவருக்குப் பாடம் படிப்பிக்க வேண்டாமா? இத்தகைய கேள்வி நெஞ்சில் அலைமோதிக் கொண்டிருக்க வீட்டுக்குச் சென்று ஒன்றும் புசியாமலே படுத்துவிட்டேன்.

விடிந்தது காலை. எட்டு மணிவரை பஸ் முதலாளியின் கடைக்குச் சென்றேன். அதிகாலையில் வந்த சாரதியை முதலாளி வேலையிலிருந்து நீக்கிய விடயம் தெரிந்தது. என்னைக் கண்ட முதலாளி “நீ உனக்குத் தெரிந்த நல்ல சாரதி யொருவனைக் கூட்டிவா” என்றார்.

என்னுடைய எண்ணப்படி ஏற்றத் தாழ்வின்றி இந்த பஸ் வண்டியில் எல்லோரையும் ஏற்றவேண்டுமானால் யாழ்ப்பாணத்தவரல்லாத ஒருவர் சாரதியாக வரவேண்டும். இந்த முடிபுடன் ஏற்கனவே எனக்குப் பரிச்சயமான “பொடிசிங்க” என்ற சிங்கள சாரதியைக் கண்டுபேசி முதலாளியிடம் அழைத்துச் சென்றேன்.

முதலாளி அவரை ஏற்றுக்கொண்டார். பொடிசிங்கோ என் விருப்பத்தை அனுசரித்தமையினால் என்னுடைய

எண்ணப்படி சாதி சமய பேதமின்றி நிலப்பறவை எல்லாப் பிரயாணிகளையும் ஏற்றியிறக்கியது. அதிகாலையில் பஸ் வண்டியை பஸ்காலைக்குக் கொண்டுசெல்வோம். இதனால் வழமையான பிரயாணிகள் கிடைத்தனர். ஏற்றத் தாழ்வின்றி எல்லோருக்கும் சரிசமமான ஆசனம் வழங்கினேன். எல்லாச் சமூகத்தவரும் தேடிவந்தனர். வண்டியில் சில சமயங்களில் கூடுதலாகப் பிரயாணிகளை ஏற்றுவேன். இதனால் சிறுசிறு பேச்சுவார்த்தைகள் எழும், அடிபிடி சண்டைகள் உண்டாகும். அவற்றைச் சமயோசித புத்தியினால் சமாளிப்பேன். என்னுடைய திறமை மற்றைய பஸ் சொந்தக்காரர்களுக்குப் பொருமையையும் எரிச்சலையும் தந்தது.

மதுவைப் பருகப் பழகினேன் :

கையில் சில்லறை புரண்டதால் நான் நன்றாகக் குடிக்கப் பழகினேன். வலுச் சண்டைகள் ஏற்படுத்திக்கொண்டேன். இவற்றைக் கேள்வியுற்ற தந்தை “இந்தத் தறுதலையை ஏன் பெற்றேன்” என்று என்மீது மிகவும் கோபமாகவிருந்தார். உழைக்கிறேன் என்ற மமதையில் இவை பற்றி நான் சிந்திப்பதில்லை. நான் குடிப்பது மட்டுமல்லாமல் சிநேகிதர்களுக்கும் கொடுப்பேன். போதை தலைக்கேறி விட்டால் என் சமூகத்தைத் தாக்குபவர்களிடம் வெறுப்புத் தலைதூக்கும். அவர்களைப்பார்த்து முறைப்பேன். என் சமூகத்தவர்களை அவமதிக்கும் தேநீர்க் கடைக்காரர்களோடு வலுச்சண்டை செய்ய முயல்வேன். இவ்வாறு ஊரில் பலரது வெறுப்புக்கும் உள்ளானேன்.

நாங்கள் குடியிருந்த வளவைக் கறுத்தார் விற்று விட்டார். ஆகவே நாம் மேலும் வடக்கு நோக்கியுள்ள வளவில் புதிதாக கொட்டில் கட்ட நேர்ந்தது.

அம்மாவும் நடராசா என்ற தம்பியைப் பெற்றெடுத்தாள். தந்தையார் நோய்வாய்ப்பட்டார். இந்நிலையில் குடும்பப் பொறுப்பு என் தலையில் சுமத்தப்பட்டது. குடும்ப பாரத்தைச் சுமப்பதென்பது இலகுவான காரியமல்ல. மனதில் வேதனை அதிகரிக்கலானது. எனது வயதோ பதினாறு. உலக சிந்தனைகளிலிருந்து வேறுபட்டு நிற்க வேண்டிய வயதில் குடும்ப பாரத்தையும் சுமக்க வேண்டியிருந்தது.

எந்தக் கஷ்டம் நேரிட்டாலும், நேர்மையைப் போற்றவும், உண்மையைப் பேசவும் சங்கற்பஞ் செய்துகொண்டேன். எவ்வகையிலும் பட்டகடனை அடைக்கவேண்டும். நாணயம் தவறக்கூடாது, என்ற சில கொள்கைகளை நாணுகவே ஏற்றுக்கொண்டேன். பிழைகளை உண்மையில் நானே செய்ய நேர்ந்தால், அப்பிழைகளுக்காக மன்னிப்புக் கோரப் பின்நிற்கவில்லை. இதனால் ஒருசிலர் என்னி

டம் அன்பு காட்டினர். நான்விடுந் தவறுகளை மன்னித்து முள்ளனர்.

நீலப்பறவைதான் வாழ்க்கைக்குக் கைகொடுத்தது. கலகலவென்று சிரித்து மற்றவர்களைக் கவரக்கூடியவாறு பேசுதல், காலத்தை அநுசரித்து நாகரிகமாக உடையுடுத்தல் என்பன என் கைவந்த கலைகளாகின. கையில் மணிக்கூடு, விரல்களில் தங்கமோதிரம் என்பன பளிச்சிட்டன. தூய வெள்ளை வேட்டி, வயில் சேட், இவற்றைத் தரித்துவிட்டால் சற்று எடுப்பாக இருக்கிறுன் இவன் என்று பேசிக்கொள்வர்.

என்னுடைய தோற்றத்தையும் அலங்காரத்தையும் பார்த்தால் இவனுக்கா இந்தவேலை. இவனுடைய “ஸ்ரேயி”லுக்கும் தோற்றத்துக்கும் வேறெந்த வேலையும் கிடைக்கவில்லையா? என்று அனுதாபப்படுவர்.

என்னுடைய சமூகத்தவர்களை மற்றவர்கள் பல விதத்திலும் தாழ்த்திவந்தனர். இந்தக் கொடுமை நெஞ்சில் ஆழமாகப் பதிந்துவிட்டமையினால் ஆக்கிரோசம் பெருகும். மற்றவர்கள் நம்மைக் கேவலமாக நடத்துவதுபற்றி நம்மவர்களிற் பலரும் சிந்திப்பதில்லை. என் முன்னால் அவர்களுக்கு ஏற்படும் எந்த அவமானத்தையும் நான் சகிக்கமாட்டேன். முக்கியமாகத் தேநீர்க் கடைகளிலேதான் நம் சமூகத்தவருக்குப் பெரும் அவமானம் விளைக்கப்படும். “ஐயா ஒரு தேநீர்” என்ற ஒரு சொல்லைச் சொன்னதும் கடைக்காரன் அங்குள்ள போத்தல் ஒன்றை ஒரு சொட்டுத் தண்ணீர் விட்டுக் குலுக்குவான். எனக்குக் கோபம் சுரந்துவிடும். சில சமயங்களில் ஆபத்தைப் பொருட்படுத்தாது அப்போத்தலைப் பறித்துத் தேநீர் தந்தவனின் தலையிலேயே அடித்துவிடுவேன். கலவரம் மூளும்.

தேநீர்க்கடைக் கலவரங்களினாலும் பஸ்ஸில் மிதிபல கையில் பிரயாணிகளை ஏற்றிச் செல்வதனாலும், அதிக

பிரயாணிகளை ஏற்றிச் செல்வதினாலும், வழக்குகள்வரும். நீதிமன்றத்தில் முதலாளி குற்றங்கட்டிவிடுவார்.

இந்த நிலையைத் தொடர்ந்து யான் உருவாக்கி வந்தமையால் திடீரென முதலாளி என்னை வேலையினின்றும் நீக்கிவிட்டார்.

வறுமை சூழ்ந்தது. மதுப்பழக்கத்தினால் அதைப்பருகா மலிருக்கமுடியவில்லை. கெட்ட நண்பர்களின் தொடர்புகள் ஆரம்பித்தது. காடைத்தனம், சண்டித்தனம், மற்றவர்களை வெருட்டுதல் போன்ற துர்ப்பழக்கங்களை அந்தக் கெட்டவர்களின் தொடர்பால் ஏற்றுக்கொண்டேன். இவற்றைக் கேள்வியுற்ற தந்தையின் மனம் தளர, அவரது உடலும் பாதிக்கப்பட்டது.

நான் வீட்டுக்குச் செல்வதில்லை, வீதியையே பஞ்சணையாக்கினேன். சாரதி விரும்பினால் கொண்டக்டர் இல்லாத பஸ்ஸில் தற்காலிகமாக வேலை கிடைக்கும். பஸ் முதலாளிமார்களின் பலருக்கு நேர்மை என்ன என்றே தெரியாது. யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெறும் திருவிழாக்காலங்களிலேதான் தற்காலிகக் கொண்டக்டர் வேலை கிடைக்கும். சந்தர்ப்பத்தை அனுசரித்துப் பிரயாணிகளை அதிகமாக ஏற்றிக்கொண்டு வருவேன். இடையில் மறித்து வழக்கெழுதுவார்கள். வழக்கு வந்தால் குற்றப்பணத்தை முதலாளிகளே கட்டவேண்டும். ஆனால் தற்காலிக ஊழியனான என் சார்பில் முதலாளிகள் பணம் கட்டுவார்களா?

இதனால் நான் சமன்ஸ் கிடைத்தாலும் கோட்டுக்குப் போவதில்லை. பிடிவாரண்ட் வரும். இதற்குத் தப்பித் தலைமறைவாகி விடுவேன். ஏனைய பஸ் கொண்டக்டர்களை வழியில் மறித்து, நயமாகவும் அன்பாகவும் பணம் கோட்டுப் பெற்று அன்றாடப் பிரச்சனையைத் தீர்ப்பேன்.

பிடிவாரண்ட்டன் தேடுவார்கள். இடத்தை மாற்றி மாற்றி யான் மறைந்து கொள்வேன். ஒருமுறை கீரிமலையில் மறைவாகச்சென்று வசித்தேன். அங்கு தேடு

தல் வேலை ஆரம்பமாகக் கொக்குவில்லில் உள்ள எனது பாட்டியின் வீட்டில் தஞ்சமடைந்தேன். ஒருநாள் இரவு வளவுக்கு வெளியே “வள், வள்” என்று நாய் குரைக்கும் சப்தம் கேட்டது. பாட்டி உட்பட ஏனையவர்கள் பயந்து நடுங்கினார்கள். என்னைத் தேடுகிறார்கள் என்ற விடயம் தெரிந்துவிட்டது. “ஐயா வாறன் வெளியில் நில்லுங்கள்” என்றேன். அவர்கள் வெளியே நின்றார்கள். நான் கொல்லைப்பக்கமாக வெளியேறினேன். வெளியே நின்றவர்கள் “செல்லையா” என்று அழைப்பது ஓடிச்செல்லும் என் காதுகளில் ஒலித்தது.

மீண்டும் கீரிமலையினைத் தஞ்சமடைந்தேன் ஒரு கடையின் முகப்பில் இருக்கும்போது இருவர் என்னை மிகவும் நெருங்கிவந்தார்கள்; சில நிமிடங்கள் மனம் நடுங்கியது. அப்புறம் சிறுகச் சிறுகத் திடப்பட்டதும் அப்போதுதான் பார்ப்பதுபோல் பாவனை செய்து “ஐயா இருங்கோ” என்று சொல்லி, வந்த இருவருக்கும் இரண்டு சிகரட்டுகளைக் கடையில் வாங்கி ஒவ்வொருவருக்கும் கொடுத்தேன். அவர்கள் குனிந்து சிகரட்டைப் பற்றவைக்கும்போது ஓடினேன். கட்டையான என்னால் ஓடமுடிந்தது. அவர்களால் துரத்திப்பிடிக்க முடியவில்லை. இவ்வாறு ஓடிய நான் வடமாகாணத்தின் பலபகுதிகளிலும் அலைந்தேன். முடிவில் வற்றாப்பனையை அடைந்தேன். நல்ல உடையில்லை உணவில்லை, அனாதைபோல் வீதியில் நின்றேன்.

ஒருநாள் என்னுடைய நண்பருள் ஒருவர் சந்தித்தார். என்னுடைய நிலை அவருடைய மனதில் வேதனையைக் கிளப்பியிருக்க வேண்டும். “செல்லையா உனக்கா இந்தக் கதி? ஏன் இப்படி ஊரூராய் அலைகிறாய்?” என்றார். விபரங்களை மிகவும் துன்பத்துடன் கூறினேன். அவர் “உனக்குக் கோட்டில் கட்டுவதற்குப் பணத்தானே தேவை? எவ்வளவு வேண்டும்?” என்றார். “எனக்குப் பணம் வேண்டாம் நீதிமன்றத்தில் வெளிப்பட வழக்கறிஞரை ஏற்பாடு செய்தால் போதும்” என்றேன்.

றேன். அவர் “சரி வா” என்று கூட்டிக்கொண்டு யாழ்ப்பாணம் வந்தார்.

இக்காலத்தில் எனக்குத் தேநீரைப் போத்தலில் வழங்கிய கடைக்காரருடன் சண்டையிட்ட வழக்குகளும் இருந்தன.

மறுதினம் வழக்கறிஞரின் உதவியுடன் நீதிமன்றத்திற்குச் சென்றேன். பொலிசார் ஏழு குற்றப்பத்திரங்களைத் தாக்கல் செய்தனர். ஏழு முறை கூப்பிட்டனர். ஏழுமுறையும் குற்றவாளியென ஒப்புக்கொண்டேன். நீதிபதி மொத்தமாக நூற்று எழுபத்தைந்து ரூபா குற்றம் விதித்தார். என்னிடம் பணமில்லை. ஏழுமாதக் கடுங்காவற் தண்டனை விதித்தார்.

நான் சிறைக்குச் சென்ற கதை அம்மாவுக்குத் தெரிந்தது. அம்மா மிகுந்த துக்கத்துக்காளானாள். தந்தையார் இந்த நிலைக்கு நான் ஆளாவேன் என்று முன்னமேயே ஊகித்திருப்பார். ஆனாலும் அவராலும் சோகத்தைத் தாங்க முடியவில்லை. அவர் உடல் மேலும் பாதிப்புற்றது.

நான் சிறைக்கூடத்திலிருந்தாலும் நேர்மையைத் தவறவிடவில்லை. சிறைச்சேவகர், அதிகாரிகள், கைதிகள் யாவரதும் அன்புக்கும் பாத்திரமாகவும், நேர்மையாகவும் நடந்துகொண்டேன். எனது நன்னடத்தையின் பேராகவோ என்னவோ குறிப்பிட்ட கெடுவுக்கு முன்னரே விடுதலை கிடைத்தது.

சிறையிலிருந்து வெளிவந்ததும் மீண்டும் யாழ்ப்பாணம் பஸ் நிலையத்தையே சென்றடைந்தேன். கொண்டக்டர் வேலை செய்யும்போது சாரத்தியம் செய்வதிலும் பயிற்சி பெற்றுவிட்டேன். சாரதி இல்லாத பஸ்ஸை நான் எடுத்து ஓடுவேன். அக்காலத்தில் பஸ் கொண்டக்டர் இன்றிப் பஸ்ஸை எடுப்பது குற்றமாகும். அக்குற்றத்தி

லிருந்து தப்புவதற்காக எவனாவது சின்னப்பையனைச் சாட்டுக்குக் கொண்டக்டர் ஸ்தானத்தில் வைத்துக் கொள்வேன். பிரயாணிகளை ஏற்றுவது பணம் வசூலிப்பது போன்ற கொண்டக்டரது பணியையும் நானே செய்து கொள்வேன்.

பலமுறை முயன்றும் வயது காணாத காரணத்தால் பஸ் சாரதி லைசன்ஸ் பெறமுடியவில்லை. ஆகவே லைசன்ஸ் இல்லாது பஸ்ஸைச் செலுத்தியதற்காகவும் சாதிப்பாகு பாட்டினால் ஏற்பட்ட கரைச்சல் காரணமாகவும் நீதிமன்றத்தினால் தண்டிக்கப்பட்டு மேலும் இருமுறை சிறைக்குச் செல்லவேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது.

சோதனைகளுக்கிடையிலும் பஸ் தொழிலையே விடாமற் செய்துகொண்டிருந்தேன் ஒருநாள் பஸ்ஸில் பணியாற்றிக்கொண்டிருக்கையில் எனக்குப் பரிச்சயமான ஒருவர் வந்து “உன் தந்தையாரை கடுமையான சுகவீனத்தினால் யாழ்ப்பாணம் ஆஸ்பத்திரியில் வைத்திருக்கிறார்கள்” என்று தெரிவித்தார். ஆஸ்பத்திரிக்கு ஓடிச்சென்றேன்.

தந்தையின் பிரிவும், மற்றவர் சன்மானமும் :

சதை வடிந்து எலும்பாகித் தந்தையார் கட்டிலில் கிடந்தார். பலவீனத்துடன் அனுங்கும் ஒலி நெஞ்சைக் கசக்கியது. அருகிற் சென்றேன். என் கண்கள் நீரில் துடித்தன. மட்டற்ற வேதனை நெஞ்சிற் கப்பிக் கவிந்து கொண்டது. மெதுவாக அவரது உடலை வருடினேன். கண்களை விழித்துப் பார்த்தார். சிறிது நேரம் இருவர்க் கிடையிலும் மௌனம் நிலவியது. அம்மௌனத்தை அவரே வெட்டி, வேட்டித் தலைப்பில் இருந்த முடிச் சைக் காட்டி “இதிலுள்ள ஆறு சதத்தைக் அவிழ்த்துக் கொண்டுபோய் உடனே விசிறி வாங்கிவந்து எனக்குக் களைப்பாக இருக்கிறது வீசு” என்றார்.

“என்னிடம் பணம் இருக்கிறது; நான் வாங்கிக் கொண்டு வருகிறேன் அப்பா” என்றேன். என்னிடத்தில் பணம் ஏது என்று நினைத்தாரோ? அன்றேல்; என்னுடைய பணத்தில் தான் எந்தவித உதவியும் பெறக் கூடாது என்று கருதினாரோ? “வேண்டாம், வேண்டாம் என்னுடைய காசிலேயே வாங்கிவா! மறுக்காதே இது தான் நீ எனக்குச் செய்யும் கடைசிக்கால உதவி” என்றார் வெகு உறுதியாக. இதற்குமேல் என்னால் என்ன பதில் சொல்லமுடியும். வெளியே சென்று விசிறியை வாங்கிவந்து விசிறினேன்.

உடலில் தெளிவும் தெம்பும் சிறிதுண்டானது. மெதுவாகத் “தம்பி”யென்று அழைத்தார். நெருங்கி நின்றேன். “தம்பி செல்லையா உன்னுடைய முதற் தம்பி சுப்பிரமணியத்தை என்னுடைய மருமகனும், உன்னுடைய மச்சானுமாகிய வேலுப்பிள்ளையிடம் ஒப்படைத்து விடு. மற்றத்தம்பி நடராசாவையும், அம்மாவையும் கவனமாகப் பார்த்துக்கொள். இனிமேலாவது நல்ல பிள்ளையாக நடந்துகொள்” இதற்கு மேல் அவர் பேசவில்லை. திக்கித் திணறினார். அவர் துடிப்பு அடங்கிவிட்டது.

ஐயோ! ஐயோ! என்று அலறுவதைத் தவிர வேறென்ன செய்ய முடியும்? இது எனது தாயாருக்குத் தெரியாது. அதைத் தெரிவிக்க நான் விரும்பவில்லை. சிறிது நேரத்தால் பிணத்தைப் படுக்கையிலிருந்து அப்புறப் படுத்திச் சுவஅறைக்குக் கொண்டுபோய்விட்டார்கள். காலையில் சேர்க்கப்பட்ட நோயாளி குறிப்பிட்டமணி நேரத்துக்கு முன்னர் மரணமானால் உடலைக் கீறிக்கிழித்துப் பரீட்சித்த பின்னரே தருவார்கள். இப்படியான நிலை யேற்படாது சீராக உடலைப் பெறவேண்டுமானால் அதிகாரிகளின் அனுசரணை வேண்டும். எனது பஸ் முதலாளியைக் கொண்டு அதற்கான அதிகாரிகளின் ஒத்துழைப்பைப் பெற்றேன். நீண்ட நாட்களாக அவர் நோயால் பாதிக்கப்பட்டவர் என்பதற்குரிய அத்தாட்சிப் பத்திரங்களும் சமர்ப்பிக்கப்பட்டன. இதனால் உடலை வருவின்றிப் பெற்றுக்கொள்ள அனுமதியைப் பெற்றேன். இந்த வேலை முடிந்ததும் மரணமானவரைக் கொண்டு வருவதற்குப் பெட்டி வேண்டும். பழைய கார் ஒன்றினை நண்பன் ஒருவனிடம் இரவலாகப் பெற்றுக்கொண்டு பெரிய கடைக்குச் சென்றேன். கையிற் பணமில்லை. சவப் பெட்டி விற்பவன் எனது நண்பன். எனவே அவனிடம் விடயத்தை விளக்கியதும் பெட்டியைத் தந்தான். அதனைத் தூக்கிக் காரில் வைத்துக்கொண்டு பிரேதத்தை வீட்டுக்குக் கொண்டுவருவதற்காக ஆஸ்பத்திரிக்குச் சென்றபோது தயார் கேள்விப்பட்டு அந்த இடத்துக்கு வந்துவிட்டார். அவரை ஒருவாறு வீட்டிற்கு அனுப்பிய பின்னரே மரணமானவரை வீட்டுக்குக் கொண்டு வந்தேன். கையில் பணமில்லை. அன்றாட வாழ்க்கையே பெரிதென வாழ்ந்தவனாகையால் பெரிய துன்பத்துக்காளானேன். இறுதிக்காலத்துக்குதவு மென்றவுதல் தந்தையார் எவ்வித பணத்தையும் சேமிக்கவில்லை. அவர் நிர்க்கதியான நிலையில் எம்மை நிறுத்திவிட்டார். எனது உள்ளம் துடித்துத் துவண்டது. இந்நிலையைப் புரிந்து கொண்ட என்னுடைய நண்பர்கள் தம்மால் இயன்ற பணத்தைத் தந்துதவினர். சயிக்கிலில் சென்று உறவினர்களுக்கு அறிவித்தேன். அவர்கள் வந்து கூடினர். அந்தியில் தந்தையின் மரணச்சடங்கு செவ்வனே நிறைவெய்தியது.

தாயின் பிரிவு:

சில நாட்கள் காலக்கடலுள் மறைந்தன. தாயாரின் உளம் நொந்தபடியே இருந்தது. அவளுக்கு ஆறுதல் சொன்னேன், எனது நண்பர்கள் உதவிய பணத்தில் செலவு போக மிகுதியில் எனது தாயாருக்கு நகை செய்து கொடுத்தேன். மரணச்சடங்குடன் சம்பந்தமுடைய எட்டாவதுநாள் செலவு, அந்தியேஷ்டிக் கிரிகைகளைச் செய்துமுடிக்க எனது சீனியப்புவும் ஐம்பது ரூபாய் பணந்தந்தார். ஆனால் உறவினர் இவ்வாறு ஊராரிடம் சேர்த்து மரணச்சடங்கை யான் செய்ததை மிகவும் இளப்பமாகக் கதைத்தனர். இவைபற்றி யான் அக்கறை செய்யவில்லை. எவ்விதமும் விஷயம் ஈடேறவேண்டுமென்பதே என்னுடைய கொள்கை.

தந்தை இறக்குந் தருணத்தில் தாயார் மூன்றுமாதக் கர்ப்பவதியாக விருந்தார். தந்தை மரணமாகி ஏழாவது மாதத்தில் குழந்தையை ஈன்றெடுக்கவேண்டி யிருந்தமையால் பாட்டியின் வீட்டில் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்தேன். தந்தையார் வேண்டுகோளின்படி தம்பி சுப்பிரமணியத்தை மைத்துனர் வேலுப்பிள்ளையிடம் ஒப்படைத்தேன். பாட்டியின் வீட்டுக்கு நாம் சென்ற எட்டாவது தினம் தயார் ஒரு பெண் குழந்தையைப் பிரசவித்தார். தங்கை பிறந்ததில் எனக்கு மட்டில்லாத மகிழ்ச்சியே உண்டானது. எனவே கையிலுள்ள பணத்தை யெல்லாம் செலவிட்டுத் தங்கைக்கும் தம்பி நடராசாவுக்கும் நகைசெய்து கொடுத்தேன்.

ஆனால் எனது மகிழ்ச்சி நீடிக்கவில்லை. குழந்தையைப் பிரசவித்த பின்னர் தாயார் கடுமையான நோய் வாய்ப்பட்டார். அவருடைய நோயைக் குணப்படுத்தப் பல வைத்தியர்களை நாடினேன்.

அன்னையின் நோய் சிறுகச் சிறுக அதிகரித்துக் கொண்டது. என்னால் என்ன செய்ய முடியும்? என் சக்

திக்குட்பட்ட வகையில் பல வைத்தியர்களிடமும் அவளைக் கொண்டுசென்று காட்டினேன். பூவிற் பிறக்கும் போதே ஆண்டவன் தலையில் எழுதிவைத்த விதியை எம்மால் மாற்ற முடியுமா?

தந்தையார் மரணமாகி ஒருவருடமாகியது. இரண்டாவது வருட ஆரம்பத்தில் தாயாரும் தந்தையைத் தொடர்ந்துவிட்டார். எனது தோளிலே தம்பி, தங்கை இருவரும் சுமத்தப்பட்டனர். அன்னை தந்தையில்லாத அனாதைகளாகிவிட்ட இருவரையும், அன்னைக்கு அன்னையாயும் தந்தைக்குத் தந்தையாகவுமிருந்து பேணிப் பாதுகாக்க வேண்டியவளுனேன். இத்துயர் பொறுக்கமுடியவில்லை, புலம்பித் துடித்தேன். என்ன செய்தாலும் பலனுண்டா? “அழுதும் பிள்ளையை அவளே பெறவேண்டும்” என்பார்கள். நான் இதையெண்ணி மனத்துயரைப் பொறுத்துக்கொண்டு சகோதரனையும் சகோதரியையும் என் பாட்டியிடம் ஒப்படைத்தேன். ஆனால் அவர்களுக்கும் குரிய செலவினங்களுக்காக நான் முன்னிலும் அதிகமாக உழைக்கவேண்டியவளுனேன்.

எனது வயதுக்குறைவு காரணமாக மோட்டார் சாரதிக்குரிய லைசன்ஸ் வழங்க யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து அதிகாரி மறுத்து விட்டார். புதியவர் ஒருவர் மாறுதலாகி இங்கே அதிகாரியாக வந்ததும், மீண்டும் விண்ணப்பித்தேன். எனது திறமையையும் சாதாரணத்தையும் கண்ட புதிய அதிகாரி லைசன்ஸ் வழங்கினார். ஆனால் அக்காலத்தில் முதலில் சாதாரண மோட்டார் காரர்களுக்கே லைசன்ஸ் கிடைக்கும். ஓராண்டிற்குப் பின்னரே பஸ்வண்டி ஓடுவதற்கு லைசன்ஸ் தருவார்கள். எனவே மீண்டும் கொண்டக்கடராகவே தொழிலாற்றத் தொடங்கினேன்.

கார்ச் சாரதியானேன்:

எனது இளமையான வயதின் காரணமாக நான் ஓரளவுக்கு மற்றவர்கள் முன் கவர்ச்சியுடையவனாகத் தென்பட்டேன். அத்துடன் என்றைக்குமே ஆடை அலங்காரங்களில் பிரீதியுள்ளவன். கையில் கழுத்தில் எல்லாம் ஆபரணங்கள் அணிந்துகொள்வேன். எனது பேச்சும் சிரிப்பும் பெரிய இடத்துப் பையன்போலிருக்கும். இவ்வாறு ஓராண்டு கழிந்துவிட்டது. மேலும் விண்ணப்பித்தமையாலும், முயற்சித்தமையாலும் பஸ் சாரதியம் செய்யும் லைசன்ஸ் கிடைத்தது. அதனால் பஸ் சாரதி வேலை செய்யும் வாய்ப்பும் கிடைத்தது. எனக்குத் தினம் ஒரு ரூபாய் ஐம்பது சதம் சம்பளம் கிடைத்தது. என்னுடைய சுறுசுறுப்பையும் தொழிற் திறமையையும் கண்ட பஸ் முதலாளி என்னையே வண்டியைப் பொறுப்பாகக் கவனிக்கப் பணித்தார். இது எனக்குப் பரமதிருப்தியாக இருந்தது.

ஒரு தினம் கொண்டக்டர் வராமையால் ஒரு சாரதியை எனது பஸ் வண்டியை ஒட்டப் பணித்து நானே கொண்டக்டர் ஆனேன். பிரயாணிகளை ஏற்றியிருந்த பஸ்வண்டிக்குப் பெற்றோல் நிரப்பவேண்டியிருந்தது. அந்த வண்டியை ஒட்டிவந்த சாரதியைப் பொலிசார் ஒருவர் அழைத்தமையால் போய்விட்டார்.

நான் பஸ் வண்டியைப் பின்னோக்கிச் செலுத்துவதற்காக எடுத்தேன். பஸ் வண்டியின் பின்புறத்தில் ஒரு சிறுவன் கோடுகீறிக் கெந்தி விளையாடிக்கொண்டிருந்தார். இவ்வளவுக்குத் தெரியாது. அப்பையன்மீது யான் பின்புறமாக எடுத்த பஸ் வண்டி முட்டியதால், ஸ்தலத்திலேயே பையன் இறந்தான் என்றனர். இந்த அமளியிலே பொலிசார் அங்கு விரைந்துவந்துவிட்டனர் என்னுடைய செயலே இதற்குக் காரணமென்று பலரும் வசைமாரி பொழிந்தனர்.

நீதி மன்றத்தில் வழக்குத் தாக்கல் செய்யப்பட்டது. முதலாளி வழக்குக்காக முன்னின்று செயலாற்றினார். நீதிமன்றத்தில் என்மீது சுமத்தப்பட்டவை ரூசுவாக்கப் படாதபடியால் விடுதலை கிடைத்தது.

திருகோணமலை வாழ்க்கை :

இதனால் மனச்சோர்வடைந்துவிட்டேன். தொடர்ந்து யாழ்ப்பாணத்தில் வாழுவதில் அர்த்தமில்லை யென்ற விருத்தியோடு சிலநாட்களைக் கழித்துக்கொண்டிருந்தேன். எனது நண்பர் ஒருவர் “திருகோணமலை சீனன்வாடியென்ற இடத்தில் றசூல்ஸ் கம்பனியார் கல்மண் ஏற்றுகின்ற லொறிகளை வைத்துத் தொழில் நடத்துவதனால் செல் லையா நீ அங்கு போய்ச் சாரதியாகச் சேர்ந்தால் நல்ல சம்பளம் கிடைக்கும்” என்றார். யாழ்ப்பாணத்தில் தொடர்ந்து இருப்பதற்கும் விருப்பமில்லை. மனதுக்குச் சற்று அமைதியாவுதல் இடமாற்றத்தினால் கிடைக்கு மென்று நம்பினேன்.

பாட்டியிடம் சென்று தம்பி தங்கச்சி இருவரையும் பார்த்துக்கொள்ளும்படி பணித்துவிட்டு பஸ்ஸில் ஏறித் திருகோணமலைக்கு வந்தேன்.

நினைத்ததுபோல் உத்தியோகம் கிடைத்துவிடுமா? றசூல்ஸ் கம்பனியாரிடம் நான் சென்ற சமயம் சாரதி உத்தியோகம் காலியாக இருக்கவில்லை. என்னசெய்வது காலத்தைக் கடத்த வேண்டுமே. துன்பம் விடியும்வரை எதையாவுதல் செய்து வயிற்றைக் கழுவவேண்டுமல்லவா? “டொக்கியாட்”டில் கூலிக்கு ஆட்களை எடுத்தார்கள். லொறியில் ஏற்றுவதற்குக் கல்லையும் மண்ணையும் சுமந்து வந்து குவிக்கின்ற வேலையைச் செய்துகொண்டிருந்தேன்.

ஒரு தினம் கூடையில் கல்லைச் சுமந்து கொண்டு குறிப்பிட்ட இடத்திற் கொட்டுவதற்கு மெதுவாக நடந்துகொண்டிருந்தேன். வேலைத்தலத்தின் ஓவர்கியரை, எனக்குத்தெரியாது. கண்காணியாரின் பொறுப்பிலேயே நாம் வேலைசெய்ய வேண்டியிருந்ததால் ஓவர்கியருடன் தொடர்பு இருக்கவில்லை. அன்று மேற்பார்வை செய்வ தற்காக வந்த சின்னத்தம்பி ஓவர்கியர் என்னைக் கண்ட

தும் “என்ன செல்லையாவா?” என்றார். நிமிர்ந்து பார்த்தேன். அவர் என்னுடன் நன்கு பழக்கமானவர். எனது சக்கர வாழ்க்கையைப்பற்றியெல்லாம் அவருக்குச் சவில் தாரமாகச் சொன்னேன். என்னைப்பற்றி நன்றாக அறிந்திருந்த சின்னத்தம்பி ஓவர்கியருக்கு அந்த நிலையில் என்னைக் காணச் சிக்கவில்லை. எனவே என்னைப்பார்த்து “செல்லையா உனக்குக் கருவாடு சுடத்தெரியுமா?” என்றார். “ஆம்” என்றேன். அவர் சிரித்துக்கொண்டே “நீ நினைக்கிறபடி கருவாடு சுடுவதென்றால், உண்மையான கருவாட்டைச் சுடுவதல்ல. இங்கு வேலைக்குப் பதிவுசெய்துகொண்ட பின்னர் எங்காவது பதுங்கி இருப்பதைத்தான் கருவாடு சுடுவது என்பார்கள். உனக்கு அது தெரியவில்லை. இப்படிக் கஷ்டப்படவேண்டாம். நீ பஞ்சத்து ஆண்டி பரம்பரை ஆண்டியல்ல. இந்தக் கடின வேலையை உன்றை செய்ய முடியாது. ஆகையால் இனிமேல் எல்லோரும் வேலைக்கு வரும் நேரத்தில் வந்து பேரைப் பதிவு செய்துகொள். சாப்பாட்டுப் பார்சலை மரத்தில் கட்டித் தூக்கிவிட்டு எங்காவது பதுங்கிவிடு. வேலைசெய்ய வேண்டாம் யாராவது அதிகாரிவந்தால் விசிலடிப்பேன். அப்போது ஒழுங்காக வேலைசெய்வதாக நடித்துக் கொள்” என்றார். அவரது கட்டளைப்படி கருவாடு சுடுகின்ற வேலையைச் செய்துகொண்டிருந்தேன்.

ஒரு நாள் விசில் சப்தம் கேட்டது. வேலையாட்களுடன் சேர்ந்து வேலைசெய்பவன் போலப் பாவனை செய்து கொண்டிருந்தேன். அப்போது அங்கு வந்த வெள்ளைக் கார அதிகாரி “இங்கு யாராவது லொறி ஓடத்தெரிந்தவர்கள் உண்டா?” என்று விசாரித்தார். சின்னத்தம்பி ஓவர்கியர் என்னைப்பார்த்தார். நான் சாரத்துள் போட்டிருந்த காற்சட்டையிலிருந்த “லைசென்”சைக் கொடுத்தேன். அன்றைக்கே எதிர்பார்த்துவந்த “றசூல்ஸ்” கம்பனியில் சாரதி உத்தியோகம் கிடைத்தது. மாதச் சம்பளம் 200 ரூபா. அக்காலத்தில் இது மிகவும் நல்ல

தொகையாகும். சமமற்ற கரடுமுரடான வீதிகளில் லொறியைச் செலுத்த வேண்டும். மிகவும் கஷ்டமான வேலையது, உடலையும் வெகுவாகப் பாதித்தது. பெறுகின்ற சம்பளம் வாழ்க்கைக்கு உதவிலும் திருப்தி கிடைக்கவில்லை. உடலும் உள்ளமும் களைக்க எத்தனை நாட்களுக்குச் சிரமமான பணியைச் செய்யமுடியும். இந்த வேலை போதும் போதும் என்றாகிவிட்டது எப்படியாவது இந்த வேலைக்கு முழுக்குப் போட்டுவிட்டு வேறெங்காவது செல்லவேண்டுமென்று கருதினேன்.

அப்போது சீனன்வாடியில் இராசையா கம்பனியார் லொறிகள் வைத்துப் பொருள்களையும், கல் மண்ணையும் ஏற்றி இறக்கினார். ஒரு நண்பனுடைய கிபார்சினால் இராசையா கம்பனியின் லொறிச்சாரதியானேன். சீனன்வாடி வீதிகள் சமதரையானவை. இவ்வீதியில் லொறி செலுத்துவது இலகுவாகவே இருந்தது ஆறுமாதகாலமாக இவ்வேலையைச் செய்துகொண்டிருந்தேன்.

திடீரென எனது தங்கை காலமாகிவிட்டாளென்ற தந்தி கிடைத்தது. தலையில் கைவைத்தபடி உட்கார்ந்து விட்டேன். எனது அன்னையை நினைவூட்டிக்கொண்டிருந்த தங்கை பிரிந்துவிட்டாள். என்ன செய்வது? ஊரவருடன் ஏற்பட்ட மனக்குழப்பத்துடன் இருந்தபடியால் தங்கையின் மரணச்சடங்கில் கலந்துகொள்ள ஊருக்குச் செல்லவில்லை. துன்பம் நெருடியபடியால் வேலைக்குச் செல்லாமலே வீட்டில் சிலதினங்கள் இருந்துவிட்டேன். இந்த நிலையில் இராசையா கொம்பனி வேலையும் போய் விட்டது. கையிலிருந்த பணத்தைச் செலவிட்டுச் சில காலம் கடத்தினேன். எவ்வளவு நாட்களுக்குத் தொழிலின்றி அந்நிய ஊரில் வசிக்க முடியும்? மனத்தின் சஞ்சலம் தீர, ஒருமுறை ஊருக்குச் சென்று திரும்பலாமென்று பஸ் ஏறிவிட்டேன்.

ஊரும் உறவுப்பெண்ணும்:

ஊருக்குவந்த என்னைப்பாட்டி அன்பாக உபசரித்தாள். தம்பி நடராசா அவளது பராமரிப்பில் வாழ்ந்து வந்தான். மைத்துனர் வேலுப்பிள்ளையுடன் வளர்ந்துவரும் தம்பி சுப்பிரமணியத்தைப்பற்றி விசாரித்த போது அவன் ஓரளவுக்கு நிம்மதியாக இருப்பதாக அறிந்தேன். ஊரவர்கள் வந்து என்னுடைய சேமநலங்களை விசாரித்துச் சென்றபின் எங்கள் வீட்டுக்கு இரண்டு வீடு தள்ளியுள்ள கிணற்றடிக்குச் சென்றபோது அங்கோர் இளம்பெண் தண்ணீர் அள்ளிக்கொண்டு நின்றாள், நான் மிகுந்த வெட்கத்துடன் அங்கு சென்றேன். அவள் திரும்பியபோதுதான் என்னால் அவதானிக்க முடிந்தது. இருவரும் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக்கொண்டோம்.

அந்தப்பெண் வேறுயாரும்ல்ல, எனது மாமாவின் புத்திரி சரஸ்வதி. சிறிய பெட்டையாகத் திரிந்த அவள் பெரிய கன்னியாகக் காளைகளின் நெஞ்சினைக் கரைக்கும் கட்டழகுடன் திகழ்ந்தாள். சிறிய வயதில், என்னிடம் பலமுறை நுள்ளும் அடியும் வாங்கியவருள் அவளும் ஒருத்தி.

திரும்பி ஒருமுறை பார்த்த அவளது முகத்தில் நாணம் கவிந்து கொண்டது. குடத்தை எடுத்துக் கொண்டு அந்த இடத்தைவிட்டு அவள் அகன்றதும் நான் குளித்துவிட்டு வீட்டுக்குப் போனேன். பக்கத்து வீட்டு வேலியில் இரண்டு வண்டு விழிகள் முளைத்திருந்தன. அந்த விழிக்குரியவள், என்மனதைத் தொட்ட மாமாவின் புத்திரி. மனதில் என்னையறியாத குதூகலம். அடிக்கடி அந்தத் திசையையே பார்த்துக்கொள்வேன்.

கடந்த இரண்டு வருடகாலம் ஊரில் இல்லாத என்னைப் பார்ப்பதற்குப் பலர் வந்தனர். அவர்களுக்கெல்லாம் ஊர்ப்புதினங்களை யெல்லாம் அளந்துகொண்டிருந்தேன். “குளித்துவிட்டு வந்திருக்கிறாய் இன்னும் சாட்

பிடவில்லையே வா” என்று பாட்டி அழைத்தாள். வந்த வர்கள் விடைபெற்றுச் சென்ற பின்னர் சாப்பிடச் சென்றேன். நண்பர்கள் கண்டு சுகதுக்கம் விசாரித்தனர். இனிமேல் என்ன வேலைசெய்ய உத்தேசம் என்றெல்லாம் கேள்விகள் கேட்டனர். “ஏதோ பார்ப்பம்” என்று விடை கூறிவிட்டுச் சாயந்தரம் வீட்டுக்கு வந்தேன்.

கையில் மூட்டிய சிகரட்டுடன் சாய்மனைக் கட்டிலில் படுத்துக் கிடந்தேன். எனது எண்ணங்கள் சிறுககட்டிப் பறந்தன. கையில் எரிந்துகொண்டிருந்த சிகரட்டுக் கையைச் சுட்டது. ‘உஷ்’ என்று உணர்ச்சியை மீட்டுக் கொண்டேன்.

சரஸ்வதியைப்பற்றியே நினைவுத் திரையில் சலனப்படம் ஓடியது. இரவு நித்திரையைத் தட்டிக்கழித்தபடி படுக்கையில் புரண்டேன். விடிந்ததும் ஆடம்பரமாக உடை உடுத்து வெளியே கிளம்பினேன். எதிர் வீட்டிலிருந்து இரண்டு தாமரை விழிகள் என்னையே நோக்கின. முத்துக்கள் கலகலப்பது போன்ற சிரிப்பொலி கேட்டது. இரவு முழுதும் நினைவில் மானசிகமாக உறவாடிய கன்னியே தோற்றினாள்.

அவளை அடையவேண்டுமானால் “ரௌடி” என்ற பட்டம் போய் நான் மனிதனாக வேண்டும். இதற்கு விடாமுயற்சி, சலியாத உழைப்பு என்பன அவசியம் வேண்டும்.

கையிலிருந்த காசைக் கொடுத்துப் பழைய கார் ஒன்றை வாங்கிக்கொண்டு பாட்டியின் வீட்டுக்கு இராஜாமாதிரி வந்தேன். கார்ச்சத்தத்தினால் பல கண்கள் வேலியில் முளைத்தன. நான் காரிலிருந்து இறங்கி வீட்டுக்குச் செல்லுகையில் அடுத்த வீட்டிலிருக்கும் மாமி அது யாருடைய கார் என்று விசாரித்தார். “செல்லையா அத்தானுடையது” என்று சரஸ்வதி கூறும் ஒலி என் செவிகளில் தேனை வார்த்தது.

காரைச்சுற்றி ஒரு பெருங்கூட்டமே கூடிவிட்டது. யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள கிராமங்களில் கார்கள் அதிகம் ஊடாடாத காலமாகையால் கிராமவாசிகள் அதனை ஈபோல மொய்த்ததொன்றும் அதிசயமான நிகழ்ச்சியல்ல. அதுவும் பின் தள்ளப்பட்ட சமுதாயத்தினைச் சேர்ந்த எனது உறவினர்களுக்கு அது வேடிக்கையாகவே இருந்தது.

என்னுடைய புதுமையான செயல்கள் சரஸ்வதியின் மனதை வெகுவாக ஈர்த்துவிட்டன. அவளுடைய பேச்சுக்களிலும் செயல்களிலும் தீவிரமான பற்றுத் தொனித்தது. நான் வீட்டிலில்லாத சமயத்தில் என்னைப் பற்றியெல்லாம் மற்றவர்களுக்கு வானளாவப் புகழுவாள் என்பதை நான் திடமாக அறிந்து கொண்டேன்.

பாட்டியின் வீட்டில் காரை நிறுத்துவதற்குரிய இட மிருக்கவில்லை. என்னுடைய சிறியதாயார் இரத்தினத்தின் வளவில் சிறு கொட்டிலைக் கட்டி காரை விட்டு வைப்பேன்.

ஒருநாள் அதிகாலை கிணற்றுக்குச் சென்றிருந்தேன். நான் எதிர்பாராத வகையில் சரஸ்வதி நின்றாள். அவளைக் கண்டதும் என்னுள் கிளர்ந்து கொண்டிருந்த உள்ளணர்வுகள் விழித்துக்கொண்டன. அவள் தளர்க் கரத்தைப் பற்றிப்பிடித்துக்கொண்டேன். ‘‘விடுங்கள் அத்தான் யாராவது பார்த்துவிடப்போகிறார்கள்’’ இவ்வாறு அவள் கூறித் தலைகுனிந்துகொண்டாள். அவளது பட்டுக் கன்னங்கள் சிவந்தன. நாணிக்கோணிக்கொண்டு ஓடி மறைந்துவிட்டாள்.

காரை எடுத்துக்கொண்டு உடனேயே வெளிக்கிளம்பினேன். பகல் முழுதும் வெளியில் கழித்துவிட்டு இரவு தான் வீடு திரும்பினேன். அதிகாலையில் பெற்றோர் எழுந்திருக்கு முன்னர் சரஸ்வதி காப்பி தயாரித்து எனக்

குக் கொண்டுவந்து தந்தாள். அதன் பிறகு தனது பெற்றோருக்கும் வழங்கினாள்.

மாமனாருக்கும் மாமிக்கும் அதிகாலையில் அவள் எழுந்து காப்பி தயார் செய்து கொடுத்தமை புதுமையாகவிருந்தது. “பிள்ளை தினமும் இப்படி எழும்பிப் பழகிக்கொள்ள வேண்டும்” என்று அவளுக்குக் கூறினார்கள். இதைக்கேட்டு உள்ளூரச் சிரித்துக்கொண்டேன்.

சிறியதாயார் வீட்டை அடுத்துள்ள கார்க்கொட்டிலில் படுத்திருந்தேன். விடிவதற்குச் சிலமணிநேரங்களிருந்தன. எனது மேனியில் தளிர்க்கரம் ஒன்றுபட்டது. திடுமென விழித்துக்கொண்டேன். “அத்தான் இந்தக் குளிரில் இப்படிப் படுத்திருக்கிறீர்களே இந்தாருங்கள் காப்பி” என்று சரஸ் காப்பியை நீட்டினாள்.

மாமாவிடம் பெண் கேட்டது :

எம்மிருவருக்கிடையே ஏற்பட்ட இந்த அன்புத் தொடர்பைத் துண்டிக்கச் சிலர் முயன்றனர். சரசுவின் உள்ளத்தை உடைக்கக்கூடியவாறான கதைகளைப் பரப்பினர். அக்கதைகளுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்கவேண்டுமானால் ஊரறிய அவளைக் கையேற்கவேண்டும். என் சார்பில் பெண் கேட்க எவருமில்லை. எனவே நானே ஒருநாள் மாமாவிடம் சென்றேன்.

எனக்கு எப்பவுமே அச்சம் கிடையாது. நேரடியாக மாமாவைப் பார்த்துச் “சரசுவை எனக்குக் கட்டித் தாருங்கள்.” இவ்வாறு யான் கூறியதும் அவருடைய முகத்தில் கோபம் பீறிட்டுப் பாய்ந்தது. உனக்கா பெண்? தாய் மாமன் என்றுகூட மரியாதை இல்லாமல் நேரில் வந்திட்டாய்” இவ்வாறு இரைந்த மாமனார் “சிவக் கொழுந்து! சிவக்கொழுந்து!!” என்று உள்ளே உள்ள தன் மனைவியை அழைத்தார். சரசுவின் தந்தையைவிட தாய் புத்திசாலி. என்னுடைய கோபத்தை நேரே தேடாமல் தனது மனவெறுப்பை மறைத்துக்கொண்டே வார்த்தைகளைக் கக்கினாள்.

“ஏன் சும்மா கத்தறியள், சரசுக்கென்ன வயதாவந்திட்டுது இப்ப கலியாணம் செய்ய நகைநட்டு ஒன்றுமில்லை, காணியும் ஈட்டில் கிடக்கு, இரண்டொரு வருடம் பொறுத்துப் பார்ப்பம்.”

இவ்வாறு மாமி தந்திரமாகப் பேசியதைப் புரிந்து கொள்ளாமல் கார்க்கொட்டிலுக்கு வந்துவிட்டேன். அப்போது கிழவன் ஒருவன் மாமான்னுடைய வீட்டுக்கு வந்தான். அவன் கூறியதெல்லாம் அருகு வீட்டிலிருக்கும் எனக்குக் கேட்காதா?

சரசுவின் கலியாண விடயமாக நான் கதைத்த சங்கதிகளை மாமனும் மாமியும் கூறியபோது “நல்ல காலம்

நீங்கள் பாண்கிணற்றில் விழப்பாத்தியள். அந்தப் பயல் மறியல் வீட்டுக் கோப்பையைப் பத்திரமாக வைத்திட்டு வந்திருக்கிறான்". இவ்வாறு கிழவன் கூறிய வார்த்தைகள் என் செவியில் நாராசமாகப் புகுந்துவிட்டன. ஆத்திரம் பற்றிக்கொண்டது. வீட்டில் நின்றால் கரைச்சலாகும். எனவே காரை "ஸ்ராட்" செய்ததுதான் தெரியும், கார்பறக்கத்தொடங்கியது. கார்ச்சத்தம் கேட்டுச் சரஸ்வதி வெளியே வந்தாள். அவள் கண்களில் நீர்முத்துக்கள் பெருகி வழியத்தொடங்கின.

நான் புறப்பட்டுப் போய்விட்டதை மாமன் மாமி அறிந்தனர். வெகு உற்சாகமாக மாமியாரும் மாமனாரும் அந்தக் கிழவனுடன் பேசிக்கொண்டார்கள். "சரஸ்வதியை இப்படியே விட்டு வைத்தால் அந்த முரடனுக்குத் தப்பமுடியாது. ஆகையால் நீர்வேலியில் ஒரு மாப்பிள்ளை இருக்கிறான். நீங்கள் சம்மதித்தால் நான் உடனே கல்யாணம் செய்ய வழி செய்கிறேன். செல்லையாவுக்கு மறியல்வீடு பழக்கம். ஏதாவது துணிந்து செய்துவிடுவான்". இவ்வாறு சகுனிக் கிழவன் கூறியவற்றையெல்லாம் ஒன்றும் விடாமல் சரஸ்வதி மறைந்து நின்று அறிந்து கொண்டாள். அன்று மாலை தனிமையில் என்னைக்கண்டு விபரம் தெரிவித்தாள்.

எனது நெஞ்சில் ஆத்திரமும் வேதனையும் ஒன்றாக இணைந்துகொண்டன. மறுநாள் காரை எடுத்துக்கொண்டு வெளியே சென்றேன். பகல் முழுவதும் நன்றாக மது வருந்திவிட்டு அந்தியில் வீடு திரும்பினேன். என்னுடைய ஆத்திரத்தை யெல்லாம் வெளிக்குக் காட்டாது அடக்கிக் கொண்டு சாய்மனைக் கட்டிலில் ஆமைபோல் முடங்கிப் படுத்துக்கொண்டேன். தம்பி நடராசா வந்து சாப்பிடும்படி அழைத்தான். "கரைச்சல் தராமல் போடா அப்பாலே" என்று அதட்டிவிட்டு அப்படியே படுத்து விட்டேன். உறக்கம் பற்றிக்கொண்டது. எனக்கு எதுவுமே தெரியவில்லை.

ஊரடங்கிய சாமவேளை. வீட்டில் எல்லோரும் ஆழ்ந்த உறக்கத்துக்குள் மூழ்கிவிட்டனர். ஒரு தளிர்க்கரம் என் உடலை வருடியது. மெதுவாக விழித்துக் கொண்டேன். "அத்தான்!" என்ற குரல் இன்பநகரமாக ஒலித்தது. வந்தவர் சரஸ்வதிதான். திடுமென எழுந்து உட்கார்ந்து கொண்டேன். எவ்வளவுதான் என்னுடன் உரிமையாகப் பழகினாலும் ஊரறிய அவள் என்து மனைவியாகவில்லை. அவளது அன்பைப் புரிந்துகொண்ட நான். "சரஸ்வதி உனக்கும் எனக்கும் சரிப்பட்டு வராது. உனது பெற்றோர்களின் விருப்பம் இல்லாத விடயத்தில் நீயேன் தலையிடுகிறாய். உன்னுடைய நல்ல குணத்துக்கு ஊரெல்லாம் கூடித் தப்பான கதை கட்டிவிடக்கூடும். ஆகவே இனிமேல் என்னைச் சந்திக்காதே போய்விடு" என்றேன்.

"அத்தான் யாரென்ன சொன்னாலும் உங்களைப் பிரியமாட்டேன். எதை வேண்டுமானாலும் இவர்கள் திட்டம் போட்டும் அது சரிப்படாது".

அவளது உறுதியைக் கண்டதும் என்மனதின் கவலைகள் பறந்தன. அவளது கையைப் பற்றிக்கொண்டேன். "சரஸ்வதி சத்தியமாக உன்னை நான் கைவிடமாட்டேன். எந்தச் சோதனை வந்தாலும் அதில் வெற்றிபெற்று உன்னை அடைவேன்" என்று உறுதி கூறினேன்.

சண்டியர்களுடன் கீரிமலைப் பயணம் :

தாழ்ந்த சாதிக்காரனாகிய நான் கார் வைத்திருப்பது சில தடித்தவர்களுக்குப் பிடிக்கவில்லை. உயர்சாதிச் சண்டியர்கள் இருவர் வழியில் என்னை மறித்து “இந்தக்காரை ஒருக்கால் கீரிமலைக்கு விடு” என்று வெகு ஆங்காரத்துடன் கேட்டனர். அவர்களைப்பற்றி எனக்கு முன்பே தெரியும். சண்டியர்களாகிய அவர்களை எதிர்ப்பினால் சமாளிக்க முடியாது. தந்திரத்தினால் இவர்களை வெற்றி கொள்ளவேண்டும் என்று முடிவுசெய்தேன்.

“சரி ஐயா, கீரிமலைக்குத்தானே ஏறுங்கள்” என்று பல்லைக்காட்டிக் கூறினேன். அவர்கள் காரில் ஏறினார்கள். அவர்களிடம் காசு பெறமுடியாது என்பதும் வெட்ட வெளிச்சமான சங்கதி. எப்படியாவது பணமும் பெற்று அவர்களைத் தோல்வியடையச் செய்யவேண்டுமென்ற முடிவுடன் காரை வீதியிலுள்ள பெற்றோல் நிலையத்தை நோக்கிச் செலுத்தினேன். போதியளவு பெட்ரோலை நிரப்பிக்கொண்டு அவர்களைப்பார்த்து “ஐயா என்னிடம் காசில்லைக் காசைக்கொடுங்கள்” என்று குழைந்து பேசினேன். மரியாதைக்காகப் பணத்தைக் கொடுத்தனர்.

கீரிமலை நோக்கிச்செல்லும் சாலையில் உள்ள கள்ளுக் கொட்டிகளின் முன்பெல்லாம் காரை நிறுத்தினேன். கார் பெற்றோலால் நிரப்பிக்கொண்டது போல் கள்ளினால் என்னுடைய வயிற்றை நிரப்பினேன். கள் அருந்தியதால் ஏற்பட்ட போதையினால் அவர்கள் வாயிலிருந்து வந்த சொற்களை நான் செவிசாய்க்கவில்லை. “காரியமே வீரியமன்றிக் கதை பெரிதாகாது”. வண்டியை ஓரிடத்தில் நிறுத்தி பெற்றோல் நின்றுவிட்டதாக அவர்களை மயக்கி மெதுவாக எதிர்ப்பட்ட பெற்றோல் நிலையத்தில் மீண்டும் பெற்றோலை ஊற்றினமையால் தாங்கியும் நிரம்பிவிட்டது. கையில் வைத்திருந்த சிகரட்டின்னிலிருந்து அடிக்கடி சிகரட் தந்துகொண்டேயிருந்தார்கள். அவற்றையும் புகைத்துச் சாம்பராக்கினேன்.

கிட்டத்தட்ட மதியவேளைக்கு முன்பாகக் கீரிமலையை அடைந்தோம். கீரிமலையில் குளிப்பதென்றாலே எனக்கு மட்டற்ற பிரியம். வடிவாகத் தண்ணீரில் குளித்து இன்பம் பெற்றபின் அவர்களது செலவில் வயிரூர உண்டேன்.

அங்கிருந்து புறப்பட ஆயத்தமாயினர். இவர்கள் போதையினாலும் பொறாமையினாலும் தங்களது திட்டத்தை எப்படியும் நிறைவேற்றக்கூடியவர்கள். நான் தனி ஒருவரை அந்த முரடர்களைச் சமாளிக்க முடியாது. இவர்களுடன் சச்சரவு செய்தால் அது தொடந்துவிடும். இவற்றை எல்லாம் திடமாக யோசித்துத் தந்திரமாகத் தப்பிக் கொள்ளவேண்டும் என்று கருதினேன். கீரிமலையில் நின்று கார் புறப்படுவதற்கு முன்னர், காரின் “போணற்” றைத் திறந்து ஒருவருக்கும் தெரியாமல் எஞ்சினில் சிறிய கோளாறை உண்டாக்கினேன். இருவரும் காரில் ஏறிவிட்டனர். காரை “ஸ்ரார்ட்” செய்தேன் அது ஓடவில்லை. “இதென்னடாப்பா” என்றார்கள். ஐயா, கொஞ்சம் பிடித்துத் தள்ளுங்கோ கார் ஓடும்” என்று இரந்தேன்; தள்ளினார்கள் கார் சிறிது தூரம் ஓடிப் பின்பு நின்றது. இவ்வாறு மூன்று கட்டைவரை அவர்கள் தள்ளுவதும் நான் “ஸ்ரார்ட்” செய்வதுமாக அவர்களைக் களைக்கப்பிடித்துச் சோரப்பண்ணினேன். அவ்விருவர்களது வெறியும் முறிந்தது. உணவும் ஜீரணமாகிவிட்டது. சோர்ந்து போனார்கள். மெதுவாக இறங்கி ஏற்கெனவே யான் செய்த கோளாறைத் திருத்தம் செய்தேன். அதன் பின்னர் கார் நிதானமாக ஓடத்தொடங்கியது. வழியில் எதிர்ப்பட்ட கள்ளுக் கொட்டிகளின் வாசல்களில் அவர்கள் சொல்லாமலே காரை நிறுத்தினேன். தாமும் குடித்து எனக்குத் தந்தனர்.

மதியம் கடந்துவிட்டது. வழியில் காரைச் செலுத்தி வரும்போது, எதிரே ஒரு கார் வந்தது. வெட்டித் திருப்புவது போல் வேலியுடன் காரை வேண்டுமென்றே மோதவைத்து நிறுத்தினேன். “ஸ்ரியரிங்” கையு

டன் வந்துவிட்டது. அவர்கள் இருவரும் ஆடிச் சரிந்து நிமிர்ந்தார்கள். இருவருக்கும் பயமேற்பட்டது. “ஐயையோ, கடவுளே தெரியாத் தனமாக வந்து இதிலே மாட்டிக்கொண்டோம்”. இவ்வாறு அவர்கள் மனஞ்சோரக் கதைத்தனர். அதன் பின்னர் மெதுவாகக் காரைச் செலுத்திவந்து அவர்களைப் புறப்பட்ட இடத்திலே கொண்டுபோய் இறக்கிவிட்டேன். அவர்களது திட்டத்தை முறியடித்ததோடு மூன்று மடங்கான கூலியைப் பெற்றோல் மூலமும் பிறசெலவின் மூலமும் அறவிட்டுக் கொண்டேன். அவர்களை மடக்கிவிட்ட வெற்றிப் பெருமிதத்துடன் வீட்டிற்குச் சென்ற என்னை அதிர்ச்சியான சம்பவம் காத்திருந்தது.

சரஸ்வதியை விவாகஞ் செய்தேன் :

காரைக் குறிப்பிட்ட இடத்தில் நிறுத்திய பின்னர் கிணற்றடிக்குச் சென்றேன். அங்கே தனிமையாக என்னைச் சந்தித்தாள் சரஸ். நீர்வேலியிலுள்ள மாப்பிள்ளை வீட்டார் வந்தது பற்றியும், எதிர்வரும் நல்லூர் பூங்காவனத்திலன்று தன்னை அந்த நீர்வேலி மாப்பிள்ளைக்கு மணஞ்செய்து கொடுக்கப் பெற்றோர் முடிவு செய்துள்ளது பற்றியும் தெளிவாகத் தெரிவித்தாள். இதனால் ஏற்பட்ட ஆத்திரத்தை அடக்கிக்கொண்டு “விடியட்டும் சரசு பார்ப்போம்” என்று சொல்லி அவளை அனுப்பி விட்டேன்.

மறுநாள் காலை 10 மணிக்கு மாமா வீட்டிற்குச் சென்றபோது, அவர்கள் ஆச்சரியப்பட்டார்கள். அத்துடன் அதிர்ச்சியும் அடைந்தனர். என் மடியில் பயங்கர ஆயுதம் இருப்பது போல் நடித்தேன். என்னைக் கண்டதும் “வா தம்பி! இப்படிக் கதிரையில் உட்கார்” என்று அழைத்தார் மாமா. மாமி ஒன்றுந் தெரியாதவள் போல் அமைதியாகக் காணப்பட்டாள். நான் கதிரையில் உட்காரவில்லை. மெதுவாகத் தரையிலேயே இருந்தேன். அவர்கள் இருவரும் பயத்துடன் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்தனர். பின்பு அமைதியாக அவர்களைப்பார்த்து, “என்ன சங்கதி நடக்குது? நீர்வேலியானுக்குச் சரலைக்கொடுக்க முடிவு செய்துவிட்டீர்களாம் உண்மையா?” என்றபோது இருவரும் பேசவேயில்லை. நான் தொடர்ந்து “இது நடக்காது, சரஸ்வதி எனக்குரியவள். முதலில் நான் கேட்டபோது காணி ஈடு. நகைநட்டு இல்லை என்றெல்லாம் சொன்னீர்கள். இப்போது நீர்வேலியானுக்குக் கட்டிக் கொடுக்க, நகை நட்டெல்லாம் ஆகாயத்திலிருந்து குதித்துவிட்டதோ?” என்றேன். திருதிடு என்று விழித்தார்கள். நான் மேலும் தொடர்ந்தேன் “நல்லவனாக வாழ நான் விரும்புகின்றேன். ஏமாற்றப் பார்க்கிறீர்கள். நேர்மையிருந்தால் நான் முதல் கேட்டபோதே

முடியாது என்று சொல்லியிருக்கலாமே. என்னைப் பேயை விட்டார்கள். ஆனால் என்னுயிர் உள்ளவரை இன்னொருத்தன் சரசுவின் கையைப் பிடிக்க விடமாட்டேன். ஊரிலுள்ள சொந்தக்காரனை விட மாற்றான் என்ன பெரியவனா? அவனுடைய நடத்தையைப்பற்றி உங்களுக்கு நிச்சயகத் தெரியுமா? அவள் கண்கலங்காமல் இருப்பது உங்களுக்குப் பிடிக்கவில்லையா? சரஸ்வதியை இன்னொருவனுக்குக் கொடுக்க முற்பட்டால் இவ்வீட்டில் என்ன நடக்குமென்பதை நீங்கள் அறிவீர்கள்.” என்று ஆத்திரத்துடன் கூறிவிட்டு வெளியேறினேன். அவர்களின் மௌனமே அவர்கள் சிந்திக்கிறார்கள் என்பதை விளக்கியது.

எனது முரட்டுத்தனத்தை ஊரே அறியும். அவர்களுக்குத் தெரியாமலிருக்குமா? அத்துடன் சரசுவின் பிடிவாதம் பொல்லாதது. இந்தத் தொல்லைகளை விலைக்கு வாங்க விரும்பாத மாமனும் மாமியும் சில தினங்களில் எனக்கே சரஸ்வதியை மணஞ்செய்ய இசைந்தனர். நல்லூர் பூங்காவனத் திருவிழாவினன்று விவாகத்தை நடத்த ஏற்பாடு நடந்தது. எனது கையிற் பணமில்லை. விவாகத்துக்கான பணத்தைத் திரு. அம்பலவாணரிடம் பெற்றுக்கொண்டேன். குறித்தநாளில் சைவாசார முறைப்படி அதிக ஆடம்பரமின்றி எமது திருமணம் இனிது நிறைவேய்தியது. வெற்றியினால் என்னைவிட சரஸ்வதியே பெருமிதங் கொண்டாள்.

★

புதிய கார் :

நான்காவது நாள் கோவிலுக்குச் செல்வதாக முடிவு செய்துகொண்டோம். இந்தச் சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தி எனது பழையகாரை மாற்றிப் புதுக்கார் ஒன்று வாங்க வேண்டுமென்ற முடிவுக்கு வந்தேன். எனக்குச் சீதனமாக நகைகளுடன் ஒரு காணிமட்டுமே தந்தார்கள். பணமாகத் தரவில்லை. காணியை ஈடுவைத்துப் புதுக்கார் வாங்கவேண்டுமென்ற திட்டத்தை மனைவியிடம் வெளியிடக் கோவிற்பயணத்தைச் சாதகமாக்க முயன்றேன்.

அன்று எனது பழைய காரில் மனைவியையும் மாமன் மாமியையும் ஏற்றிக்கொண்டு கொக்குவிலிருந்து நல்லூரை நோக்கிப் புறப்பட்டேன். திருநெல்வேலியை அடைந்ததும் கார் பழுதடைந்துவிட்டது போன்று பாவனை செய்தேன். கீழே இறங்கிப் போண்டடைத்திறந்து பார்த்துக்கொண்டே “இந்தப் பழைய காரின் குணமே இப்படித்தான். சமயம் பார்த்துக் கைவிட்டு விடும்” என்று கூறிச் சலித்தவன் மாதிரி நடித்தேன்.

“இதென்ன புதுக்குடித்தனமாகக் கோவிலுக்குப் போகும்போது இப்படி வந்துவிட்டதே, கடவுளே! நல்லூர் முருகா” என்று மாமி முணுமுணுத்தாள் என்னுள் சிரித்தபடி மாமியைப்பார்த்து, “கொஞ்சம் பொறுங்கள், திருத்திக்கொண்டு போகலாம்” என்று மேலும் காரில் சிறு பழுதை உண்டாக்கினேன். கார் எப்படி நகரமுடியும்? மாமியும் மாமனும் முணுமுணுத்தார். நான் வெறுப்புக்கொண்டவன் போல் நடித்துவிட்டு “கொஞ்சம் பொறுங்கள் பக்கத்தில் எனது நண்பர் ஒருவர் கராச் வைத்திருக்கிறார். அவரது காரை வாங்கி வருகிறேன்” என்று சொல்லி நடந்து சென்றேன். திருநெல்வேலி கராச் உரிமையாளரான நண்பர் தனது காரைத் தந்துவினார். அங்கிருந்து வந்த சிலர் காரைத் தள்ளிக்

கொண்டு கராச்சுக்குப் போயினார். நண்பருடைய காரில் சென்று சுவாமி தரிசனம் செய்து விட்டுத் திரும்பினோம். பகல் கழிந்து விட்டது.

இரவு சரஸ்வதி சாப்பிடவரும்படி அழைத்தாள். கோபம் வந்தவனாகப் பாவனைசெய்து சாப்பாடு வேண்டாமென்று மறுத்தேன். சரசு விடுவதாகவில்லை. மேலும் மேலும் கோபத்துடன் அவளை விரட்டினேன். “ஏன் அத்தான் விஷயம் என்ன? சொல்லுங்கோ” என்று கெஞ்சத் தொடங்கினாள். “ஒன்றுமில்லை; பசிக்கவில்லை” என்றேன். “இல்லை நீங்கள் எதையோ மனதில் வைத்துக்கொண்டு தான் இப்படிச் சாப்பிட மறுக்கிறீர்கள் என்றாள். “நான் முன்னேற வேண்டும் அது உனக்கு விருப்பந்தானே?” என்ற ஒரு வினாவை விடுத்தேன்.

“ஆம், நீங்கள் முன்னேறினால் நான் முன்னேறியது தானே அத்தான். அதுக்கு நான் என்ன செய்ய வேண்டும்?”

“ஒன்றுமில்லை; சரஸ் நீ போ செய்ய வேண்டியதை ஆறுதலாகச் சொல்லுகின்றேன். இப்ப அதெல்லாம் வேண்டாம்”

“நான் போகமாட்டேன். நீங்கள் எதையோ மறைக்கிறீர்கள். மனதைத் திறந்து சொல்லுங்கோ.” இவ்வாறு கண்களில் வழிந்த நீரைத் துடைத்துக்கொண்டே கேட்டாள்.

அவளைப் பதப்படுத்திவிட்டதைப் புரிந்துகொண்ட நான் மெதுவாக அவளை அருகில் அழைத்தேன்.

“என்ன அத்தான்?”

“சரஸ் உன்னிடத்தில் எதையும் என்னால் மறைக்க முடியாது. எல்லாம் இந்தக் கார் விஷயந்தான். இன்றைக்குப் பகல் நல்லநாள் பார்த்துப் புறப்பட இந்தக்

கார் இடையில் இடக்குப்பண்ணிவிட்டது. இதனை வைத்துக் கொண்டு ஒழுங்காக உழைக்க முடியாது. இந்தக் காரைப் பார்த்துப் பலரும் கேலிசெய்கிறார்கள். என்னைக் கேலி பண்ணினால் அது உனக்குத்தானே அவமானம். அதுதான் இந்தக் காரை விற்கலாம் என்று யோசிக்கிறேன். விற்றுப் போட்டுப் புதுக்கார் வாங்கவேண்டும். அதுதான் என்னுடைய வருத்தம்”

“அதுக்கு நான் என்ன செய்யச் சொல்லிறியள்?”

“புதுக்கார் வாங்க வேண்டும். நம்முடைய காணியை ஈடுவைத்துக் காசு தருகிறாயா?”

சரசு உண்மையில் கணவனைக் கண்ணாக மதிப்பவள். அவளுக்குக் காணி பெரிதாகத் தெரியவில்லை. “உங்களுடைய இஷ்டப்படி எல்லாம் நடக்கும். இப்போது சாப்பிட வாருங்கள்” என்று அன்பு விஞ்சக் கெஞ்சி அழைத்தாள்.

இரண்டொரு தினங்களில் காணியை ஈடுவைத்த மையால் ரூபா 400 கிடைத்தது. என்னுடைய பழைய காரையும் விற்றுவிட்டேன். மொத்தம் 460 ரூபா கொடுத்து நல்ல கார் ஒன்றை வாங்கிக்கொண்டேன். சீதனக் காணிக்குள் இருந்த வீட்டைப் புதுக்கி அமைத்து சரசுவும் நானும் குடிபோனோம்.

இன்பத்தளிர் அரும்பும் பருவமது. வாழ்க்கையென்ற தடம் முள்ளுகள், கல்லுகளற்றுச் செம்மையாக இருந்தது. நல்ல காராக இருந்தமையால் வாடகைக்காரர்கள் அதிகம் வந்தனர். உழைப்பும் போதியளவுக்குக் கிடைத்தது. கடந்த காலத்திய துன்பங்கள் போய்விட்டன. நிம்மதியாக வாழ்க்கை ஓடியது. முன்னாள் எம்மை உதாசீனம் செய்தவர்கள் நெருங்கிவந்தனர். கொப்பும் கிளையும் விட்டு நிற்கும் மரத்தைத் தேடிப் பட்சிகள் வருவது புதுமையல்ல. என்னை வெறுத்தவர்கள் உதவிபுரிய நான்

நீ என்று போட்டிபோட்டனர். தேவைகளுக்குப் வேண்டிய பணம் புரண்டது. என் கையில் பணமில்லாதபோது பிறரும் உதவத் தயங்கினர். கையில் பசையுள்ளபோது நான் நீ யென்று தாக்குப்பிடிக்கப் பலர்வந்தனர். இது தான் உலக விசித்திரம்.

சொந்த பஸ் :

சரசுவடன் கூடிக்கொண்டு வடமாகாணத்தில் பிரபலம் பெற்றுள்ள ஸ்தலங்களுக்கெல்லாம் சென்றேன். இந்த நேரத்தில் நான் ஒரு சொந்த பஸ்வண்டி வைத்து அதில் என் சமூகத்தவருக்குச் சம ஆசனம் கொடுக்க வேண்டும் என்ற பழைய கனவுக்கு உருவம் கொடுக்க முயன்றேன். புதிய பஸ்ஸை மனைவியின் ஒத்துழைப்புடனேயே பெறவேண்டும். ஆகவே பஸ் வாங்கும் எண்ணத்தை மனைவியிடம் தெரிவித்தேன் என்னுடைய பிடிவாதமான மனதைப் புரிந்துகொண்ட சரசு எதுவித மறுப்பும் தெரிவிக்கவில்லை. அவளது ஆலோசனையின்படி எனது காரை விற்றுப் பெற்றுக்கொண்ட பணத்துடன் “ராஜ பூபதி” என்னும் பெயருடையதும் 4612 இலக்க முடைய பஸ் ஒன்றை வாங்கினேன்.

அக்காலத்தில் இ. போ ச. என்ற நிறுவனமோ, முதலாளிகளின் தனிப்பட்ட கம்பனிகளோ இருக்கவில்லை. ஒவ்வொருவரும் தங்களது பஸ்ஸைச் சேவைக்கு விடுத்து உழைத்தனர். இதற்காக ஒவ்வொரு வீதிக்குரிய அனுமதியான “ரூட்” பெற்றாகவேண்டும். எனக்குக் காங்கேசன்துறை வீதி வழியாகக் கிரிமலைக்குச் செல்லும் “ரூட்” கிடைத்தது. பஸ் நிலையத்தில் பஸ்ஸை நிறுத்துவதற்கு யாழ்ப்பாண பட்டின சபையினர் வரியாக 50 சதம் அறவிடுவர். பிரயாணிகள் தாமாக வந்து பஸ் வண்டியில் ஏறமாட்டார்கள். குறிப்பிட்ட நேரத்தில் பிரயாணத்தைத் தொடங்கவும் முடியாது. பிரயாணிகளைப் பல பக்கமும் ஓடிச்சென்று கூட்டிவந்து சேர்த்தபின்னரே பிரயாணத்தைத் தொடங்கவேண்டும். என்னுடைய பயிற்சியின் பேராக உழைப்பு ஓரளவுக்குக் கிடைத்தது. சரசுவதி தேவைக்குத் தகச் செலவுசெய்து குடும்பத்தை ஓட்டிவந்தாள். இவ்வேளை அவள் ஒரு ஆண் குழந்தையைப் பிரசவித்தாள்.

சகடக்கால் போன்றதுதான் வாழ்க்கை. இது மிகவும் எனக்குப் பொருத்தமானது. எனது சீவியத்தின் பெரும் பகுதி சகடமாகவே இருந்தது. உழைப்போ என்றும் மாறுபட்டதில்லை. ஆயினும் கடன் சிறுகச் சிறுக பஸ் வண்டியின் திருத்தத்தினாலும், எனது தவிர்க்க முடியாத அபரிமிதமான செலவினாலும் பெருகத் தொடங்கியது. எவ்வளவு உழைத்தாலும் பஸ்ஸின் திருத்தங்களுக்குச் செலவழிக்க வேண்டிய தொகைதான் நெடுத்து நின்றது. இத்தகைய திருத்தத்துக்கு அடிப்படையாக அமைந்தவனும் நானே. மற்றைய வண்டிகளை முந்த வேண்டுமென்ற விறுவிறுப்பினால் வேகமாக வண்டியைச் செலுத்துவேன். மற்ற பஸ் வண்டிகள் புறப்படுவதற்கு முன்னர் புறப்பட்டாற்றான் பிரயாணிகள் பிரியப்படுவார்கள். போட்டிக்காக, பிரயாணிகள் அதிகம் சேராவிட்டாலும் நட்டத்துடன் வண்டியைச் செலுத்த வேண்டியு மீருந்தது. கையில் பணம் புரண்டால் சொல்ல வேண்டுமா? தூர்நடத்தையும், கெட்ட நண்பர்களின் சகவாசமும் கலந்து கொண்டன. கடன் தலையை மூழ்க வைக்காமல் என்ன செய்யும்?

மனோகரன் மதராஸ் மெயில்

இந்த நிலையில் “ராஜபூபதி” பஸ்ஸின் கவர்ச்சி குன்றியது. பிரயாணிகள் நல்ல நிலையிலுள்ள வண்டியிலே தான் ஏறுவார்கள். பார்வைக்கு மவுசு இழந்து விட்டால் உழைப்பும் இல்லாமலே போய்விடும் ஆகவே அதனை விற்று மேலும் 700 ரூபா சேர்த்து “மனோகரன்” என்னும் H 2433 இலக்கமுடைய வேரெரு பஸ்ஸை வாங்கினேன். இந்த பஸ்ஸின் மூலம் ஓரளவுக்கு வருமானம் வரத் தொடங்கியது. பட்ட கடனில் ஒரு பகுதியைக் கொடுத்துச், சீவனத்தையும் நடத்தி வந்தேன். என்னுடைய விறுவிறுப்பும் வேகமும் கட்டுப்படவில்லை. வண்டியை வேகமாகச் செலுத்துவேன். போட்டியினால் மற்றவர்களைத் தோற்கடிப்பேன். என்னுடைய வேகத்தையும் பந்தயத்தையும், சாதாரண பஸ் வண்டிகள் பொறுக்க முடியுமா? இராஜபூபதியின் நிலையை மனோகரனும் அடைந்தது. கையிற் பணமில்லை. இந்த நிலையில் மனோகரனுக்காக 700 ரூபா கடன் தந்தவர் பணத்தைத் தரும்படி வற்புறுத்தினார். நானும் பொழுதும் அவர் உபத்திரவம் தாங்க முடியவில்லை. பலரிடமும் சென்று கடன் கேட்டேன் எவரும் தருவதாகக் காணோம். வண்டி தடத்தை விட்டு விலகிவிட்டால் எவரும் தள்ள வரமாட்டார்கள். ஆனால் வண்டி ஓடும்போதுதான் நானும்கூட வருவேன் என்பார்கள் இது நியதிதானே. கையில் வணியம் கழன்று கொண்டிருக்கும் நேரத்தில் கடன்காரன் விடுவானா? கழுத்தைப் பிடித்துக் கொண்டான். வேறுவழி இல்லாமற் போகவே மனோகரன் பஸ்ஸை விற்றேன். கிடைத்த தொகையில் பஸ்ஸை வாங்குவதற்காகப்பட்ட 700 ரூபாவையும், மற்றைய சில்லறைக் கடனையும் அடைத்துவிட்டேன். கடன்மிட தீர்ந்தது. சீவியத்துக்கு எவ்வித பாதையுமில்லை. வீட்டில் நெருக்கடிகள் கூடின. பலத்த துன்பத்துக்கு இலக்காகிக்கொண்டிருந்தேன்.

தம்பகட்டியைச் சேர்ந்த வியாபாரி ஒருவர் பஸ் வண்டிகளை இறக்குமதிசெய்து நேர்மையானவர்களுக்கும், தவணைமூலம் கட்டுப்பணம் செலுத்துபவர்களுக்கும் விநியோகித்து வருகிறார் என்பதைக் கேள்விப்பட்டேன். கட்டுப்பணம் மூலம் ஒரு பஸ்ஸை வாங்க முடிவுசெய்தேன்: பணமில்லை.

எனது மைத்துனி ஒருத்தியின் வீட்டுக்குச் சென்றேன். என்னுடைய நிலையை விளக்கினேன். தனது தாலிக் கொடியை அடகுவைத்துப் பணத்தைப் பெறும்படி தந்தாள். மனதில் ஆறுதலுடன் பெரியகடையில் அடகு வைத்தேன். 800 ரூபா கிடைத்தது. தம்பகட்டிக்குச் சென்று அந்த வியாபாரியைச் சந்தித்தேன். 1600 ரூபா பெறுமதியான பஸ் வண்டியை 800 ரூபா முற்பணத்துடன் தந்தார். மிகுதி 800 ரூபாவையும் மாதம் மாதம் கட்டுவதாகப் பொருந்திக்கொண்டேன்.

புதிதாக வாங்கிய வண்டியின் இலக்கம் X 915. அக்காலத்தில் புகழ்பெற்ற “மதராஸ் மெயில்” என்ற சினிமாப் படத்தின் பெயரை அதற்கு இட்டேன். பார்வைக்கு இலட்சணமான பஸ் வண்டியது. பெயரும் கவர்ச்சியாக அமைந்தது. “குதிரை பஞ்சகல்யாணியானாலும் சுழி சரியில்லையே” என்ன செய்வது? திடீரென வருமானவரியை அரசாங்கம் ஏற்றியது.

என்னைத் தொடர்ந்த துர்அதிர்ஷ்டத்தின் காரணமாக பஸ்ஸில் வருமானம் குறைந்தது. மனவிரக்தியைப் போக்கக் குடியையும், சூதையும் சரண் அடைந்தேன். இதனால் கையிலுள்ள பணமும் கரைந்துகொண்டே சென்றது. மனைவி சரசு கண்ணீர்க் கடவில் மிதந்தாள். உப்பு புளிபோன்ற சில்லறைப் பொருட்களுக்குக்கூடத் தட்டுப்பாடு ஏற்பட்டது. எந்த நிலையிலும் தன் இல்லாமையைச் சரஸ்வதி காட்டமாட்டாள். வீட்டிலே சில்லறைப் பொருட்களுக்குத் தட்டுப்பாடு ஏற்பட்டாலும் அடுத்த வீட்டில் கடன் பெறாத பழக்கம் அவளுடையது. எனக்

கேற்பட்ட கஷ்டங்களைச் சகிக்க அவளால் முடியவில்லை. சரசுவின் கண்ணீரைக் கட்டுப்படுத்த என்னாலும் முடியவில்லை.

இந்த வேளையில் அவள் பூரண கர்ப்பிணி. நல்லாகப் பேண முடியவில்லை. என்ன செய்வது வறுமையுடன் ஒரு ஆண்குழந்தையைப் பெற்றாள். சந்தோஷப்படவேண்டிய நிலையில் நானில்லை. இராஜபூபதி, மனோகரன் போன்ற பஸ் வண்டிகளைப் போல மதராஸ் மெயில் அதிஷ்ட முடையதாக அமையவில்லை. அடிக்கடி அதற்கு நோய் ஏற்பட்டு வந்தது. வழியில் பெற்றோல் இன்றி நின்று விடும். பெற்றோல் ஊற்றக் கையில் பணமிருக்காது. வண்டியிலுள்ள பிரயாணிகளிடமே கடகைக் காசுபெற்று பெற்றோல் ஊற்றுவேன். பணம் சேர்ந்தபின் அவர்களுக்குத் திருப்பிக் கொடுப்பேன்.

ஆட்களைச் சேர்ப்பதற்கு அலைவேன். ஒருசிலர் மட்டுமே சேருவர். பிரயாணிகள் குறைவாக இருக்கும். வண்டி நேரத்துக்குப் புறப்படாது என்று கருதுவார்களே, இதற்காகச் சும்மா நிற்பவர்களையும் தூக்கிப் பொலிவுக்காக ஏற்றுவேன். வண்டியில் ஆட்கள் அநேகர் உள்ளனர் என்று சிலர் கருதுவர். பொலிவுக்காக ஆட்களைப் போடுவதால் பார்க்கிறவர்களுக்குப் பொருமை ஏற்படுமே தவிர, வசூல் கிடையாது. ஆயினும் என் மிடுக்குத் தளரவில்லை. வீதியிலே என்வண்டி வேகமாகவே ஓடும். எனது “ஹோர்ன்” சப்தம் “மதராஸ் மெயில் இதோ வருகிறது” என்று சொல்வது போலவிருக்கும். எப்போதுமே மதராஸ் மெயில் தான் வீதியில் முன்னே செல்லும்.

என்னுடைய வீம்புக்கு வேட்டையாடும் குணத்தால் பிரயாணிகள் எண்ணிக்கை குறைந்தது. மற்றைய பஸ் வண்டிகளுக்குமுன் குறித்த இடத்தை அடையவேண்டுமென்பதால் நிற்பாட்டும் இடங்களைக் குறைத்து வண்டியை வேகமாக ஓட்டினேன். வழியிலுள்ள பிரயாணி

களை உதாசீனஞ் செய்வதால் வருமானம் வெகுவாகப் பாதித்தது. வண்டி விரைவான ஓட்டத்தினால் பழுதுக் குள்ளானது. கடன்காரர்களுக்குக் கடன் கொடுக்க வேண்டும். பஸ் நிலையக் கட்டணம் கொடுக்க முடியாமையால் வீதியிலேயே வண்டியை நிறுத்துவேன்.

மதராஸ் மெயில் பஸ் நிலையத்தில் நின்றால் என்னுடைய குரல் தனித்து ஒலிக்கும். அங்குமிங்குமாகத் திரிந்து பிரயாணிகளை ஏற்றுவேன். வீதியில் வேகமாகவே வண்டி ஓடிக்கொண்டிருக்கும்.

மாணியில் குறிப்பிட்ட இடத்திலிருந்து புறப்பட்ட வண்டி யாழ்ப்பாண பஸ் நிலையத்தை வந்து சேரவேண்டும். அப்படி வருகின்ற வண்டிகள் விரைவாக வந்து நிலையத்தில் முன்னிடத்தில் நிறுத்தப்பட்டாற்றான் மறு நாள் முதலாவது முறை கிடைக்கும். ஆகவே சீரிமலை யிலிருந்து மாணியில் திரும்பி வரும்போது வீதியிலுள்ள ஏனைய வண்டிகளை விலத்திக்கொண்டே வேகமாக வண்டியைச் செலுத்துவேன். வழியில் அநேகமாக எவரையும் ஏற்றுவதில்லை.

இவ்வாறு ஒருமுறை மாணியில் முதல்முறை பெறும் இடத்தில் வண்டியை நிறுத்திவிட்டு நான் குடிக்கச் சென்றுவிட்டேன். நல்ல போதையில் திரும்பி வந்த போது மதராஸ் மெயில் நிறுத்தப்பட்ட இடத்திற்கு அப்பால் நின்றது. யாரோ பொருமையில் இவ்வாறு செய்துள்ளார். எனக்கு நல்லவெறி. கோபம் மிகுந்திருந்தது. தலையினால் இடித்து இடித்து மதராஸ் மெயிலின் “பொடி”யின் நாலுபுறத்தையும் நெளித்துக்கொண்டிருந்தேன். இவ்வேளையில் என்னைப் பிடிக்கமுடியாது. பஸ், நிலையத்திலுள்ளவர்கள் கஸ்தூரியார் வீதியில் போசன கடை வைத்திருக்கும் எனது நண்பரான நாகனீங்கத்தாரிடம் தெரிவித்தனர். அவர் உடனடியாக வந்து என்னை ஆறுதல்படுத்திக் கூட்டிச்சென்று தனது கடையின் மேல் மாடியில் படுக்கவைத்தார்.

பஸ் நிலையத்தில் நான் எவருடன் சச்சரவு செய்தாலும் அவர் அங்கு வந்துவிடுவார். ஏனைய சாரதிகள் கொண்டக்டர்கள் கலவரஞ் செய்தாலும் அவர் வந்து அவர்களை அமைதியுறச் செய்வார்.

எனது சச்சரவுகளினால் செலவு ஏற்படும். வருமானம் குறைந்து செலவு அதிகரித்ததால் ஏற்பட்ட கஷ்டத்தைச் சொல்லி முடியாது?

காலஞ் செல்லச் செல்லக் கிழடுபற்றிய எனது மதராஸ் மெயில் ஓடமுடியாமல் பழுதுபட்டுவிட்டது. பிரயாணிகளை ஏற்றி இறக்கிப் பணம் சம்பாதிக்க முடியவில்லை.

கடன் தொல்லை:

காலையில் கண்விழித்து எழுந்து பார்த்தால் முற்றத்தில் கடன்காரர்கள் வரிசையாக நிற்பது தெரியும். எத்தனை நாளைக்குத் தவணை சொல்லுவது? சித்தப்பிரமை பிடித்தவளுனேன். மனதைத் திடப்படுத்த மேலும் குடியையே தஞ்சம் புகவேண்டி வந்தது. இரவில் நன்றாகக் குடித்துவிட்டு வருவேன். செல்லையாவுக்கு நல்ல வெறி இரவில் போனால் கரைச்சல் உண்டாகும் என்று கடன்காரர்கள் வருவதில்லை. ஆனால் விடிந்ததும் அவர்களைச் சந்திக்கலாம். எனவே விடிவதற்கு முன்னரே விழித்து வெளியே புறப்பட்டு விடுவேன். கஷ்டங்களை நிவிர்த்தி செய்ய முடியவில்லை.

ஒரு ரூபாய் லொத்தர் மூலம் பஸ்ஸை விற்கலாமென்று அதிர்ஷ்ட லாபச் சீட்டு அச்சிட்டு விநியோகித்துப் பணம் பெறலானேன். நினைத்ததுபோல் லொத்தர் சீட்டுகள் விற்பனையாகவில்லை. என்னுடைய கஷ்டத்தை உணர்ந்த பஸ் சாரதிகள், கொண்டக்டர்கள் சிலர் வாங்கினார்களே தவிர, மற்றவர்கள் திரும்பிப் பார்க்கவில்லை. ஆகவே லொத்தர் மூலம் பஸ்ஸை விற்கவேண்டுமென்ற திட்டத்தை நிறுத்திக்கொண்டேன், என்மீது அனுதாபப்பட்டு டிக்கட் வாங்கிய நண்பர்களிடம் மன்னிப்புக் கோரினேன். அந்த நண்பர்கள் டிக்கட்டுக்காகத் தந்த பணத்தைத் திருப்பிக் கேட்கவில்லை நானும் திருப்பிக் கொடுக்கக் கூடிய நிலையிலில்லை. இவ்வதிர்ஷ்ட இலாபச் சீட்டு மூலம் சேர்ந்த பணம் கொஞ்சக் காலத்துக்கு இல்லாமையைப் போக்க ஆதாரமாயிருந்தது.

இரண்டாவது மகாயுத்தம் நடக்கும் நெருக்கடியான காலமானதால் மோட்டார் வண்டிகளின் உதிரிப் பாகங்களுக்கு நல்ல கிராக்கி ஏற்பட்டது. என்னுடைய மதராஸ் மெயில் உருப்படியாகக் கொடுப்பதை விட, உதிரிப் பாகங்களாக விற்பதினால் சற்றுக் கூடுதலான தொகை

பெடக்கலா மென்ற கருத்தினால் இஞ்சின் தொடக்கம் மட்காட்வரை யாவற்றையும் பிரித்து எடுத்துப் பகுதி பகுதியாக்கினேன். அவற்றை விற்றதனால் கணிசமான தொகை கிடைத்தது. ஏற்கனவே பாக்கியாகவிருந்த பஸ்சுக்குரிய கட்டுப் பணத்தையும் தீர்த்துக்கொண்டேன்.

பஸ் ஓடும் “ரூட்”டையும் வேறொருவருக்குக் கொடுத்துப் பணம் பெற்றேன். பஸ்ஸின் “பொடி” மாத்திரமே எஞ்சியது. இந்த நிலையைக் கேள்விப்பட்டதும் பணத்துக் காகத் தாவிக்கொடியைத் தந்த மைத்துனி தன் தாயியை மீட்டுத்தரும்படி வீட்டுக்கு வந்துவிட்டாள். மற்றைய கடன்காரர்களும் நெருக்கினார்கள். கடன்பட்டார் நெஞ்சத்தைத் துன்பத்தின் உச்சமான நிலையிலிருந்த இராவணனது மனதுக்கு ஒப்பாக்கிய கம்பனைப் பாராட்டவே வேண்டும். கடன்பட்டவனது நெஞ்சத்தைக் கடன் தொல்லையால் அவதிகூபவனே உணரமுடியும்.

இல்லாமை நெருக்கியது. மனைவி கண்ணீரில் புரளுகிறாள். ஊரவர் உதாசினப் படுத்தினார். “இவனது கெட்ட செயலுக்காகவே இந்தக்கதி வந்தது” என்று என் காது கேட்கவே வாய்விட்டுப் பேசினார். என்னுடைய வேதனைகளைத் தீர்ப்பதற்குரிய ஓளடதமாக உதவியது மதுபானமே. மதுபானத்தை நன்றாகப் பருகிவிட்டு மெய்மறந்த நிலையில் வீட்டுக்கு வருவேன். காலக்கதிர்வன் கீழ் வானிற் றேன்று முன்னரே விழித்தெழுந்து வெளியே கிளம்பிவிடுவேன்.

வறுமை! வறுமை! உண்மையில் இந்த வறுமையை மிஞ்சிய துன்பம் உலகத்தில் இல்லவே இல்லை. கடன்காரர்கள் வீட்டை முகாமிட்டுக்கொள்வார்கள். அருமையாகப் பிறந்த ஆண்மகவு மரணமானான். இச்சோகம் நெஞ்சைப் பிழிந்தது. இந்தச் சோகத்தை என் இதயத்தினால் கட்டுப்படுத்திக்கொண்டேன். ஆனால் சரஸ்வதி தலையில் வைத்த கையை எடுப்பதில்லை. அவளது விழிகள் சதா சோகக்கடலில் நீந்தும் மீன்களாகின.

எவராலுமே கட்டுக்குக் கொண்டுவரமுடியாத புயல் வீசத்தொடங்கிவிட்டது. இதனைத் தாங்க முடியவில்லை. மகனது ஈமச்சடங்கைச் செய்துவிட்டு, யாவற்றையும் பறிகொடுத்துத் துன்பக்கடலின் துரும்பெனச் சுழன்று கொண்டிருந்தேன். உலகத்தில் ஒரு மனிதனின் துன்பத்தைப் பற்றி மற்றவர்கள் அக்கறைப்படுவதில்லை. ஆறுதலும் அமைதியும் குழைந்த வார்த்தைகள் துன்பப்படுபவனின் இதயத்தை இதப்படுத்தும் என்பதை இவர்கள் உணர்வதில்லை. வேதனை வளைத்துக்கொண்டிருந்த என்னை நெருங்கிவந்த சீனியப்பா “என்ன செல்லையா உன்னுடைய மச்சாளினுடைய தாலிக்கொடிக்கு என்ன சொல்லுகிறாய்” என்று எரியும் நெருப்பில் எண்ணெய் ஊற்று வது போலக்கேட்டார். நெஞ்சம் ஆத்திரக் கனவில் புழுங்கிக்கொண்டிருந்தமையால் “சீனியப்பா என்னைச் சிறிதுநேரம் அமைதியாக இருக்க விடுங்கள்” என்றேன். என்னுடைய அப்போதைய நிலையைக் கண்டு பீதியடைந்த அவர் எதுவித பதிலும் சொல்லாமலே அந்த இடத்தை விட்டு அகன்றுவிட்டார். என்னுடைய சோகம் தளர்வதாகவில்லை. அடுக்கடுக்கான சோதனைகளி லெல்லாம் பாரியது கடன் துன்பம். ஐயோ என்ன செய்வது? விதியே இது என்ன சதி என்று எத்தனைதரம் விதியை நொந்துகொள்வது. ஆடிக் காற்றில் அலையும் பஞ்சு போலானேன். இதே நிலையில் தொடர்ந்து இருப்பது பயங்கர பைத்தியத்துக்கு வித்துண்டாக்கியதாகும்.

இனிப் பொறுக்க முடியாது. தேசத்தை விட்டே அகல்வது என்று திடஞ்செய்து கொண்டேன். இதுபற்றி வெளியே சொன்னால் என்னுடைய மனைவி பொறுப்பாளா? என்ன செய்வது நளமகாராசனே உயிருக்குயிரான தமயந்தியை கானகத்தில் காரிருளில் கைவிட்டு விட்டான். அவனைவிட நான் ஒன்றுஞ் செய்துவிடவில்லை என்று முடிவு செய்தேன்.

சரசுவைக் கூப்பிட்டு “நான் ஒருவரிடம் காசு கேட்டிருக்கின்றேன். அவருடைய வீடு தூரத்தில் இருக்கிறது

போய் வர இரண்டொரு தினங்களாகும். அதுவரை இந்தத் தனித்த வீட்டில் இருக்கவேண்டாம் உன்னுடைய அம்மாவுடன் சென்றிரு” என்று கூறினேன். அவளும் சம்மதித்தாள்.

உடுத்திருந்த வேட்டியும் சட்டையுமாக, கையில் லைசன்ஸ் பத்திரத்துடன் புறப்பட்டேன். பிறதேசஞ் செல்வதென்றால் கையிற் பணம் வேண்டுமல்லவா?

மதராஸ் மெயில் என்ற பஸ் வண்டியின் உள்ளூதிரிப்பாகங்களை விற்றபின் அதன் பொடி மாத்திரம் மிகுந்திருந்தது.

யாழ்ப்பாணத்தில் வந்து ஒரு சிலரிடம் அதுபற்றிப் பேசினேன். தகரத்துக்கு அக்காலத்தில் இறக்குமதி குறைந்தமையால் நல்ல கிராக்கி இருந்தது ஒருவரிடம் பொடியை விற்றுவிட்டேன்.

நூறுரூபாய் பணம் கிடைத்தது. நூறு ரூபாவையும் மடியில் வைத்துக்கொண்டு யாழ்ப்பாணம் பெரியகடைக்கு வந்து ஒரு கடையில் 1703-ம் நம்பர் குறியில்லாத வேட்டியொன்றும், அதற்குப் பொருத்தமாக நல்ல ஒரு சட்டையும் வாங்கிக் கொண்டேன். சலூனுக்குச் சென்று முகச்சவரம் செய்த பின்னர் பெரியகடையில் அமைந்துள்ள வாளிக்கிணற்றுக்குச் சென்று உடுத்திருந்த உடைகளைத் தோய்த்து உலர்த்திவிட்டு, குளித்துக் கோடி உடுப்புக்களையும் தரித்துக்கொண்டேன்.

ஏற்கனவே பழக்கமான ஒரு கடையில் திருப்தியான சாப்பாட்டை முடித்துவிட்டு யாழ்ப்பாணம் புகையிரத நிலையத்தை அடைந்தேன்.

இந்தியப் பயணம் :

அன்னளில் இந்தியாவுக்குச் செல்வதற்குப் “பாஸ் போட்” போன்றவற்றைப் பெறவேண்டிய தேவை இருக்கவில்லை. சென்னைக்குப் பதினைந்து ரூபாவை நீட்டி ஒரு டிக்கற் பெற்றதும் எனது பணத்தில் ஐந்து ரூபாவை வழிச்செலவுக்கு சட்டைப் பையில் வைத்துக்கொண்டு மிகுதியை அரையில் முடிந்துகொண்டேன்.

புகைவண்டி வந்து ஏக்கப் பெருமூச்சுடன் நகர்ந்தது. எனது தாயகம் என்னைவிட்டுச் சிறுகச் சிறுக நீங்கிக் கொண்டேயிருந்தது. இரவின் இருளை ஊடறுத்துச் செல்லும் வண்டிக்குள் குறண்டினேன். மறுநாள் காலை தலைமன்னாரை வண்டி அடைந்தது. இலங்கைப் பிரயாணிகள் தாம் கொண்டுவந்த இலங்கை நாணயங்களை இந்திய நாணயமாக மாற்றிக் கொள்ள வேண்டும். அவ்வேலை முடிந்ததும் இரு மணித்தியாலங்கள் தனுஷ்கோடி வரை கப்பலில் பிரயாணம் நடந்தது. அங்கிருந்து புறப்பட்ட மதராஸ் வண்டியில் ஏறினேன். ஏற்கெனவே இந்தியாவைப்பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். இதுவே என் முதற்பிரயாணம். வண்டி செல்லும் பாதையில் இருமருங்கும் தென்பட்ட காட்சிகள் மனதை ஈர்த்தன. புதிய புதிய மனிதர்கள், புதிய அனுபவங்களுடன் சென்னையை நோக்கிச் சென்றுகொண்டிருந்தேன்.

சென்னையில் போய் என்ன செய்வது? இப்படியொரு கேள்வி மனதில் புகுந்துகொண்டது? ஆத்திரமும், துன்பமும் மனதை உந்தியதன் விளைவுதான் பிரயாணம். எதிர்காலம் என்னொருமோ? வீட்டில் தேடுவார்களே இந்த கேள்விப்பாதையில் மனக்குதிரை லாகன் இன்றி தன் போக்கில் ஓடியது. வந்தது வந்தாயிற்று நடப்பது நடந்தேயாகட்டும். இவ்வித முடிவுடன் மூன்றாம் தினம் சென்னையில் கால் வைத்தேன்.

வாழ்க்கையில் மனிதன் எதையெதை சாதித்தாலும் புதிய ஊர்களைப் பார்க்கவும், புதுமையான செயல்களை உணரவும் வேண்டும். யாழ்ப்பாணத்திலும் கொழும்பிலும் காணமுடியாத வசதிகளையும் அமைப்புகளையும் கொண்டதாக விளங்கியது சென்னை.

அடுக்கடுக்கான கட்டிடங்கள், நீண்ட அகன்ற வீதிகள், வீதியில் நடமாடும் ஆயிரக்கணக்கான மனிதர்கள், தெருவில் அலைஅலையாக வரும் வாகனங்கள் யாவும் மனதின் சோர்வை அகற்றித் தென்பூட்டின. எந்த வாகனங்களிலும் நான் ஏறவில்லை. நான் முழுதும் நடந்தே அந்த ஊரை வலம் வந்தேன். எங்கே போகின்றேன்? எங்கே நிற்கின்றேன்? என்றே தெரியவில்லை. பார்க்குமிடமெங்கும் இன்பமாகவே இருந்தன. படமாளிகைகள், கோவில்கள் யாவும் தென்பட்டன. மனதில் குதூகலம் உந்த அவற்றை பார்த்துக்கொண்டே நின்றேன். வீடுகளின் முன்னே அமைந்த கலைவடிவான கோலம் கண்ணை ஈர்த்தது. இங்குள்ள யாவிலுமே தனித்தன்மை துலங்கியது.

இவ்வாறு வீதிகளை யெல்லாம் தன்னிச்சையாகச் சுற்றிக்கொண்டு செல்லுகையில் பிச்சை யெடுப்பவர்கள் வீதியில் தூங்குவதைக் கண்டேன். வசதியற்றவர்கள் பக்கீஸ்பெட்டிகளினால் குடிசையமைத்து நெருங்கி இருப்பதைக் கண்டேன். கடுமையான நோயாளிகள், குஷ்டரோகிகள், அனாதைகள், ஆதரவற்ற குழந்தைகள், கோவணத்துடன் பிச்சையெடுக்கும் எலும்புக்கட்டு மனிதர்கள் யாவரும் மனதில் துன்பத்தை ஊட்டினர். இந்தக் கொடுமையின் முன்னே நாம் எம்மாதிரம் என்ற திருப்தியும் கிடைத்தது.

பகல் முழுதும் இவ்வாறு சுற்றிக்கொண்டிருந்தேன். கொடுமையான வெயில் பற்றிக்கொண்டது. தரித்திருந்த சட்டை வேர்வையினால் நனைந்துவிட்டது. ஆனால் ஊர் பார்க்கவேண்டுமென்ற ஆவல் பிடர்பிடித்துநீதியதால் மேலும் நடந்தேன்.

அப்பப்பா என்ன அழகு! எத்தனை வகைகள்! மூக்கைக் கவரும் திவ்விய வாசனை நெஞ்சிலும் கவிந்தது. இது எங்கிருந்து வருகின்றதென அறியச் சென்றேன். பூக்கடை எதிர்ப்பட்டது. பூக்கடைகளைப் பார்க்கப் பார்க்க இன்பக் கிளுகிளுப்பூறியது. எத்தனைவகை நிறமுள்ள மலர்கள்! எவ்வளவு வாசனை! சற்றுநேரம் அவற்றைப் பார்த்துவிட்டு இன்பக் களிப்புடன் அகன்று அப்பால் சென்றேன்.

சூரியன் சிறுகச் சிறுக மேற்குத் திசையை நாடி இறங்கினான். உலகிலேயே சிறந்த கடற்கரையான மொரீனா பீச்சை நாடிப் பலர் சென்றனர். அவர்களுடன் யானும் தொடர்ந்தேன். அடேயப்பா! ஓவென்று இரையும் அலைகள், ஒவ்வொரு அலையும் மற்றோர் அலையுடன் கூடிப் புரளும் விந்தையெல்லாம் துன்பம் என்பது என்ன என்று கேட்பது போலிருந்தன.

நீண்டநேரம் அங்கே இருந்துவிட்டு அப்பால் நடந்து போனேன். பசி வயிற்றைக் கிள்ளியது. எதிரே தெரிந்த கடையொன்றினுள் புகுந்தேன். அந்த ஹோட்டலின் பெயர் இன்றும் நல்ல நினைவிலிருக்கிறது. “மீனும்பிகை ஹோட்டல்” என்பதுதான் அதன் பெயர். தோசையை அருந்திவிட்டு தேநீர் தரும்படி கேட்டேன். தேநீர் என்றால் அவர்களுக்கு விளங்கவில்லை. யாழ்ப்பாணத்துக் கடைகளில் கேட்ட பழக்கத்தினால் இவ்வாறு கேட்டேன். இப்பதம் அங்குள்ள சர்வருக்கு விளங்கவில்லை. அவன் திருதிருவென்று விழித்தான். யான் எனது பலவீனத்தைக் காட்டாது, சாப்பாட்டுக்குரிய பில்லைக்கொடுத்து, பீடியும் வாங்கினேன்.

இரவில் எங்கே போவது. இடமோ புதியது நண்பர்களோ கிடையாது. எனவே அந்தத் தேநீர் கடையிலிருந்த வாங்கொன்றில் குந்திக்கொண்டேன். பலரும் வந்து ஹோட்டலில் சாப்பிட்டுவிட்டுப் போனார்கள். அவர்கள் எல்லாம் குரலை இழுத்துப்பேசுவதைக் கவனித்து அந்த வழியிலேயே நானும் பேசவேண்டுமென்று சங்கற்பித்துக்கொண்டேன்.

சென்னையில் செட்டியார் கடை :

எங்கும் இருள் பரவத்தொடங்கவே மின்சார வெளிச்சம் கடையில் துலங்கியது. மம்மல் பொழுதாக இருந்தமையால், கடை முதலாளி இதுவரை என்னையே கூர்ந்து பார்த்துக்கொண்டிருப்பது எனக்குத் தெரியவில்லை. அவர் மெதுவாக “யாரப்பா நீ? என்ன விஷயம் இங்கேயே உக்காந்துகிட்டிருக்கிறாய்” என்றார். அந்தக் கேள்வியுடன் சிந்தனை கலைந்தது. மெதுவாக எழுந்து சிரித்தேன். என்னை நெருங்கி வரும்படி அழைத்தார். நான் நெருங்கிச் சென்றதும் “உங்களுக்கு எந்த ஊரையா?” என்றார் கொச்சைத் தமிழில். நானும் அவர்போல் குரலைத் தாழ்த்திக் கொச்சையாகச் “சிலோனாங்க” என்றேன். என்னுடைய பத்தட்டத்தையும், துன்பத்தையும் பிரதிபலிப்பதாக அமைந்தது என் குரலொலி.

“ஏன் இங்கேயே நீண்டநேரமாய் உக்காந்துகொண்டிருக்கீங்க. உங்க முகத்தைப் பார்த்தா ரொம்பக் கஷ்டப்பட்டவன்மாதிரி இருக்கே” இவ்வாறு தன்னுடைய உள்ளத்தில் பட்டவற்றை மிக்க அனுதாபத்துடன் கூறினார். அவரது முகத்தில் கனிவும் குழைவும் மிளிர்ந்தது. மெளனமாக அவரைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். அவரது உரையாடலும் நோக்கும் நம்பிக்கை ஊட்டுவதாக விருந்தது. மேலும் நெருக்கமாகச் சென்று என்னுடைய கதையை ஓரளவுக்குக் கூறினேன். அவரது பேச்சில் ருந்து என்போன்ற துயரத்தை அவரும் அடைந்தவர் என்பதை அறிந்தேன். என்னுடைய ஊகம் பிறழவில்லை. அவர் என்னைப் பார்த்து நீரும் என்னைப்போல மிகவும் கஷ்டப்பட்டே இருக்கிறீர். இதற்காக ஊரைவிட்டே புறப்படலாமா?” என்றார்.

கொழும்பு தமிழ்ச் செய்தியா” என்று என்னுடைய பிரயாணத்தின் மூல காரணத்தைக் கருக்கமாக விளக்கினேன்.

“முதலில் உள்ளே வாய்யா. இங்கேயே தங்கி இருக்கலாம்; வேறு எங்கும் அலைய வேண்டாம்” என்றார். நான் மரியாதையாக “நீங்கள் செய்யும் உதவியை என்றும் மறக்கமாட்டேன் என்று கூறிக்கொண்டே கடையின் உள்ளே சென்றேன்.

முதலாளியின் பெயர் ஏழுமலைச் செட்டியார். அவரும் தன்னுடைய கதையை விஸ்தாரமாகக் கூறினார். கிட்டத்தட்ட என்னுடைய வாழ்க்கையைப் போன்ற சாயல் அவரது வாழ்க்கையிலும் விழுந்திருந்தது. கழுதை கெட்டாற் குட்டிச்சுவர் என்பது போல நானும் என்னைப் போன்ற ஒருவரை அடைந்ததில் ஆறுதல் பெற்றேன். சில தினங்களில் எம்மிருவர்க்கிடையிலும் நட்புக் கனியத் தொடங்கியது. நெருக்கமாகப் பழகத் தொடங்கினோம். “செல்லையா நீ உண்மையில் துணிவுள்ளவர்தான். அல்லாவிடில் கடல்கடந்து இவ்வளவு தூரத்துக்கு வருவீர்களா? உங்களுடைய நேர்மையும் துணிவும் ஒருநாள் நல்ல வெற்றியைத்தரும்” என்று என் நொந்த மனதில் நம்பிக்கை ஒளியை யேற்றினார்.

சில தினங்கள் கடந்தன. அவர் என்னைக் கூப்பிட்டு “செல்லையா எனக்கு வேலைகளிருப்பதால் அடிக்கடி வெளியே செல்லவேண்டியிருக்கின்றது. சும்மாதானே இருக்கிறீங்க. இந்தக் ஹோட்டலைக் கவனித்துக் கொள்ளுங்கள்” என்றார். எனக்கு அதிர்ச்சி தாங்க முடியவில்லை.

குறுகிய காலத்துக்குள் இப்படி என்னை நம்பி இந்த முடிவுக்கு வருவார் என்று யான் எதிர்பார்க்கவில்லை. இவ்வளவு தூரத்துக்கு நம்புகிறாரே என்று யான் உள் ளூர மகிழ்ந்தேன்.

செட்டியாருக்கு அடிக்கடி பணமுடை ஏற்படுவது சகசம். ஒருநாள் நான் “செட்டியார் உங்களுடன் சேர்ந்து நானும் கடையை நடத்துகிறேன்” என்று கூறி என்னிடமுள்ள மிகுதிப் பணத்தை யெல்லாம் அவரிடம் கொடுத்தேன்.

அந்த நேரத்தில் அவருக்குப் பணமுடை ஏற்பட்டிருந்தது. அவர் பட்ட கஷ்டத்துக்கு என்பணம் சமய சஞ்சீவியாக அமைந்தது. இவ்விணக்கத்தால் இருவருக்கும் நட்பு இறுக்கமாகியது. ஐக்கியம் வளர்ந்தது. பங்கு தாரர்கள்போல் ஹோட்டலை நடாத்தி வந்தோம்.

எங்கள் கடை பெயர்ப்பலகையில் குறிப்பிட்டிருக்கும் அளவுக்குப் பாரிய ஹோட்டலல்ல. செட்டியார் தன்னிடமுள்ள சிறிய முதலைக்கொண்டு நடாத்திவந்தார். செட்டியாரும் என்னைப்போல பஸ் கம்பனியில் கொண்டக்டர் உத்தியோகம் பார்த்தவர். பஸ்ஸில் வேலைசெய்யும் கொண்டக்டர்கள் இரண்டு மூன்று தினங்கள் பணம் சேர்ந்த பின்னர்தான் பஸ் கம்பனியில் கட்டுவார்கள். இடை நாட்களில் சேர்ந்த பணத்தைச் செட்டியாருக்குக் கைமாற்றுகக் கொடுப்பார்கள். இப்படிச் சிலரிடம் மாறி மாறிக் கடன்பட்டே கடையை நடாத்தி வந்தார். இத்தக்கடைக்கு உரிமையாளர் அவரது மாமியார்.

இரவிற கடையைப் பூட்டியதும் கடை முகப்பில் குந்தியிருப்போம். பேச்சின்போது கடந்தகால வாழ்க்கையைப்பற்றிய நிகழ்ச்சிகள் குறுக்கிடுவதுண்டு. இவ்வாறு ஆளுக்காள் மனம்விட்டுப் பேசிக்கொள்ளுவதினால் மனத்தின் துயரம் ஆறுதலடையும்.

தினசரி மாலை நேரத்தில் செட்டியார் இலாபப் பணத்தில் பத்து ரூபா எடுத்துக்கொண்டு வெளியே செல்லுவார். இதை அவதானித்துவந்த நான் அதுபற்றி அன்புடன் விசாரித்தேன். அவர் தனிமையாக ஓரிடத்துக்கு அழைத்துச் சென்று “தினமும் குது விளையாடச் செல்லுகிறேன் ஐயா” என்றார். எனக்குச் சிரிப்பு வந்துவிட்டது. ஒருவாறு சிரிப்பை அடக்கிக்கொண்டு “செட்டியார் நீங்கள் எப்போதாவது குதில் வெற்றிபெற்றிருக்கிறீர்களா?” என்றேன்.

சில வேளைகளில் வெற்றி பெறுவதுண்டு. அநேகமாகத் தோல்விதான் கிட்டுகிறது. மேலும் பெருந்தொகைப் பணம் சூதினால் போய்விட்டது. நட்டத்தை ஒருநாளேக்கு எடுக்கவே முயல்கிறேன்.” எனக்கு மீண்டும் சிரிப்பு வந்தது. ‘செட்டியாரே, நீங்கள் உங்களது திட்டத்தை ஒருநாளும் நிறைவேற்ற மாட்டீர்கள்; ஒன்றுக்கும் யோசிக்கவேண்டாம். ஒருநாளேக்கு என்னையும் சூதுப் பனைக்குக் கூட்டிச் செல்லுங்கள்” என்றேன்.

இவ்வளவு நாளும் எனக்குத் தெரியாமல் போய்விட்டதே. “இந்தாரும் நூறு ரூபாய் இன்றைக்கே புறப்படும்” என்று இலாச்சியைத் திறந்து 100 ரூபாவை என்னிடம் தந்து தன்னுடன் கூட்டிச் சென்றார்.

இருவருமாகச் சூதுப்பனையில் விளையாட ஆரம்பித்தோம். அன்று எனக்கு 650 ரூபாவரை வெற்றி கிடைத்தது. என்னுடைய துணிவையும் புத்திக்கூர்மையையும் செட்டியார் பார்த்துக்கொண்டே யிருந்தார். சூது விளையாட்டு முடிந்து வெற்றிப்பணம் முழுவதையும் செட்டியாரிடம் கொடுத்தேன். செட்டியாருக்கு அதிர்ஷ்டலாபச் சீட்டு விழுந்ததுபோலிருந்தது. இதனால் மட்டற்ற மகிழ்வு பெற்றார்.

கடைச் சிப்பந்திகள் :

செட்டியாரின் கடையிற் பணி செய்யும் வேலைக் காரர்களைக் கவனிக்கத் தொடங்கினேன். அந்தக் கடையிற் பணிபுரிபவர்களுக்குச் சம்பளம் சொற்பமாகவே கொடுக்கப்பட்டது. செட்டியாரது கடையில் மாத்திரமல்ல சென்னையிலுள்ள பல கடைகளிலும் இதே ரீதியில்தான் சம்பளம் வழங்கிவந்தார்கள்.

இதை அடிப்படையாக வைத்துக்கொண்டு பணியாட்களிற் சிலர் திருட்டுப் புரிவதுண்டு. கடையில் யானும் பங்குதாரனாகச் சேர்ந்து கொண்ட பின்னர் பணியாட்களைக் கவனிக்கத் தொடங்கினேன். ஒரு தினம் ஒருவன் பன்னிரண்டு கொத்து அரிசி போடுவதாக எனக்குச் சொல்லிவிட்டு யத்துக்கொத்து அரிசியையே உலையிலிட்டான். நான் கையும் மெய்யுமாக இதனைப் பிடித்தேன்.

எனக்கு விழிப்பேற்பட்டது. ஓய்வு நேரத்தில் அவர்களைக் கண்காணிக்க முயன்றேன். ஐந்து தேங்காய்களை எடுத்து மூன்று தேங்காய்களையே பாவனைக்கு எடுத்துக் கொள்வார்கள். மேற்கொண்டுள்ள இரு தேங்காய்களை ஜன்னலூடாகத் தங்களுக்குத் தேவையானவர்களுக்குக் கொடுத்துவிடுவார்கள். பழக்கமான பேர்வழிகள் கடைக்குச் சாப்பிட வரும்போது தாராளமாக உணவுகளைக் கொடுத்துவிட்டுக் கணக்கைக் குறைத்துத் தெரிவிப்பார்கள்.

ஒரு தினம் கடையில் சாப்பிட வந்தவர் ஒருவருக்கு தாராளமாகப் பணியாளன் ஒருவன் உணவு கொடுப்பதைக் கவனித்தேன். குறிப்பிட்ட நபர் சாப்பிட்டு முடிந்த பின்னர் அப்பணியாளன் கணக்கைக் குறைத்துக் கூறினான். இதனையும் நேரடியாகப் பிடித்துக் கொண்டேன்.

எங்கள் கடையிற் பணிபுரிகின்ற பணியாட்களிற் சிலருக்குச் சங்கீதத்தில் பயிற்சியுண்டு. தானப்பன் என்ற வாலிபன் தனது சங்கீதப் பயிற்சியைப் பயன்படுத்திச் சினிமாவில் சேர உத்தேசித்தான்.

ஸ்ரீடியோவிலுள்ள பிரமுகர் ஒருவர் எங்களுடைய கடைக்குச் சாப்பிட வருவார். தானப்பனின் சங்கீதப் பித்தைக் கவனித்து வந்த பிரமுகர் அவனை ஏமாற்ற நினைத்து “என்ன தானப்பா நீ சினிமாவில் சேரலாமே” என்று ஆசைகாட்டினார். அதன் பிறகு தானப்பன் சினிமாவில் சேருகின்ற பித்துடையவனாகவே இருந்தான். இதனால் வேலைகளை உதாசினஞ் செய்யத் தொடங்கினான். இதைக் கவனித்து வந்த நான் ஒருநாள் கண்டித்தபோது தான் கடையிலிருந்து விலகப் போவதாகத் தெரிவித்தான். யாமும் அவனைக் கடையிலிருந்து விலக்கினோம்.

தானப்பன் அதுவரை சேர்த்து வைத்திருந்த பணத்தைக் கொண்டு வெளியேறினான்.

பாவம் இருமாதத்துக்குள்ளேயே அவன் சேர்த்து வைத்திருந்த பணத்தை யெல்லாம் காலிசெய்து சாப்பாட்டுக்கில்லாத நிலையில் திரும்பி எங்கள் கடைக்கே வந்தான்.

இந்த வகையாகச் செட்டியாரின் கடையைச் சீணிக்கச் செய்கின்ற பணியாட்களை அவதானித்து அவ்வப்போது திருத்தியும், நீக்கியும் சீர்படுத்தி வந்தமையால் செட்டியார் என்னிடம் முன்னையதிலும் பார்க்க மிகுந்த அன்பு பாராட்டினார்.

கடையைச் செட்டியாரால் நடாத்த முடியவில்லை. கடைப் பொறுப்பை என்னிடம் ஒப்படைத்தார். செட்டியார் ஒருநாள் மீண்டும் சூது விளையாட அழைத்தார். முன்பு பெற்ற தொகையை மேலும் பெறலாம்

என்பது அவரது நப்பாசை. நான் பொறுமையாகச் “செட்டியாரே சூது விளையாட்டினால் நாம் நல்லாக இருக்கலாம் என்று கனவு காண்கிறீர்கள். அது முடியாது. அன்று நான் விளையாடிய தெல்லாம் தந்திரமான விளையாட்டு. உண்மை நேர்மையோடு விளையாடினால் வெற்றி பெற முடியாது. என்னுடைய தந்திரம் நெடுகப் பலிக்கவும் மாட்டாது. ஆகவே நான் வரமாட்டேன்; நீங்களும் அங்கு செல்லாதீர்கள்” என்று தடுத்தேன். அவர் ஒத்துக்கொண்டு தான் இனிமேல் சூதாட்டத்துக்குச் செல்வதில்லையென்று சத்தியம் செய்துகொண்டார்.

அன்று தொடங்கி இருவரும் கடையைச் செப்பமாக நடாத்தி வந்தோம். ஆயினும் செட்டியார்பட்ட கடன் தொகை அதிகமாகி விட்டமையால் கடன்காரர்கள் படையெடுக்கத் தொடங்கினர். பொறுமை இழந்த அவர்கள் அவரைத் திட்டவும் தொடங்கினர். மனம் நொந்த செட்டியார் தற்கொலை செய்யலாமா என்று கூறுமளவுக்குப் போய்விட்டார். என்னுடைய ஆறுதலான வார்த்தைகளே அவரைத் தடுத்து நிறுத்தின.

கடையில் சிலர் வாடிக்கையாகச் சாப்பிட வருவார்கள். அப்படி வருபவர்களுள் காடையர்களும் இருப்பர். காடையர்களைக் கண்டால் பணியாட்களுக்குப் பயம், அவர்கள் கேட்பதை யெல்லாம் தாராளமாகக் கொடுப்பர். ~~வாடிக்கை~~ உண்ட அக்காடையர்கள் பணம் கொடுப்பதில்லை. ஒரு தினம் ஒரு காடையன் சாப்பிட்டுவிட்டு பணந்தராமல் செல்ல எத்தனித்தபோது அவனைக் கூப்பிட்டுச் “சாப்பிட்ட காசைத் தா” என்றேன். அவன் தரமறுத்தான். இருவருக்கும் தகராறு நேர்ந்தமையால் அவனுக்குப் பாடம் கற்பித்து அனுப்பினேன்.

வடக்குத்திசைப் பிரயாணம் :

இத்தகைய தொல்லைகளுக்கிடையே கடையைச் சுமகமாக நடத்தச் செட்டியாருக்கு விருப்பமில்லை. கடையை மூடிவிடவேண்டுமென்று தீர்மானித்தார். நானும் அதற்குச் சம்மதித்தேன். மாமியாரிடம் கடையை ஒப்படைத்தோம். எங்கள் கடையிற் சாப்பிடுகின்ற பஸ் பணியாளர்களின் பணத்தை மாத முடிவில்தான் வசூல் செய்வோம். இதற்காகக் கணக்கெழுதிய கொப்பியுடன் கம்பனி வாசலுக்குச் சென்றோம். சம்பளம் பெற்ற தொழிலாளர் பெயரை யாம் கூப்பிட்டதும் ஒவ்வொருவராக வந்து தமது கணக்கில் சிறுபகுதிகளைத் தந்தனர். இந்த வகையில் கிட்டத்தட்ட ஐம்பது ரூபாய்வரை சேர்ந்தது. அன்றைக்கே இருவரும் திட்டமிட்டபடி கையிலிருந்த பணத்துடன் பம்பாய்க்கு டிக்கட் பெற்றுக்கொண்டு வண்டி ஏறிவிட்டோம்.

பம்பாய் மிகப் பிரமாண்டமான நகரம். எனக்கு அவர்களது மொழியே தெரியாது. செட்டியாருக்கு ஹிந்தியும் ஆங்கிலமும் தெரியும். இருவரும் எங்காவது வேலையில் அமர்ந்துகொள்ளலாமென முனைந்தோம். அந்த முயற்சி சரிவராமற் போயது கையிலிருந்த பணமும் கரைந்தது. எட்டாவது தினம் பெங்களூருக்குத் திரும்பினோம்.

பெங்களூருக்கு வந்தபோது எங்கள் கைகளில் ஒன்றரை அணுவே இருந்தது. செட்டியார் ஓரணுவுக்குத் தோசை சாப்பிட்டார். நான் அரையணுவுக்குத் தேநீர் குடித்தேன். இருவரும் பகல் முழுவதும் பங்களூரைச் சுற்றியலைந்தோம். இரவு சாப்பிடவோ பீடி புகைக்கவோ வழியில்லை. தண்ணீரைக் குடித்தோம். யாருக்குத் தெரியாமல் வீதியிலுள்ள குறை பீடிகளையும் சிகரட்டுகளையும் பொறுக்கிப் புகைத்தோம்.

காலை தொடங்கி வெயிலில் அலைந்த இருவரும் ஒரு பட்டமாளிகையைக் கண்டதும் காலாறுவதற்காக அதற்கு முன்னர் உட்கார்ந்தோம். மதியவேளை நெருங்கிவிட்டது. பசியோ உயிரை வாட்டியது.

ஊரோ முன்பின் தெரியாதது. எங்களுக்கு உதவ வருவோர் எவருளர்? பசியின் துன்பம் சொல்லில் அடங்குமா? “ பசிவந்திடப் பத்தும் பறந்துபோம் ” என்று ஓளவைப் பாட்டி கூறியதில் உண்மையுண்டு. என்னுடைய உடலிலே போட்டிருந்த கோட்டைக் கழற்றிக் கொண்டு இருவரும் கடைவீதிக்குச் சென்றோம். அங்கே யுள்ள மார்வாடிகள் எந்தப் பொருட்களையும் ஈடுபிடிப்பார்கள் என்னுடைய கோட்டை ஈட்டுக்குக் கொடுத்த போது எட்டணுவே தருவேன் என்றார் ஒரு மார்வாடி. அவரது கோரிக்கைப்படி எட்டணு பெற்றுக்கொண்டோம்.

இருவரும் போசனசாலைக்குச் சென்று உணவு உட்கொண்டமையால் ஐந்து அணு செலவாகியது. மீதமாக மூன்று அணு இருந்தது. அந்த மூன்று அணுவை இரவு உணவுக்காக வைத்துக்கொள்ளலாம். ஆனால் நாம் அப்படிச் செய்யவில்லை. கடந்த இரண்டுமணி நேரத்துக்கு முன்னர் வீதியில் கிடந்த குறை பீடி சிகரட்டுகளைப் புகைத்தோமே. இதையெல்லாம் மறந்து இரண்டரை அணுவுக்கு “தசரா” சிகரட் பைக்கற் ஒன்று வாங்கி உல்லாசமாகப் புகைத்தோம்.

சாயந்திரமானது. கையிலிருந்த அரையணுவுக்கும் இருவரும் தேநீர் அருந்தியதுடன் அதுவும் தீர்ந்துவிட்டது. இப்போது எம்மிடம் விற்கவோ, அடைவு வைக்கவோ சொத்தேதுமில்லை; கையிற் பணமுமில்லை.

சூரியன் மேற்குத் திசையில் மறைந்துவிட்டான். உலகத்தைச் சூழ்ந்துள்ள இருளை வீதிகளிற் பொருத்தப் பட்ட மின்சார விளக்குகள் விழுங்கின. எமக்கு ஏழ்

பட்ட பசியைப்போக்க எவருமில்லை. இரவு நெருங்கியது பசியும் தாகமும் வயிற்றை மோதத் தொடங்கின. வீதியிலுள்ள தண்ணீர்க் குழாயில் தாகத்துக்கும் பசிக்குமாகச் சேர்த்துத் தண்ணீர் அருந்திவிட்டு தியேட்டர் முன் தங்கியிருந்தோம். நமக்கருகில் பகல் முழுவதும் பூட்டியிருந்த கடையொன்று படம் தொடங்குவதற்குச் சில மணிக்கு முன்னர் திறந்துகொண்டது. படத்துக்கு வந்தவர்கள் டிக்கட் எடுத்துக்கொண்டு போய்விட்டனர். நாமிருவரும் அங்கேயே வேதனை கவிந்த முகத்துடன் அநாதைகள்போல் உட்கார்ந்திருந்தோம்.

★

பெங்களூர்ச் சகாதேவர் :

நீண்ட நேரமாக இருக்கின்ற எங்களைக் கவனித்த அந்தக் கடைக்காரர். “ இப்படி வாருங்கள் ” என்று ஆதரவுடன் அழைத்தார். நாம் இருவருமே சென்றோம். “ என்ன விடயம் இப்படியே நீண்ட நேரமாக இருக்கிறீர்கள் ” என்று பேச்சினூடே அன்பைப் பெய்து கேட்டார். என் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் முத்தென உதிர்ந்தது. ஐயா, நாங்கள் சென்னையிலுள்ளவர்கள். எங்கும் வேலை கிடைக்கவில்லை. சுற்றாத இடமில்லை. கடையில் இவ்விடம் வந்தோம். எங்கள் கால கஷ்டமிது ” என்று முடித்தேன்.

எனது சோகக்கதையையும் துன்பத்தையும் புரிந்து கொண்டது மாத்திரமல்லாமல்; நாமிருவரும் சாப்பிடவில்லை யென்பதையும் அறிந்துகொண்டார் அந்தக் கடைக்காரர்.

“ ஐயா, பிறகு ஆறுதலாகப் பேசுவோம். இப்போது நீங்கள் சென்று சாப்பிட்டு வாருங்கள் ” என்று கூறி தனது கடையிலுள்ள பையனையும் சேர்த்து எங்களுடன் ஹோட்டலுக்கு அனுப்பினார்.

கடையிற் சாப்பிட்டானதும் சோர்வு நீங்கியவராக மீண்டும் அவரது கடைக்கு வந்தோம். புகைப்பதற்கு பீடி தந்தார். புகைத்துக்கொண்டே “ உங்கள் கண்களில் தட்டுப்படாமல் விட்டால் எங்கள் கதி அதோ கதிதான். உங்கள் பெயர் என்ன ஐயா ” என்றேன். அவர் “ சகாதேவர் ” என்றார். உங்களுக்கல்லவோ பெயர்ப்பொருத்தம் உங்களைக் கடவுள் ஆசீர்வதிப்பார். ” என்றேன்.

“ என்னை அதிகம் புகழாதீர்கள். இது மனிதனது கடமை. முதலில் இருவரும் சென்று படம் பார்த்து வாருங்கள். தியேட்டரில் சொல்லியுள்ளேன் ” இவ்வாறு சகாதேவர் சொன்னார்.

அவரும் என்னைப்போன்ற கட்டையர். அவரது உடலில் துல்லியமான கதர் வேட்டியும், கதர் சட்டையும், கதர் குல்லாவும் விளங்கின. அவர் உண்மையான காந்தி பக்தர் என்பதைத் தனது செயலால் நமக்கு உணர்த்தினார்.

“எங்களுக்குச் சாப்பாடு போட்டதே பெரியகாரியம், அது போதாதென்று படமும் பார்க்கச் சொல்கிறீர்களே” இவ்வாறு கூறி நாம் மறுத்தபோது பேசவேண்டிய வற்றை யெல்லாம் பின்பு வைத்துக்கொள்வோம். இப்போ பேசாமல் படத்துக்குச் செல்லுங்கள்” என்று வற்புறுத்தி அனுப்பினார்.

தியேட்டரில் ஆங்கிலப் படமொன்று நடந்துகொண்டிருந்தது. படத்தைப் பார்த்து நிம்மதி பெறவே சென்றோம். கதையிலும் எங்கள் சாயல் படர்ந்திருந்தது. அதைப்பார்க்கப் பார்க்க மனம் நொந்துருகியது.

படம் முடிந்து வந்தோம். மகிழ்ச்சியுடன் எம்மை வரவேற்ற சகாதேவருக்கு எங்கள் சோகவரலாற்றை விவரமாகச் சொன்னோம். மிகுந்த அக்கறையுடன் கேட்டார் கதை அவரது மனதை உருக்கிவிட்டது. கடையைப் பூட்டிச் செல்கையில் “இருவரும் இக்கடை விறந்தையிலேயே படுத்துக்கொள்ளுங்கள். விடிய வந்து சந்திக்கின்றேன். ஏதோ என்னாலான உதவியைச் செய்வேன்” என்று உறுதி கூறினார்.

விடிந்துவிட்டது. விடியற்காலையிலேயே சகாதேவர் வந்துவிட்டார். அவரைக் கண்டதும் வேலை கிடைத்து விட்டதென்ற மகிழ்ச்சியில் எங்கள் உள்ளங்கள் பூரிப்புற மன.

பெங்களூர்த் தியேட்டரில் வேலை:

கடந்தநாள் யாம் சாப்பிட்ட ஹொட்டலிலே மாதம் 25 ரூபா சம்பளத்தில் ஏழுமலைச் செட்டியாருக்குக் கணக்கப்பிள்ளை வேலைக்கு ஏற்பாடு செய்தார். என்னை எம்பயர் தியேட்டரில் சைக்கிள் பாதுகாப்பாளனாகச் சேர்த்துவிட்டார். எனக்குத் தினம் எட்டண சம்பளம் தந்தார்கள். புயலில் சிக்கிக் கரைதெரியாது அலைமோதிய படகுக்குக் கரை கிடைத்தது போல எங்களுக்கும் வாழ்வுக்கு வழி பிறந்தது.

ஏழுமலைச் செட்டியாரும் நானும் அடிக்கடி சந்தித்துக் கொள்வோம். எனக்குரிய உணவுகளை அவர் பணி செய்யும் கடையிலேயே பெற்று வந்தமையால் சந்திப்பு நீடித்தது.

ஊர் தேசம் விட்டு வந்த வருத்தம் நெஞ்சத்தைத் தாக்காமலில்லை. இடையிடை சிந்தனை எழும். என்ன செய்வது? கட்டுண்டோம் காலம் மாறும் என்று நினைத்துக் கொள்வேன்.

நான் தொழில்புரிந்த தியேட்டரில் விளம்பர வாகனத்தை ஓட்டிச் செல்லும் சாரதி சுகவீனம் காரணமாகத் திடீரென்று நின்றுவிட்டான். தியேட்டர் முதலாளி என்னை வாகனத்தை ஓட்டப் பணித்தார். இந்திய லைசென்ஸ் இன்மையால் யான் தயங்கினேன். “பயப்படாதே பொலிஸார் பிடித்தால் நான் பார்த்துக் கொள்கின்றேன்” என உற்சாகப்படுத்தினார் படமுதலாளி. ஒருநாள் மட்டுந்தானே ஏதோ செய்வோமென ஒப்புக்கொண்டேன். மறுநாளும் சாரதி வராமல் விடவே பணியைத் தொடர வேண்டி வந்தது. உடனே முதலாளி எனது இலங்கை லைசென்சைப் பொலிசாருக்குக் காட்டி இந்திய லைசென்ஸ் பெற்று வந்தார். எனக்குப் பழக்கப்பட்ட தொழிலாகக் கிடைத்ததினால் மட்டற்ற மகிழ்ச்சி கொண்டேன்.

முப்பத்தைந்து ரூபா சம்பளம் தருவதாக முதலாளி கூறினார். அவரது கணக்கிலேயே சாப்பாட்டுக்கும் ஏற்பாடாகி இருந்தது. இது முன்னைய வேலையைவிடத் திருப்தியாக அமைந்தமையால் உற்சாகத்துடன் வேலை செய்து வரலானேன். இந்த உற்சாகம் பதினேழு நாட்களுக்கு மட்டுமே நீடித்தது. நிரந்தர கார்ச்சாரதி திரும்பிவந்து விட்டான். எனது வேலை போய்விட்டது.

தொடர்ந்து சையிக்கிள் பாதுகாப்பாளனாகவும் இருக்கவும் விரும்பவில்லை. வேறேதும் வேலை கிடைக்குமா வென ஊரில் அலைந்துகொண்டிருந்தேன். கையிலிருந்த பணம் கரைந்ததே யொழியப் பயனைக் காணேன். சகாதேவருக்கும் செட்டியாருக்கும் சிரமம் கொடுக்க நான் விரும்பவில்லை. கோட்டையும் ஈட்டிலிருந்து மீண்டு கொண்டேன். கையில் மிகுந்திருந்த ஒரு ரூபாயுடன் இருவருக்கும் வணக்கங்கூறி அங்கிருந்து புறப்பட்டேன்.

மீண்டும் சென்னை சென்றேன் :

சென்னை செல்வதற்குப் பிரயாணச் சீட்டுக்குப் பணம் போதாது. எனவே டிக்கட் இன்றியே பிரயாணத்தை மேற்கொண்டேன். கையிலிருந்த ஒரு ரூபாயை யாருக்கும் தெரியாமல் மறைத்து வைத்துக்கொண்டேன். இவ்வுலக வாழ்க்கையின் தன்மையைச் சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கும் என்னைப் புகைவண்டி சென்னையை நோக்கி யிழுத்துச் சென்றது.

வண்டியின் இருபுறமும் இயற்கைத்தேவி விரித்து வைத்துள்ள அழகுகள் நிரம்பிக்கிடந்தன. வண்டிக்குள்ளே பலரகப்பட்ட மனிதர்கள் கூடியிருந்தனர். அவர் தமக்கென பெற்றுக்கொண்ட அனுபவங்களை, வாழ்க்கைச் சம்பவங்களைக் கூறும்போது கேட்பதற்கு இரசனையாகவிருந்தது. இந்த வேளையில் பிச்சைக்காரர்கள் “ஐயா, ஐயா” என்று கை நீட்டத் தொடங்கினர். அவர்களுக்கு என்னால் எதைக் கொடுக்கமுடியும்? கண்களை மூடிக்கொண்டேன். கண்களில் தூக்கம் முட்டிக்கொண்டது. வண்டிப்பெட்டியில் நடந்தவை நினைவிலகலத் தூக்கத்தில் ஆழ்ந்துவிட்டேன்.

தூக்கக் கலக்கத்தைத் தெளிவிப்பது போல பூட்குகள் சப்தமிட டிக்கற் பரிசோதகர் நானிருந்த பெட்டிக்கு வந்தார். அவரைக் கண்டதும் அச்சம் என்னை ஆட்கொண்டதால், திருதிரு வென்று விழித்தேன். என்னுடைய நிலையை என் அச்சமே வெளிப்படுத்தியது. அவர் என்னைப் புரிந்துகொண்டதுபோல “கொண்டு வா டிக்கற்” என மிரட்டினார். பெட்டியிலுள்ள அத்தனை விழிகளும் என்னையே மொய்த்தன. கூனிக் குறுகிக் கொண்டே எழுந்து நின்றேன். மீண்டும் ‘டிக்கற் எங்கே எடு’ என்றார் பரிசோதகர் மிடுக்குடன். என்னால் பொய் சொல்லவே முடியவில்லை.

“ஐயா, நான் இலங்கை வாசி, எனக்கு எவரும் உதவிக்கு இல்லை. கால கஷ்டத்தினால் டிக்கற் இல்லாமல் பிரயாணம்செய்ய நேர்ந்துவிட்டது.” இவ்வாறு கூறிக் கெஞ்சினேன். பரிசோதகர் நடநடவென உறுக்கினார். நான் தொடர்ந்து வெகு பவ்வியமாக “ஐயா எவ்வளவோ கஷ்டப்படும் டிக்கட்டுக்குரிய பணத்தை என்னுற் பெறமுடியவில்லை. பெங்களூரில் வேலை தேடாத இடமுமில்லை. என்மீது சந்தேகமானால் இதோ எனது லைசன்சைப் பாருங்கள்” என்று சாரத்தியத்துக்குரிய லைசன்சுப் புத்தகத்தைச் சட்டைப் பையிலிருந்து எடுத்துக் காட்டினேன். அவ்வேலை என் கண்கள் நீருள் மூழ்கின. இந்த அவமானத்தினால் உடல் மேலும் குறுகிப்போனது. பரிசோதகரும் மனிதன்தானே மனமுருகியிருக்கும். சிறிது அநுதாபத்துடன் பேசிய அவர் “தொடர்ந்து பிரயாணம் செய்யாதே” என அச்சுறுத்தி அரக்கோணம் என்னுமிடத்தில் வண்டி நின்றதும், என்னை இறக்கிவிட்டார். தப்பினேன் பிழைத்தேன் என்று மனதில் நினைத்துக்கொண்டு புகைவண்டி நிலையத்துக்கு வெளியில் வந்தேன். எதிரேதான் பஸ்நிலையமிருந்தது. காலைக் கதிரவன் கீழ்வான விளிம்பில் குங்குமப் பொட்டெனப் பிரகாசித்துக்கொண்டிருந்தான். உலகத்தின் இருளழுக்கு அவனது ஒளித்துகளினால் அகன்றுவிட்டது. ஊரே கலகலத்துக்கொண்டிருந்தது.

ஒன்றரை நாள் புகைவண்டிப் பிரயாணத்தின்போது எதனையும் சாப்பிடவில்லை. வயிறு எதையாவுதல் தின்ன வேண்டுமெனத் தூண்டியது. ஏற்கனவே கோட்டுக்குள் போட்டிருந்த சட்டையின் கைவிளிம்பைத் துளைத்து மறைத்து வைத்த ஒரு ரூபாவை எடுத்தேன். ஆங்கிலச் சக்கரவர்த்தியின் பிரதிமையுடன் விளங்கிய அந்த ரூபா இக்கட்டான வேளையில் கடவுள் போன்று காட்சியளித்தது. கண்ணில் ஒற்றிக்கொண்டேன். பஸ்நிலையத்தின் எதிரேயிருந்த சாப்பாட்டுக் கடையில் தயாரிக்கும் பலகாரத்தின் சுகந்த மணம் என்பசியை மேலும் தூண்டி

யது. கடையின் உள்ளே சென்றேன். சப்பாத்தியும் குறுமாவும் புசித்தேன். ஒரு ரூபாய்க் குற்றியை மாற்றி இரண்டு அணு கொடுத்த பின், ஓரணவுக்கு இரு சிகரட்டுகளை வாங்கிப் புகைத்தேன். நீண்ட நாட்களுக்குப் பின் பிறந்த குஷியினால் சிகரட் புகையை ஊதிச் சுவைத்தேன்.

எதிரே உள்ள பஸ்நிலையத்தில் சென்னைக்குச் செல்லும் பஸ்வண்டி தயாராக நின்றது. அரக்கோணம் - சென்னைக்குப் பஸ் கட்டணம் எட்டணு. என் கையிலிருந்த காசில் எட்டணவுக்குப் பிரயாணச் சீட்டைப் பெற்றுக் கொண்டேன் மிகுதி ஐந்தணு மட்டுமே மடியிலிருந்தது.

வறுமையின் கொடுமை :

ஐந்தணுவடன் மீண்டும் சென்னை பஸ்நிலையத்தை அடைந்தேன். எப்படி எதிர்காலம் செல்லும்? என்ன என்ன சோதனைகளை இனித் தாண்டவேண்டுமோ என் றெல்லாம் உள்ளம் கொந்தளித்தது. சிந்தனைக் கிருமி கள் கசக்கிருமிகளாகி மனதை அரிக்கத் தொடங்கின. பஸ் நிலையத்துக்கு எதிரேயிருந்த பிளாட்பாரத்தில் குந்திக் கொண்டேன். நான் இருந்த இடத்துக்கு எதிரே ஓர் உணவுச்சாலை இருந்தது. உணவுச்சாலையில் உண்டவர்கள், எச்சில் இலைகளைக் கொண்டுவந்து அதற்கெதிரே யுள்ள குப்பைவாளிக்குள் போட்டார்கள்.

அந்த வேளை குப்பை வாளிக்கு அண்மையில் ஒரு பெண் வந்தாள். பரட்டைத்தலை, சதையெல்லாம் வற்றி உலர்ந்த பூவரசம் மரம்போன்ற அவளது உடலின் எலும்பு களை ஒரு கிழிந்த புடவையே மறைத்திருந்தது. இந்த தத் தோற்றம் அவளது வறுமையின் கொடுமையை எனக்குச் சுட்டிக்காட்டியது.

குப்பை வாளிக்குள் குனிந்த அவள் ஒவ்வொரு இலை களாகப் பொறுக்கி வெளியே எடுத்தாள். பின்னர் இலை களில் ஒட்டிக்கிடந்த பருக்கைகளை எல்லாம் தட்டித் தட்டி ஒரு கிழிந்த பெட்டிக்குள் இட்டாள். என்ன கொடுமையிது! இத்தகைய கொடூரமான வறுமைக் காட்சியை இலங்கையில் எந்தப் பகுதியிலும் எப்போதாவது நான் பார்த்தது கிடையாது. இலைகளின் பருக்கைகளைச் சேர்த்த பெண் நான் இருக்கும் இடத்துக்கு அருகில் வந்தாள். வீதியோரத்தில் நின்ற றிக்ஷாவின் கால் மிதி பலகையில் குறவணன் புழுப்போல் சுருண்டுகிடந்த அவளது கணவனும், எலும்புக்கூடுகளான இரு பிள்ளை களும் அவளைச் சூழ்ந்துகொண்டனர். பெட்டியிலுள்ள பருக்கைகளைச் கையாற் பிசைந்து குழைத்துக் கவளங்க ளாக்கி நீட்டினாள். கணவனும் பிள்ளைகளும் ஆரூத பசி

யுடன் அபக் அபக்கென்று வாங்கிப் புசித்தனர். ஒரு கையால் குழைத்துக் கணவனுக்கும் பிள்ளைகளுக்கும் கொடுக்குமவள் மறு கையில் ஒரு கவனத்தை இட்டுத் தானும் கவ்விக்கவ்விப் புசித்தாள்.

அந்த கொடுமையான வறுமைக் காட்சி என்னுடைய கண்களில் நீரைப் பெருக வைத்தது. என்னுடைய மனை வியே என்மனக்கண் முன் வந்தாள். இங்கே யுள்ள பிச்சைக்காரர் அவளது வாழ்க்கையை நெருடுகின்ற கொடூரமான துன்பத்தைப் பற்றியெல்லாம் கடுகத்தனையும் பொருட்படுத்தாதவள் போல் குப்பைவாளி உணவை உண்ணுகிறாள். “ஆண்டவா! இத்தகைய கொடிய நிலையில் என் மனைவியை நீ வைக்கவில்லை. அதற்காக உன்னைப் பிரார்த்திக்கின்றேன்.

ஆனால் என் உள்ளத்தில் வாட்டும் துயருடன் மனைவியையும் ஊரையும் பிரிந்து இந்தப் பிரதேசத்தில் நிற்க்கதியாக நான் நிற்கவேண்டி நிலையேற்பட்டதே” என்று கேவிக் கேவி அழுதபடி, ஆக்குரோசத்துடன் என் தலையின் உச்சியைப் பிடித்தேன். கையில் உதிர்ந்த தலைமுடிகள் சில வந்துவிட்டன. என்னுடைய பைத்தியம் போன்ற இந்தச் செயலைக் கண்டதும் வீதியிற் சென்ற இரண்டொருவர் என்முன் வந்துவிட்டனர். உணர்ச்சியலைகள் அடங்கியதும் நிதானம் பிறந்தது. கூட்டத்தைக் கண்டு வெட்கினேன். அதற்குமேல் அவ்விடத்தில் நிற்கவில்லை. எழுந்து அப்பாற் சென்றேன். மதியவேளையாகி விட்டது. பசியோ வயிற்றைக் கிண்டியது. கையிலிருந்த சில்லறைப் பணமோ இன்னும் ஒருவேளை சாப்பாட்டுக்குத்தான் போதுமானதாகும். இதை வைத்துக்கொண்டு என்ன செய்யலாம் என்ற வேதனை கவிந்து கொண்டது.

வீதியில் வியாபாரம் :

அந்தவேளை 'தர்பேசி தர்பேசி' என்று கூவிக்கொண்டு ஒருவன் வந்தான். நிமிர்ந்து பார்த்தேன். அவனது கையிலிருந்த தட்டில் வெட்டிய வத்தகைப்பழத் துண்டங்களிருந்தன. இங்குள்ள மொழியில் தர்பேசி யென்று குறிப்பது வத்தகைப்பழத்தை என்பதை ஊகித்தேன். அத்துடன் இப்படியொரு வியாபாரத்தை யானும் தொடங்கினால் ஒருநேரப் பசியை மானத்துடன் போக்கலாம் என்ற கருத்துப் பிறந்தது.

பக்கத்திலிருந்த ஒருவனிடம் தர்பேசி முழுப்பழங்கள் எங்கே வாங்கலாம் என்று விசாரித்தேன். பக்கத்தேயுள்ள காய்கறிச் சந்தையைக் காட்டினான். அங்கே வத்தகைப் பழமொன்று இரண்டணுவுக்கு விலைபோயது. இரண்டணு கொடுத்து ஒரு வத்தகைப்பழம் வாங்கினேன். காலணுவுக்கு ஒரு சிறு பிரப்பந்தட்டி கிடைத்தது வத்தகைப் பழத்தை அளவான துண்டங்களாக்கி தட்டில் வைத்துக்கொண்டேன். நான் ஏற்கனவே குந்தியிருந்த வீதியில் இன்னொருவன் தர்பேசி வியாபாரஞ் செய்வதனால் அந்த வீதியில் வியாபாரத்தைத் தொடங்கினால் தனக்குப் போட்டியாக நான் முனைத்துவிட்டேன் என்ற குரோதத்தினால் அவன் சச்சரவுக்கு வருவான். இந்த நினைப்பினால் நிக்ஷோக்காரர்கள் தங்கிநிற்கும் வேறொரு வீதிக்குச் சென்றேன்.

தட்டைக் கையில் வைத்துக்கொண்டு "தர்பேசி தர்பேசி" என்று கூவிக்கொண்டே சென்றேன். அவ்வப்போது சிலர் வந்து வாங்கினர். நான் சோராமல் வீதிகளெல்லாம் திரிந்து விற்பேன். மாலையில் ஆதாயமாக எட்டணு கிடைத்தது. ஒரு கடைக்குள் சென்று வயிறு உண்டேன். சிலமணி நேரம் ஊரெல்லாம் அலைந்தேன். உடலும் களைத்தது. உள்ளமும் சோர்ந்தது. நல்லாக உடலுக்கு ஓய்வு கொடுக்க உறக்கமே மருந்தாகும். உறங்குவது எங்கே?

கையில் பணமில்லாத பரதேசி நான். சென்னையில் கடைகள் எல்லாம் மூடப்பட்டு விட்டன. ஏதாவது கடையின் வீரூந்தையில் படுக்கலாமா? என்று விழிகள் சுற்றிச் சுழன்றன. பல கடைகளின் முகப்புகள் மிகவும் ஒடுக்கமாகவே தென்பட்டன. இனியும் இடந்தேடமுடியாத சோர்வினால் ஒரு கடையின் ஒடுங்கிய வீரூந்தையில் உடலைச் சரித்தேன். ஓய்வற்றுக் களைத்த உடலை உறக்கம் பற்றிக் கொண்டது. என்னை மறந்த தூக்கம். அந்தவேளை மழை பெய்தமையால் தூவாணம் என்மீது படத் தொடங்கியது. அதை நான் பறுவாய் பண்ணுது உறங்கிக் கொண்டேயிருந்தேன். இரவு பன்னிரண்டு மணியளவில் கடுமையான மின்னலுடன் கூடிய இடிமுழக்கத்துடன் பெருமழை கொட்ட ஆரம்பிக்கவே பெருந் துளிகளாகத் தூவாணம் பட்டு எனது உடையை நனைத்து விட்டது. தெப்பமாகி விட்ட உடையுடன் தொடர்ந்து உறங்க முடியுமா? சேட்டைக் கழற்றி பிழிந்தேன். பின்னர் சேட்டைக் கட்டிக்கொண்டு வேட்டியைப் பிழிந்தேன்.

ஒரு மணித்தியாலமாக பெய்த மழை ஓய்வுகொண்ட பின்னர் மீண்டும் படுத்து ஈர உடையுடன் அசதி தீரும் வரை உறங்கினேன்.

தினமும் தர்பேசி வியாபாரம் செய்து, இரவில் அதே இடத்திலேயே படுத்துறங்கி வந்தேன். கிடைத்த வருமானத்தினால் மானம் போகாமல் என்னுடைய சாண்வயிற்றைப் பாதுகாத்துக்கொண்டு வந்தேன். இந்தக் கொடுமையான வாழ்வு எப்போ விடியப்போகின்றதோ? இரண்டு வாரங்களாகத் தர்பேசி வியாபாரஞ் செய்துகொண்டிருந்தேன். இருவார முடிவில் காலவேளையில் வீதியில் ஓடிக்கொண்டிருந்த மோட்டார் வண்டியிலிருந்து ஒரு நோட்டீசைப் போட்டார்கள். அந்த நோட்டீஸ் ஹிந்தி மொழியில் அச்சிடப்பெற்றிருந்தமையால் என்னால் வாசிக்க முடியவில்லை. சக வியாபாரி ஒருவனிடம் அதனைக் கொடுத்து என்ன எழுதியிருக்கின்ற தென்பதை விளக்கும்படி கூறினேன்.

“நியூடோன் ஸ்ரூடியோவினர் தயாரிக்கும் ஹிந்தி மீரா படத்தில் நடிப்பதற்குக் கூலியாட்கள் தேவை” என்று எழுதியிருப்பதாகத் தெரிவித்தான்.

அன்றைக்கே நியூடோன் ஸ்ரூடியோவை விசாரித்து சென்றேன். மீராபாய் என்னும் ஹிந்திப்படத்தில் வானேந்திக் கொண்டிருக்கும் சிப்பாய்களும் ஒருவகை நிற்க வைத்துப் படம் பிடித்தனர். இப்படி வானேந்திக்கொண்டு நின்றதற்காக பகலுக்கு நல்ல உணவு தந்தனர். கூலியாக மாலையில் பத்து அணை கிடைத்தது.

கன்னியப்பனின் கருணை :

பொழுது சாய்வதற்கு முன்னர் மயிலாப்பூர், மவுண்ட், வீதி என்பவற்றைச் சுற்றியலைந்து கொண்டிருந்தேன். அவ்வீதிகளில் மோட்டார் திருத்தும் நிலையங்கள் பல விருந்தன. எனக்கும் மோட்டார் திருத்தும் தொழிலில் பயிற்சியிருந்தமையால் அந்நிலையங்களுள் ஒன்றிலாவது வேலை பெறலாம் என்ற நம்பிக்கை. பல ஸ்தாபனங்களுக்கும் சென்று விசாரித்தேன். என்னுடைய துன்ப நிலைக்காக வருத்தப்பட்டார்கள். தங்களுடைய அனுதாபத்தைத் தெரிவித்து தொழிலாளர் சிலர் தங்களால் இயன்ற பணத்தைச் சேர்த்துச் சிறுதொகை வழங்கினர். ஆனால் வேலை தரவில்லை. அவர்கள் கொடுத்த தொகையினால் பத்துத்தினங்கள் தட்டுப்பாடின்றிக் கழிந்தன. ஆயினும் ஆங்காங்கு வேலைதேடாமலிருக்கவில்லை.

ஒருதினம் வெல்டிங் வேலைசெய்யும் தாபனம் ஒன்றுக்குச் சென்றேன். அந்த தாபனத்தின் முதலாளியின் பெயர் கன்னியப்பன் என்பது. கன்னியப்பன் நல்ல குணவான். என்னுடைய வரலாறை அவருக்குக் கூறியதும் அனுதாபப்பட்டு “நீங்கள் எங்கும் போகவேண்டாம் இங்கேயே நிலுவங்கள்” என்று பணித்தார். எனக்கு வெல்டிங் வேலையில் பயிற்சியில்லை. பங்களூரில் இந்தியாவில் கார் செலுத்த சாரதிப்பத்திரம் பெற்றிருந்தமையால் அங்கு திருத்தம் செய்வதற்குக் கொண்டு வந்த மோட்டார் வாகனங்களை உரியவருக்குக் கொண்டுபோய் கொடுக்கும் பணியைச் செய்தேன். கன்னியப்பன் இதற்காக கூலி தந்ததுமல்லாமல் மேலதிகமான சன்மானமும் அடிக் கடி தந்தார். ஆகவே காலச்சக்கரம் ஓரளவுக்குத் தட்டுப்பாடின்றி உருண்டது.

இங்கே பணிபுரியும்போது எங்கள் தாபனத்துக்கண்மையிலுள்ள லோண்ட்றியில் என் உடைகளைச் சலவை செய்வித்தேன். ஒருதினம் சலவை செய்த உடைகளைப்

பெறுவதற்காக லோண்ட்றி முதலாளியிடம் றிசீற்றைக் கொடுத்தேன். அவர் பார்த்துவிட்டு “ஐயா உங்கள் உடைகளை இரண்டொரு தினம் கடந்துதான் எடுக்க வேண்டும்” என்றார்.

“காரணம் என்ன?” என்றேன். “இங்கு சலவைத் தொழிலாளி சில தினங்கள் வராமல் நிற்கிறான். இதனால் உங்களுடைய உடைகளைச் சலவை செய்யத் தாமதம் ஏற்பட்டுவிட்டது” என்றார் விநயமாக.

அவர் “சலவைத் தொழிலாளி வரவில்லை” என்று கூறியதால், முதலாளி சலவைத் தொழிலாளியல்ல என்ற விடயம் எனக்குப் புரிந்தது. எங்களுரைப் போலவல்ல இங்கே உயர்சாதிக்காரர்களும் லோண்ட்றி வைத்து நடாத்தி வந்தனர். யாவரும் சலவை செய்ய வேண்டுமானால் தமது உடைகளை லோண்ட்றியிலேதான் கொடுத்தாக வேண்டும். சலவைத் தொழிலாளர் வீடுவீடாகச் சென்று அழுக்குத் துணிகளைச் சேர்த்து மூட்டையாகக் கட்டி முதுகில் சுமக்கவேண்டியதில்லை. லோண்ட்றி உரிமையாளர்கள் அழுக்கு உடைகளை வாடிக்கையாளர்களிடம் பெற்றுக்கொள்ளுவர். சலவைத் தொழிலாளர் பொருத்தம் பேசி அவற்றைச் சலவைசெய்து கொடுத்துவிடுவர். கன்னியப்பனிடம் பேசிக்கொண்டிருந்தபோது லோண்ட்றி முதலாளி என்ன சமூகத்தவர் என விசாரித்தேன். லோண்ட்றி முதலாளி ஒரு பிராமணர் என்று தெரிவித்த போது எனக்கு அதிர்ச்சியாகவும், புதுமையாகவும் இருந்தது. பிராமணர்களே இந்தியாவில் லோண்ட்றி நடத்துகிறார்களே. நான் என்னுடைய சமூகத்துக்குரியதான தொழிலை நாகரிகமாக ஏன் செய்யப்படாது? யாழ்ப்பாணத்தில் இத்தொழில் புதுமையாக இருக்கும் என்றெல்லாம் நினைத்துக்கொண்டேன்.

வெல்டிங் கம்பனியாரிடம் திருத்தஞ்செய்த மோட்டார் வாகனங்களை உரிமையாளரிடம் சேர்ப்பித்து வந்

தேன். ஒரு தினம் திரு. M. K. தியாகராஜா பாகவதர் அவர்களின் மோட்டாரைத் திருத்தத்துக்குப் பின்னர் கொண்டுபோய்க்; கொடுக்கக்கூடிய சந்தர்ப்பம் எனக்குக் கிடைத்தது. காரைப் பெற்றுக்கொண்ட தியாகராஜா பாகவதர் சன்மானமாக ஒரு ரூபா தந்தார்.

கன்னியப்பன் கம்பனியிலுள்ள தொழிலாளர்களும் என்னிடம் பட்சம் காட்டினர். கன்னியப்பனும் அன்பாகவும் கௌரவமாகவும் நடந்தார். ஆயினும் என்னுடைய உழைப்பு உணவுக்குமட்டுமே போதுமானதாக விருந்தது மேற்கொண்டு கன்னியப்பன் தரும் சன்மானத்தை நம்பி எவ்வளவு காலத்துக்குப் பிறநாட்டில் நிற்க முடியும். ஊரையும் உறவையும் நினைத்துத் தனிமையில் வருந்துவேன். கடந்துபோன நிகழ்ச்சிகள் மனத்திரையில் சலனப்படமாகத் தோன்றிக்கொண்டே இருக்கும். தனிமையில் சோகச் சித்திரமாக இருப்பேன்.

கன்னியப்பன் இதைக் கவனித்து வந்தார். மெதுவாக என்னை நெருங்கி “என்ன செல்லையாபிள்ளை இப்படியே யோசிச்சுக்கிட்டு இருக்கிறீங்களே. ஊரைவிட்டு வந்து வெகுநாளாச்சு ஊருக்குப் போனாற்றான் மனம் அமைதியடையும். நீங்க ஊருக்குப் புறப்படுங்க. யாழ்ப்பாணம் வரைக்கும் டிக்கட் வாங்கித் தருகின்றேன்” என்றார். இந்த வார்த்தைகள் வயிற்றில் பாலை வார்த்தன. “உங்களுக்குச் சிரமம் அதிகம் வேண்டாம். தலைமன்றார்வரை டிக்கட் பெற்றுத் தாருங்கள். அப்பால் நான் பார்த்துக்கொள்கின்றேன்” என்று கூறினேன். அன்று பிற்பகல் புகையிரத நிலையத்துக்கு வந்து தனுஷ் கோடி வரையும் டிக்கட் பெற்றுத் தந்ததோடு கைச் செலவுக்கும் இரண்டு ரூபா தந்தார் கன்னியப்பன்.

தாய்நாடு திரும்பினேன் :

சென்னைையை விட்டுப் புறப்பட்டேன். என்னுடைய சோக வரலாற்றின் நிழல்போன்ற அந்த ஊர் நினைவின்றும் விடுபட ஊர்பற்றிய எண்ணமே புகுந்துகொண்டது. எப்போது இலங்கைக் கரையை அடைவோம் என்ற துடிப்பு என்னுள் ஊடுருவி நின்றது.

தனுஷ்கோடிக்கு வருமுன்னரே கையிலிருந்த இரண்டு ரூபாவும் தீர்ந்துவிட்டது. அப்புறம் கப்பல் மூலம் தலை மன்னாரை யடைந்தேன்.

எனது ஜனன பூமியாகிய இலங்கையை அடைந்த போது கையில் ஒரு சதமும் இல்லை. கையில் பணமில்லையென்றால் மனமும் சோர்வுறும் போலும். சோர்ந்த உள்ளத்துடன் மன்னாரை நோக்கி நடந்தேன். மன்னார்ப்பாதையின் நிழல் மரங்களில் குந்தியிருந்து இளைப்பாறுவதும், நடையைத் தொடர்வதுமாக சிலமணி நேரங்கள் கடந்த பின்னர், மதியவேளை மன்னார்ப் பட்டினத்தை அடைந்தேன்.

பஸ் நிலையத்தில் ஜனக் கூட்டமாகவே இருந்தது. அங்கேயுள்ள பஸ்சாரதிகளும், கொண்டக்டர்களும் என்னைக் கண்டுகொண்டனர். பிரிந்த நண்பர்களைக் கண்டால் ஓர் உற்சாகம் பிறப்பதை எதுவுமே தடைசெய்ய முடியாது.

சாரதிகளும் கொண்டக்டர்களும் “ வா சாப்பிடு, தேநீர் குடி ” என்றெல்லாம் உபசாரம் செய்தனர். பசியும் துயரும் விடுபட்டுப் போனதாக உணர்ந்தேன். நீண்ட நாட்களுக்குப் பின் தெரிந்தவர்களுடன் பழகும் போது மனம் இயற்கையிலேயே பூரிப்புப் பெற்று விடுகின்றது பலரும் தனித்தனியாகத் தமது பஸ்ஸில் யாழ்ப்பாணம் வரும்படி அழைத்தனர். எனக்கு உடனடியாக யாழ்ப்பாணம் திரும்ப விருப்பமில்லை.

நான் மன்னாரை அடைந்த காலத்திலேதான் மடுப் பதி உற்சவம் நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்தது. இதனால் கிராமங்களிலுள்ள யாத்திரிகர்களின் கூட்டம் அதிகமாகக் காணப்பட்டது. யாத்திரிகர்களுக்கு வசதியாகப் பல பஸ் வண்டிகள் சேவைக்கு நின்றன. ஒருசில சாரதி இல்லாத பஸ்களும் அங்கே இருந்தன. ஒரு முதலாளி மடுவுக்கும் மன்னாருக்கும் பஸ் செலுத்த வரும்படி அழைத்தார்; சம்மதித்துக்கொண்டேன்.

சில வாரமாக மடுவுக்கும் மன்னாருக்கும் இடையிலோடும், சாரதிகள் இல்லாத பஸ் வண்டியைச் செலுத்தியமையால் இருபத்தைந்து ரூபா கிடைத்தது.

இருபத்தைந்து ரூபாயுடன் சுமார் இரண்டரை ஆண்டுகளுக்குப் பின் யாழ்ப்பாணத்துக்குப் பயணமானேன். யாழ்ப்பாணம் நெருங்க நெருங்க மனதில் வேதனையும் பதட்டமும் பற்றிக்கொண்டன. என்ன செய்வது? எவ்வாறாயினும் ஊருக்குச் செல்வோம் என்ற திடத்தினால் யாழ்ப்பாணப் பட்டினத்தை அடைந்தேன். ஆயினும் என்னுடைய மனைவி வசிக்கும் கொக்குவிலுக்குச் செல்லவில்லை.

யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வேறிடங்களுக்குச் செல்ல வேண்டிய சாரதி இல்லாத வண்டிகளைத் தற்காலிகமாகச் செலுத்தி வந்தேன். மாலை வேளையில் கடையில் உணவு கொண்டதும் அறிந்தவர்களின் கடையிற் படுத்துக்கொள்வேன். காலையில் ஏதாவது வண்டியைச் செலுத்த வசதி கிடைக்கும். இரவு கூலிப் பணத்தின் குடியிலும் சாப்பாட்டிலும் கழிந்தது.

மனைவியின் கையமுது :

இரண்டு வாரத்துக்குப் பின்னர் மாலையில் வண்டியை தரிப்பிடத்தில் நிறுத்திவிட்டு மது அருந்திய போதையுடன் பஸ் நிலையத்துக்கு வந்தேன். ஏழுமணி இருக்கும் “தம்பி, தம்பி” என்ற பணிவான குரல் கேட்டது. அக்குரல் பழக்கப்பட்ட குரலாகையால் திரும்பிப் பார்த்தேன். என் மாமன் ஒரு காரில் சாய்ந்தபடி நின்றார். அவரைக் கண்டதும் என்னுடைய வெறி பறந்தது. அமைதியாக அவரண்டை சென்றேன்.

“உன்னைக் காணாது என்னுடைய பிள்ளை பெரிய கஷ்டப்படுகிறார். ஏன் வீட்டுக்கு வராமல் நிற்கிறார்? இவ்வளவு காலமும் எங்கே போனார்? ஊர் தேசம் விட்டுப் போகவா என் பிள்ளையைத் தந்தேன்” என்று அழுதபடி கேட்டார்.

“கடன் தொல்லையாற்றான் ஊரைவிட்டு ஓடினேன்” என்றேன்.

“சரி சரி ஊருக்கு வந்த நீ ஏன் வீட்டுக்கு வராமல் நிற்கிறார்? வா” என்றார். எனக்கும் வீட்டுக்குச் செல்வதற்கு மட்டற்ற ஆவல்தான். ஆயினும் பிடிவாதமாக வரமாட்டேன் என்று மறுத்தேன். மாமனார் கேவிக் கேவி அழுது கெஞ்சத் தொடங்கிவிட்டார். அந்த முதிர்ந்த மனிதனை அப்படி நீண்ட நேரத்துக்கு அழவைக்க எனக்கு மனமில்லை. என்வே ஒருவாறு சம்மதித்தவன் போல் உடன்பட்டேன்.

மாமனார் என்னை அழைத்துச் செல்வதற்கு வாடகைக் காரிலேயே வந்தார். அந்தக் கார்ச் சாரதியும் வந்து எங்களுடைய உரையாடலில் கலந்து கொண்டார். அன்று இரவு எட்டு மணிவரையில் வீட்டுக்குப் புறப்பட்டோம். இதுவரை எத்தனையோ நண்பர்களையும், உறவினர்களை யும் இந்தியப் பயணத்துக்குப் பின் சந்தித்துவிட்டேன்.

எனக்குரியவளான சரஸ்வதியை எந்த முகத்துடன் பார்ப்பேன் என்ற சிந்தனையில் கலங்கினேன். அப்போதைய என்னுடைய மனநிலையைக் கவனிக்காத மோட்டார் வண்டி சுமார் பதினைந்து நிமிடத்தின் பின் எங்கள் வீட்டின் முன் சென்று நின்றது.

அங்கே புகையுண்ட சித்திரம் போல் துன்பத்தினால் கறுத்து வாசலைப் பார்த்தபடி சரஸ்வதி நின்றார்.

கார் நின்றது; காரைத் திறந்துகொண்டு யான் வெளியே காலடி எடுத்துவைத்ததுதான் தாமதம் என்கால் களை அப்படியே கட்டிப் பிடித்துக்கொண்டாள். அவளது கண்ணீர்த் துளிகள் என் கால்களைக் கழுவின. என்னுடைய கண்ணிலிருந்து புறப்பட்ட சோகநதி அவளது உச்சியை அபிஷேகித்தது. கால்களைப் பிடித்த கரங்கள் விடுபடவில்லை. அவளது கேசத்தைக் கைகள் வருடின. நீண்டநேரச் சோகப் புலம்பலுக்குப் பின் அவள் எழுந்தாள். அவளது முகத்தைப் பார்க்கத் திராணியற்ற என் கண்கள் நிலத்தையே நோக்கின. அவள் என் பிரிவினாற் பட்டவேதனைகளை யெல்லாம் சொல்லி அழுதாள். நானும் அழுதேன். ஒருவாறு தேறிய பின்னர்,

“அத்தான் உங்களுடைய துன்பத்தில் எனக்குப் பங்கில்லையா? ஊரைவிட்டுச் சென்று என்ன கஷ்டப்பட்டீர்கள்? அப்படிப் போன நீங்கள் ஒரு கடிதமாவது போடப்படாதா? அவ்வளவுக்கு நான் என்ன கொடுமை செய்தேன்?” என மீண்டும் புலம்பினார்.

“கடிதம் போட்டால் தேடி வந்துவிடுவீர்களே! கடன் காரர் அறிந்தால் தொல்லையென்றே இப்படி நடந்தேன் சரஸ்.” சிறிது நேரம் மௌனம் நிலவியது. ஆனால் சரஸ்வதியின் கண்கள் அழுகையை நிறுத்தவில்லை. எனது விழிகளும் கண்ணீர்க் கடலுள் நீந்தின. இந்த நிலையை நீடிக்கவிடாது மாமாவும் மாமியும் வந்து “சரி அழுது என்ன காணப் போகிறீர்கள்?” என்று ஆறுதல் கூறி

ஆளுக்கொருவராகப் பிடித்திழுத்தனர்: என் வரவைக் கேள்விப்பட்ட அயலில் உள்ள உறவினர்களும் வந்து எம்மைத் தேற்றினர்.

சில மணித்தியாலங்கள் கழிந்துவிட்டன. சரஸ் மனம் தேறியவளாக “அத்தான் குளித்துவிட்டு வாருங்கோ சாப்பிடுவதற்கு” என்றாள். குளித்துவிட்டு வந்த எனக்கு இரண்டரை வருடங்களுக்குப் பிறகு மனைவி அமுது படைத்தாள். அன்பு கலந்த அந்த உணவின் சுவைக்கு நிகரேது?

மாமாவுடன் வாக்குவாதம்:-

வீட்டிற்கு கூடியவர்கள் வெளியேறிவிட்டனர். சாய் மனை நாற்காலியில் படுத்துக் கிடந்தேன். வானத்தில் பிரகாசிக்கும் நிலவின் ஒளி உக்கி உலர்ந்த கிடுகுகளின் நீக்கலுக்கூடாக வழிந்தது. அதன் மூலம் வீடு பலநாட்களாக வேயப்படவில்லை என்ற உண்மை துலங்கியது. இதுபற்றிச் சரஸ்வதியை விசாரித்தேன். காசில்லாமை யால் வீடு வேயப்படவில்லை என்றாள்.

வந்ததும் வராததுமாக கவிந்து கிடக்கும் துன்பத்தை நீக்குவது எப்படி? என்று பலவாறு சிந்தித்தேன். எவ் விதமேனும் நன்றாக உழைத்து வாழ்க்கையைப் புனருத்தாரணம் செய்யவேண்டுமென்று சங்கற்பம் செய்து கொண்டேன்.

தினமும் காலையில் பஸ் நிலையத்திற்கு வருவேன். சாரதிகள் சிலர் குளிப்பதற்காக ஓய்வு எடுப்பர். அவ் வேளை தம் வண்டிகளை செலுத்தும்படி பணிப்பார்கள். இவ்வாறு மாறி மாறிப் பலரது வண்டிகளைச் செலுத்தினேன். குடிப்பதையும் ஓரளவுக்கு நிறுத்திக்கொண்டேன். உழைத்த பணத்தை மனைவியிடம் ஒழுங்காக வழங்குவேன்.

ஒருநாள் வீடு திரும்பி வந்துகொண்டிருந்தேன். என் வரவை வீட்டுநாய் அறிவித்தது. அவ்வேளை மாமாயாரையோ அவதூறாகப் பேசிக்கொண்டிருந்தார். எவரைப் பேசுகிறார் என்பது எனக்குத் தெரியாது. “உன்னுடைய தந்தை யாரைப் பேசுகிறார்?” என்று சரசுவிடம் விசாரித்தேன். வீடு வேயாமல் இருப்பதனால் அப்பு உங்களைப் பேசுகிறார் என்றாள்.

நான் நல்லாக வாழ்ந்த சமயத்தில் வீடு வேய்வதற்காக உரிய பருவத்தில் பணம் கொடுத்தனுப்பினாலும் அதைப் பெறுவதற்கு மறுப்பவர் மாமா.

இன்றைய துன்பநிலையை அறிந்துகொண்டும் அது பற்றிச் சிந்திக்காமல் பேசுவதை என்னுற் பொறுக்க முடியவில்லை. ஆத்திரம் மனதில் மூண்டது. பேச்சுக்குப் பேச்சை யானும் பேசினேன். இருவருக்கிடையேயும் பலத்த வாக்குவாதம் நடைபெற்றது. மாமி மாமாவை ஒருவாறு அடக்கினாள். சரஸ்வதி என்னைத் தேற்றினாள். அன்று இரவு முழுவதும் எனக்கு நித்திரை வரவில்லை.

நன்றாகப் புலருமுன் எழுந்து எனது நண்பன் ஒருவனின் காரைக்கொண்டுவந்தேன். தட்டுமுட்டுச் சாமான் களுடன் சரசுவையும் தம்பி நடராசாவையும் ஏற்றிக் கொண்டு கைதடி நோக்கிப் புறப்பட்டேன்.

சீனியப்புவின் வளவில் ஒரு கொட்டில் காலியாக இருந்தது. அங்கே சாமான்களை இறக்கி வைத்தேன். அக்கொட்டிலையே வாசஸ்தலமாக்கி சில காலத்துக்குத் தனிக்குடித்தனம் நடாத்தலானேன்.

கொழும்பு பஸ்வண்டிச் சாரதி:

யாழ்ப்பாணத்துக்கும் கொழும்புக்கும் செல்லும் பஸ் வண்டிச் சாரதியாக நிரந்தரவேலை கிடைத்தது. யாழ்ப்பாணத்திலிருந்தும் கொழும்பிலிருந்தும் ஒரே நேரத்தில் இருவண்டிகள் புறப்படும். இவ்விரு வண்டிகளும் அநுராத புரத்தில் சந்திக்கும். யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து கொண்டு சென்ற பஸ்சைக் கொழும்பிலிருந்து வந்த சாரதிகளும் கொண்டக்டர்களும்கொண்டுபெற்பர். கொழும்பிலிருந்து வந்த வண்டியை நாம் பொறுப்பெடுப்போம். நீண்ட தூரமாக இருந்தமையால் ஒவ்வொரு பஸ் வண்டியிலும் இரு சாரதிகள் கடமை பார்ப்பர். யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து புறப்படும் வண்டியிலேதான் யான் கடமை பார்த்து வந்தேன்.

எனக்கு கொழும்பு வியாபாரி ஒருவரின் தொடர் பேற்பட்டது. யாழ்ப்பாணக் கோழிமுட்டை, பச்சை மிளகாய்போன்ற பொருட்களை நான் கொழும்பு பஸ்ஸில் ஏற்றிச் சென்று அவற்றைக் கொழும்பிலுள்ள வியாபாரி ஒருவரிடம் கொடுப்பேன். எனது பொருட்கள் வியாபாரிக்கு ஒழுங்காகக் கிடைக்கும் வண்ணம் எனது செல்வாக்கைப் பிரயோசித்து வந்தேன்.

கோழிமுட்டை, பச்சை மிளகாய் போன்றவற்றைச் சீனியப்புவும் தம்பி நடராசாவும் ஊருக்குள் திரிந்து மலிவாகக் கொள்முதல் செய்வர். காலையில் ஊரில் கொள்முதல் செய்த பொருட்களை இரு பார்சலாகக் கட்டிக் கொண்ட பின்னர் மாலையில் என் பஸ் வருகையை எதிர்நோக்கிக் கைதடியிற்காத்திருப்பர். அவ்விடத்தில் யான் பொறுப்பேற்றுக்கொள்வேன். ஒழுங்காக விற்பனை செய்தால் இலாபகரமாக அவ்வியாபாரம் அமைந்தது.

சரஸ்வதியின் சிக்கனத்தாலும் எனது நீடித்த உழைப்பாலும் ஓரளவுக்குக் கடன்களை அடைக்க முடிந்தது.

இந்தநிலை நீடிக்கப்படாதா? “கற்பகத்தைச் சார்ந்தார்க்கும் காஞ்சிரஞ்சாய் கிடைப்பதற்கு முற்பவத்தில் செய்த வினையே காரணமாகும்” என்பர். அது உண்மையே யாழ்ப்பாணம் — கொழும்பு பஸ் சேவை நீடிக்கவில்லை. இதனால் எந்தொழில் பறிபோயிற்று. வீட்டிற்குச் சோர்வுடன் வந்தேன்.

இரண்டாவது யுத்தம் தொடங்கியது. பழைய இரும்பு, போத்தல்கள், உலோக வகைகளுக்குக் கிராக்கியுண்டானது. இந்த விஷயம் மற்றவர்களுக்குப் புலப்படுவதற்கு முன்னர் வீடுவீடாகச் சென்று குறைந்த விலையில் அவற்றைக் கொள்முதல் செய்தேன். எனது உறவினனான இளையவனுடைய வண்டியைப் பிடித்து ஏற்றிச்சென்று யாழ்ப்பாணத்தில் விற்பதனால் அதிக இலாபம் பெறமுடிந்தது.

லோண்ட்றி உதயம்:

ஒரு தினம் மாட்டுவண்டியில் இளையவனும் நானும் கொள்முதல் செய்த இரும்பு உலோகச் சாமான்களை நல்லூர் வழியாக ஏற்றி வந்தோம். நாம் வரும் வீதி வழியாக நமது சமுக்கத்தைச் சேர்ந்த தொழிலாளி இரண்டு அழுக்குப் பொட்டணிகளைத் தோளில் மாட்டி மிகச் சிரமத்துடன் சுமந்து வந்துகொண்டிருந்தான். அந்த மனிதனைக் காட்டி, இளையவனிடம் “நமது ஆட்கள் புத்தியிற் குறைந்தவர்கள். ஆனபடியாற்றான் இப்படிக்கஷ்டப்படுகிறார்கள்” என்றேன்.

“ஏன் என்ன கஷ்டம்? இது எமது தொழில். இதை இப்படிச் செய்யாமல் எப்படிச் செய்வது? நீ இந்தத் தொழில் செய்யாதபடியால் இப்படிச் சொல்லுகிறாய்” என்றான்.

“அட பைத்தியக்காரா, நான் தொழிலுக்கெனச் சொல்லவில்லை, தோளில் அழுக்கு மூடைகளை வைத்து இவ்வளவு கஷ்டப்பட்டுச் சுமக்கத் தேவையில்லை. இருந்த இடத்திலேயே தொழில் செய்யலாம். இந்தியாவில் ஆட்கள் தமது அழுக்குடைகளைத் தாமே கொண்டுவந்து கடையினிற் கொடுப்பர். அந்தக் கடைகளுக்கு லோண்ட்றி என்று பெயர். லோண்ட்றி வைத்திருப்பவர்களில் பலர் உயர்சாதிக்காரர்கள்” என்றேன்.

இதைக் கேட்டதும் இளையவன் அதிசயப்பட்டான். மேலும் நான் “நம்மைப் போன்ற சலவைத் தொழிலாளர்கள் சலவை மட்டும்செய்து கொடுப்பார்கள். எங்களைப்போல் அழுக்குத் துணிகளை வீடுவீடாகச் சென்று எடுக்கவேண்டியதில்லை. லோண்ட்றிக்காரரிடம் பொருத்தம் பேசித் துணியை எடுப்பர். இது நல்லமுறைதானே? இளையவன், ஏன் நாமும் ஒரு லோண்ட்றி வைத்தால் என்ன?” என்று எனது மனதில் ஏற்கனவே திட்டமிட்டிருந்த எண்ணத்தைத் தெரிவித்தேன்.

“நீ சொல்வது போல லோண்ட்றி இந்தியாவிலே தான் சரிவரும். இங்கு சரிவராது.” உயர்சாதிக்காரர்கள் உடுப்பைக் கொண்டுவந்து நம்மிடம் தரமாட்டார்கள். சிறுபான்மைத் தமிழர்கள்தான் உடுப்பைக் கொண்டு வந்து போடுவார்கள். அது பிழை, இந்த வேலை எங்க ளுக்குச் சரிவராது” என்றான்.

“இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டிலுமா இப்படிச் சிறு பான்மையென்று பிரித்துப் பேசுகிறாய், அவர்களும் மனி தர்கள் தானே, நாம் அவர்களது உடைகளைச் சலவை செய்தாலென்ன? என்று மேலும் வாதத்தைத் தொடர்ந் தேன்.

“அது எப்படிச் சரிவரும்” என்றான் இளையவன்.

“நாம் மற்றவர்களை மதித்தாற்றான் நம்மையும் உயர்ந்தவர் மதிப்பர்” என்றேன்.

“நாம் அப்படிச் செய்தால் நம்முடைய ஆட்களே நம்மைப் பிரித்து வைத்துவிடுவார்கள்.” இளையவனின் இந்தப்பதில் எனக்குச் சிரிப்பைத் தந்தது. தன்னை மற்ற வர்கள் தாழ்த்துவதைப்பற்றிச் சிந்தியாது, தான் மற்ற வர்களைவிட உயர்ந்தவன் என்று எண்ணுகின்ற மட மையை என்ன சொல்லுவது.

“இந்த உலகில் எல்லோருமே சேர்ந்து முன்னேற்ற வழியை முதலில் ஆரம்பித்ததில்லை. யாராவது ஒருவன் தான் துணிந்து முன்னே செல்லவேண்டும். காலப் போக் கில் மற்றவர்களும் தொடர்வார்கள்.”

இவ்வாறு யான் கூறியதும் இளையவனின் மனம் ஓர ளவுக்குப் பக்குவம் பெற்றது. நான் உற்சாகமாகச் “சரி கடையை நான் திறக்கிறேன், எனக்கு எங்களுடைய தொழிலில் பயிற்சியே கிடையாது, நீ தான் சலவை செய்துதரவேண்டும்” என்றேன். “ஆம்” எனச் சம்மதித் தான். ஒரு துண்டுக்கு ஆறு சதம் அறவிட்டு சலவை

செய்யுங் கூலியாக மூன்று சதம் உனக்குத் தருவேன். உடைகளைத் தோய்த்து உலர்த்தித் தருவது உன்னுடைய வேலை” என்றேன் அதற்கும் அவன் ஒத்துக்கொண்டான்.

வண்டி யாழ்ப்பாணத்தை அடைந்தது. கொண்டு வந்த பழைய இரும்புகளையும் போத்தல்களையும் எண்பது ரூபாவுக்கு விற்பேன். எனது கொள்முதல் இருபத்தி ரண்டு ரூபாவே. யான் எந்தத் திட்டத்தையும் விரைவி லேயே செயல்படுத்த முயல்பவன். இளையவனுடன் முடிவு செய்த அன்றைக்கே லோண்ட்றி யொன்றைத் திறக்கும் வேலையை மேற்கொள்ளலானேன்.

இப்போது மின்சார வீதியாக அமைந்திருக்கும் வீதி அக்காலத்தில் ஒரு கையொழுங்கையாகும். பெரியகடை மீன் மார்க்கட்டுக்கு வருபவர்களுக்கு மலசலகூட வசதி யிருப்பதில்லை. உடல் உபாதையைசிலர் இந்த இடத்திலே தீர்த்துக்கொள்வதால் தூர்க்கந்தம் வீசியபடியே இருக் கும். இந்த ஒழுங்கையில் ராணித் தியேட்டருக்கு அண் மையில் உள்ள கடையில் அக்காலத்தில் ஒருவர் அப்ப ளம் தயாரித்து விற்றுவந்தார். அந்த அப்பள வியாபா யிடம் இரண்டொரு நண்பர்களுடன் சென்றேன். அங்கே யுள்ள மூன்று கடைகளுள் ஒன்றை மட்டுமே அப்பள வியாபாரி வாடகைக்கு எடுத்திருந்தான். ஆனால் கடை உரிமையாளருக்கு ஒரு கடைக்கு மட்டுமே வாடகை கொடுத்துக்கொண்டு மூடப்பட்டிருக்கும் மற்றக் கடை களைத் தனக்கு வசதியானவர்களைத் தங்கச்செய்து வாடகை அறவிட்டுக்கொண்டிருந்தான். இது உரிமை யாளருக்குத் தெரியாது.

எங்களைக் கண்டதும் அவன் “ஏன் வந்தது?” என் றான். “பூட்டப்பட்டிருக்கும் கடைகளுள் ஒன்று எமக்குத் தேவை” என்றோம்.

அப்பள வியாபாரிக்கு நாம் அங்கே வந்து கடை திறப்பது பிரியமில்லை. தனது குட்டு அம்பலமாகி

விடுமோ என்று அஞ்சினான். ஆகவே “கடையை என்னிடம் கேட்டுப் பயனில்லை. முதலாளியிடம் கேட்டே பெறவேண்டும்” என்றான்.

அவனது திருட்டுத்தனத்தை நாம் புரிந்துகொண்டோம். எனது நண்பர்களுள் ஒருவர் அவனைப்பார்த்து “நீ எங்களை ஏமாற்றப்பார்க்கிறாய். உன்னுடைய காரியம் எங்களுக்குத் தெரியும். இந்த ஊரில் பொட்டணி தூக்கியும், மணிப்பெட்டி வியாபாரஞ் செய்தும் சீவிகின்ற அங்காடி வியாபாரிகளைக் காலியான கடைகளில் தங்கவைத்திருக்கிறாய். அவர்களிடம் ஆளுக்கு ஒன்பது ரூபா சாப்பாட்டுக்கும் ஒரு ரூபா படுக்கைக்குமாக நீ பத்துரூபாய் வாங்கிற சங்கதி தெரியும். அந்த அங்காடி வியாபாரிகளிடம் நாம் அறிந்துதான் வந்திருக்கிறோம்” என்றார்.

இவ்வாறு அவனது நடத்தைகளை நாம் அம்பலப் படுத்தியதும் அவன் வெலவெலத்துப் போனான். மேலும் நண்பன் “நீ இவரையும் இந்த இடத்தில் வைத்திருப்பதால் உனக்கும் நன்மை. இவர் ஊரறிந்த ஆள். இங்கே பிறந்தவர். நீயோ அந்நிய தேசத்தவன். உன்னுடைய காரியங்களுக்கு ஒத்தாசையாக இவர் உனக்கு உதவுவார்” என்றார். அந்த அப்பள வியாபாரி வேண்டா வெறுப்பாக இசைந்தான். அவனிடமிருந்து திறப்பைப் பெற்று கடையைத் திறந்தோம். அங்கே படுக்கைகளும் தலையணைகளுமாக இருந்தன. அவற்றை யெல்லாம் அப்புறப்படுத்திவிட்டுச் சுத்தஞ் செய்த பின்னர், புதிய பூட்டொன்று வாங்கிப் பூட்டினோம். இக்கடைக்கு மாதம் பத்து ரூபா தருவதாகப் பொருந்திக்கொண்டோம்.

கடையை ஏற்பாடு செய்த பின்னர் வெற்றிப் பெருமிதத்துடன் கைதடிக்குத் திரும்பினேன். சரஸ்வதிக்கு யான் லோண்ட்றி திறக்கின்ற சங்கதியைச் சொன்னதும் வெகு உற்சாகம். எனது சீனியப்புவுக்கு இது பிடிக்கவில்லை; அவர் வெளிப்படையாகவே ‘நீ செய்கிற காரி-

யம் எனக்குப் பிடிக்கவில்லை உன்னுடைய சலவைக் கடையில் ஒருத்தரும் உடுப்பு வெளுக்கமாட்டார்கள்” என்றார். சீனியப்பு இவ்வாறு கூறியதை எனது மனைவி கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள். குலத்தொழிலில் ஈடுபட்டு நான் உழைப்பதை அவள் விரும்பினாள். பயிற்சி இன்மையினால் வெற்றி பெறுவேனோ என்ற சந்தேகம் அவளுக்கும் இல்லாமலில்லை.

உன்னுடைய திட்டம் அடுத்துவரும் சித்திரை வருடப் பிறப்பன்று லோண்ட்றியை ஆரம்பிக்கவேண்டுமென்பது. இதற்கான ஆயத்தங்களைத் செய்துகொண்டிருந்தேன். சித்திரை வருடத்துக்குச் சில தினங்களே இருந்தன. சீனியப்பரிடம் சென்று பணம் கடன் கேட்டேன். புதிய முயற்சியில் நான் பயன் பெறாது நட்டத்துக்குள்ளாவேன் என்ற காரணத்தினால் பணம்தர மறுத்து விட்டார். இதைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்த சரஸ்வதியும் ஆத்திரமுற்றாள்.

தனிமையில் சரஸ்வதி அவரிடம் பணம் கேட்டதைப் பற்றிக் குறை கூறினாள். எனது திட்டங்களை எவருமே ஆரம்பத்திலிருந்து மதிப்பவர் குறைவு. இதைமெல்லாம் சுட்டிக்காட்டினாள். ஆனால் நான் லோண்ட்றியை ஆரம்பிப்பதற்கு தனது முழு ஆதரவையும் தந்தாள். சீனியப்புவிடம் ஒரு வாங்கு இருந்தது. அது லோண்ட்றிக் குப் பயனாகும். எனவே அவரிடம் “பணம் இல்லாவிட்டால் காரியமில்லை உங்களுடைய வாங்கைத் தாருங்கள் துணிபோட்டு மினுக்க உதவும்” என்றேன். வேண்டா வெறுப்பாகக் “கொண்டுபோ” என்றார். இளையவனுடைய வண்டியில் அதனை ஏற்றிக்கொண்டு யாழ்ப்பாணம் வந்தோம். கடையில் அதனை இறக்கி வைத்துக் கையிலிருந்த சில்லறையில் கூலியாக இளையவனுக்குப் பணம் கொடுத்து அனுப்பிவிட்டேன். உள்ளதுக்கு வள்ளிசாக சில கள்ளிப் பெட்டிகளைச் சேகரித்தேன். வாங்கை ஒரு ஆசாரியைக்கொண்டு இரண்டாக அரிந்து கள்ளிப்

பெட்டிகளுடன் இணைத்து அதனைச் செம்மைப்படுத்தி
 னேன். நீசீற் அடிக்கப் பணமில்லை. ஒரு நண்பனிடம்
 பெற்ற மூன்று ரூபாவுடன் யாழ்ப்பாணம் விவேகானந்தா
 அச்சகத்துக்குச் சென்றேன். அவர்களிடம் மோகன விலாஸ்
 என்ற பெயருடைய லோண்ட்ரி நீசீற் அச்சிடும்படி கூறி
 னேன். இவ்வாறு லோண்ட்ரியைத் திறப்பதற்கான ஆயத்
 தங்கள் யாவும் ஓரளவு நிறைவுற்றன.

சித்திரை வருடப்பிறப்பன்று தம்பி நடராசாவையும்
 அழைத்துக்கொண்டு லோண்ட்ரிக்கு வந்தேன். குத்து
 விளக்கை ஏற்றிக் கடையைத் திறந்துவிட்டேன்.

நாட்கள் சிறுக ஊர்ந்தன. நான் எதிர்பார்த்த
 அளவுக்குப் பயன் கிடைக்கவில்லை. மேல் சாதிக்காரர்
 கள் தங்கள் உடைகளைக் கொண்டுவந்து போடவில்லை.
 தாழ்ந்த சாதிக்காரனின் உடையுடன் தங்கள் உடைகள்
 கலந்துவிடுமென்று கருதினர். அது மாத்திரமல்ல சல
 வைத் தொழிலாளர் அழுக்குடைகளை வீடுவீடாகச்
 சென்று எடுப்பதற்கு மாறாகத் தாம் இப்படிக்கையில்
 சுமந்து வருவதும் அவர்களுக்குப் பிடிக்கவில்லை. சல
 வைத் தொழிலாளர்களும் தாம் தாம் மட்டும் வாழ
 வேண்டுமென்று கருதிய காரணத்தால் ஒற்றுமையை
 அநுசரிக்கவில்லை. ஆகவே அவ்வப்போது வழிப்போக்கர்
 உடைகளைத் தருவர். நாட்கள் நகர்ந்தன. மாதங்க
 ளாகி மறைந்தன. பலனோ பூஜ்யமாகவே இருந்தது.
 சிறுபான்மைத் தமிழர்களும் வழிப்போக்கர்களுமே உடை
 களைக் கொண்டுவந்து போட்டனர். போதிய உடைகள்
 வரவில்லை. உழைப்போ இல்லை. வறுமை வாட்டத்
 தொடங்கியது. மனைவியும் வாடினாள் ஆனால் அவள்
 என்னுடைய திட்டமான இலட்சிபங்களைக் குலைக்க
 விரும்பவில்லை.

சீனியப்பு இந்த நிலையைக்கண்டு பல்லுக்குப் பதமாக்
 கிப் பேசினார். அவ்வப்போது எனது சமூகத்தவர்
 லோண்ட்ரிக்கு வருவர். உண்மையை ஒழிக்காமல் கூறு

வேன். அநுதாபப் படுபவர்களாக நடித்தார்களே தவிர
 உதவ எவரும் முன்வரவில்லை.

அக்காலத்தில் சோற்றுக்கடைகளில் ஒரு சாப்பாடு
 பதினைந்து சதம். வரும்படி குறைவாகையால் அப்படி
 இப்படிப் புரட்டி ஒரு சாப்பாடு எடுப்பேன். அந்தச்
 சாப்பாட்டை நன்றாகக் குழைத்துத் தம்பியைக் கையை
 நீட்டச் சொல்லிக் கொடுப்பேன். அவனுக்குப் பசி அதிக
 மென்றால் நெடுக நீட்டிக்கொண்டே யிருப்பான். இத
 னால் சாப்பிடுவதற்கு முன் கொஞ்சம் தண்ணீர் குடி
 பேன். அப்படிக் குடித்தால் அவனுக்கும் எனக்கும்
 அரைவயிற்றை நிரப்புவதற்குப் போதியதாகும். கடைக்கு
 வருபவர்கள் புகைத்துக் குறையாக எறிந்த பீடி, சிக
 ரட் துண்டுகளைக் காலால் மிதித்து மறைத்துப் பின்னர்
 எடுத்துப் புகைப்பேன்.

விளம்பரம் கைகொடுத்தது :

நிலைமை கட்டுக்கடங்கா வகையில் வறுமை சூழ்ந்தது. எனது தொழில் சரியான முறையில் இயங்கவில்லை. இதைச் சமாளிக்க யான் முன்பு பஸ் செலுத்திய முதலாளிமார்களின் வீடுகளுக்குச் சென்று “ நான் லோண்ட்ரிவைத்திருக்கின்றேன் உங்கள் உடைகளை எனது லோண்ட்ரியில் போடுங்கள், நீங்கள் கைகொடுங்கள் ” என்று கெஞ்சினேன். இது விடயமாக ஏனைய பஸ் சாரதிகள், கொண்டக்டர்களுக்கும் தெரிவித்தேன். இதன் பயனாக இடையிடை அவர்களும் உடைகளைத் தந்தனர். ஆனாலும் எதிலும் ஒரு முன்னேற்றம் கிட்டவில்லை.

ஒரு முறை ஒரு முஸ்லீம் வியாபாரி எனது கடைக்கு வந்தார். என்னுடைய அகத்தின் உணர்ச்சிகளைக் காட்டியது என் முகம். என்னுடைய முகத்தையே சிறிது நேரம் பார்த்தார். கடையில் தொழில் துப்புரவாக இல்லை என்பதையும் புரிந்துகொண்டார்.

“ செல்லையா தொழில் சரியாக நடைபெறவில்லையென்று தெரியுது. இதுக்கு ஒரு வழி சொல்லுகிறேன் கேள். எங்களுடைய முஸ்லீம் பகுதியில் ஒழுங்கான சலவைத் தொழிலாளர் இல்லை. எங்களுடைய ஆட்கள் சலவைத் தொழிலாளர் இன்மையால் வெகு சிரமப்படுகின்றனர். உம்முடைய லோண்ட்ரியைப் பற்றி ஒரு சிறிய விளம்பரம் அச்சிட்டு எங்கள் பகுதியில் விநியோகஞ் செய்தால் அங்கேயுள்ளவர்கள் கட்டாயம் துணியைக் கொண்டுவந்து போடுவார்கள் ” என்றார்.

அது ஒரு மேலான யோசனையாகவே என் மனதுக்குப் பட்டது. கையிலே பணமில்லை. தேநீர்க்கடைவைத்துள்ள நண்பர் சிவசம்புவிடம் சென்று கடனாகப் பணம் பெற்றேன். விவேகானந்தா அச்சகத்தில் விடயத்தைக் கூறவே அன்று சாயந்திரமே அவர்கள் விளம்பர நோட்டீசுகளை அச்சிட்டுத் தந்தனர்.

மறுநாள் கடையைப் பூட்டி யாழ்ப்பாணம் ஐந்து சந்திக்கு நானும் தம்பியும் சென்றோம். தம்பியிடம் நீ வீடுவீடாகச் சென்று விளம்பரங்களைக் கொடுத்து விட்டு வா ” நான் கடையைத் திறக்கின்றேன் என்று கூறிவிட்டுச் சென்றேன். தம்பி அப்படியே செய்துவிட்டு வந்தான். நோட்டீஸ் பலன் தந்தது. அநேக இஸ்லாமியர்கள் எனது லோண்ட்ரியைத் தேடிவந்து உடுப்புக்களைத் தந்தனர். சிறுபான்மைத் தமிழ் மக்களுடைய உடைகளையும் பாரபட்சமின்றி சலவைசெய்து கொடுத்தேன்.

தொழில் முன்னேறத் தொடங்கியது. கடையில் துணிகள் மலையாகக் குவிந்தன. சலவைத் தொழிலாளர் போட்டிபோட்டுக் “கொன்றாக்ற்” முறையில் உடைகளை எடுத்துத் தோய்த்து உலர்த்திக் கொடுத்தனர்.

மனைவியின் முகத் தாமரையில் மலர்ச்சி தோன்றியது. அவளுக்கு வேண்டியவற்றையெல்லாம் செய்தேன். மரம் பழுத்தால் வெளவாலை வாவென்று கூவி இரந்தழைக்க வேண்டுமா? உறவினர் கூடினர்.

சரஸ்வதி தாய்வீடு சென்றார் :

சரஸ்வதி ஏழுமாதக் கர்ப்பிணியாக விருந்தாள். பிரசவத்தைத் தனது தாயகத்திலேயே வைத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்பது அவளது விருப்பம். கொக்குவில்லில் மாமாவிடம் பிணக்குற்றுக் கைதடிக்கு வந்த பின்னர் நான் கொக்குவில் எட்டியும் பார்க்கவில்லை. வலிய அங்கு செல்ல என் தன்மானம் இடம் கொடுக்கவில்லை. சரஸ்வதியிடம் “நான் அறியாதது மாதிரி நீ கடிதம் எழுதி அம்மாவுக்கு அனுப்பிவை அவர்கள் இங்கே வந்து அழைத்துச் செல்வார்கள்” என்றேன். அவள் “நீங்கள் வரமாட்டீர்களா?” என்றாள். நான் “அங்கு வரமாட்டேனென்று அடம் பிடிப்பேன். நீ உனது அப்புவுக்குக் கரைச்சல் கொடுத்து அவரே என்னை கெஞ்சிக் கூப்பிடச் செய்” என்றேன்.

சரஸ்வதி எப்போதுமே எனது யோசனையை அநுசரித்து நடப்பவள். மறுக்காது கடிதம் எழுதினாள். நான் வீட்டிலில்லாத வேளை மாமனாரும் மாமியாரும் வந்து அவளை அழைத்துச் சென்றனர்.

சரஸ்வதி பெற்றார் வீட்டுக்குச் சென்றதில் எனக்குத் திருப்தி. பிரசவம் அவளுடைய அன்னையின் முன்னால் நடைபெறுவதுதான் அவளுடைய இதயத்துக்கு இதந்தரும். இது பெண்களின் இயல்பு.

ஆனால், எவற்றையும் பொருட்படுத்தாதவன் போல நான் யாழ்ப்பாணத்தில் என்னுடைய கடமைகளைக் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். கொக்குவிலுக்கோ, கைதடிக்கோ செல்வதில்லை.

சரஸ்வதி என் பிரிவைச் சகிக்க முடியாதவளானாள். தினமும் என்னைப்பற்றி தன் வீட்டில் பிரஸ்தாபித்தாள். என்னுடைய அனுமதியின்றி தானே வந்ததாகக் காட்டிக் கொண்டாள். நான் கோபப்பட்டிருப்பதாக பெற்றாரை

நம்பும்படி செய்தாள். “அத்தானைக் கூட்டி வாருங்கள்” என்று அவள் தினமும் பெற்றாரை வற்புறுத்தினாள்.

முன்னரவது கிழமை மாமா சின்னத்தம்பி வோண்டறி தேடி வந்தார். அவர்கள் எதிர்பாராத வகையில் கடையானது முன்னேறி இருப்பதைக் காண அவருக்குத் திருப்தி.

மலர்ச்சியுடன் “தம்பி வாருங்கள் வீட்டுக்கு என்றார். நான் முகத்தில் கடுமையை வரவழைத்துக் கொண்டேன். “நான் ஏன் உங்களுடைய வீட்டுக்கு வருவது? நீங்கள் என்னைக் கேட்டா மகளை வந்து கூட்டிப் போனீர்கள். என்னைக் கேட்டுக்கொண்டா அவள் உங்கள் வீட்டுக்கு வந்தாள்? அவளைப்பற்றி எனக்கு அக்கறையில்லை” இவ்வாறு வெறுப்புக்கொண்டவன் போல் பேசினேன். மாமனார் வெலவெலத்துப் போனார். அந்தவேளை பக்கத்துக் கடைக்காரரும் வந்துவிட்டார். என்னுடைய நாடகம் அவர்களுக்குப் புரியவில்லை. மாமனார் கண்ணீரும் கம்பலையுமாக நிற்பதைக்கண்டு என்ன முதலாளி பெரியவர் இவ்வளவு வேதனையுடன் கதைக்கிறார். நீங்கள் கொஞ்சம் கருணை காட்டுங்கள்” என்றார்.

நான் எனது நடிப்பை அடக்கி ஒடுக்கிக்கொண்டு ஒருவாறு அரைகுறை மனதுடன் சம்மதிப்பவனாக மாமனாரை புறப்பட்டேன்.

எட்டுமாதக் கர்ப்பிணியான சரஸ்வதி என்னுடைய வருகையை எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தாள். என்னைக் கண்டதும் புன்னகை பூத்தபடி வரவேற்றாள். தன்னுடைய உறவினர்களுக்கோ மற்றவர்களுக்கோ என்னுடைய கௌரவத்தை விட்டுக்கொடுக்கமாட்டாள். என்னுடைய கொள்கைகள், இலட்சியங்கள் என்பன செயல்படுவதற்காக முன்னின்று உழைக்கின்ற பண்பு அவளது பிறவிச் சொத்தாகும்.

கொக்குவிலில் மீண்டும் வாசஞ் செய்யத் தொடங்கினேன். யாழ்ப்பாணத்துக்கு அண்மையில் கொக்குவில் அமைந்திருப்பதால் தொழிலகத்தைக் கண்காணிப்பதற்கும் வாய்ப்பாக விருந்தது. முந்திய நிலையிலும் தொழிலில் சிறு மாற்றம் ஏற்பட்டது. அன்றாடம் காலைில் கொக்குவிலில் இருந்து பஸ்ஸில் புறப்பட்டு யாழ்ப்பாணம் வருவேன். மாலையிற்றான் வீடு திரும்புவேன். இரண்டு மாதங்கள் கழிந்தன.

மனைவியின் பிரிவு :

ஒருநாள் அதிகாலை அயர்ந்த தூக்கத்தில் ஆழ்ந்து கிடந்தேன். நான் முன்பின் அறியாத ஓரிடத்தில் தட்டந் தனியாக நிற்கின்றேன். என்னுடைய ஆதரவாளர்கள் என்று சொல்லுவதற்கு எவருமில்லாத தனியிடம் பக்கத்திலே ஒரு கடல் பயங்கர அலைகளைத் தூக்கி ஓ! ஓ!! என்று வயிற்றிலடிப்பது போன்று இரைந்து கொண்டிருந்தது. என்னுடைய அச்சத்தைக் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை.

சோடிழந்த அன்றிலைப்போல் துயரமானேன்
தோகையில் வாயிலகப்பட்ட சர்ப்பமானேன்
காடுகளில் இனம்பிரிந்த கலைக ளானேன்
கருங்கடலிற் காற்றடிக்கும் கப்பலானேன்
ஓடுகின்ற பாய்மரத்தின் காகமானேன்
உற்றருற வில்லாப் பித்தனானேன்
பாடுபட நானறியேன் பழனி வேலா
பச்சமையில் ஏறிவந்து ரட்சிப் பாயே

முருக நினைவுடன், இந்தப் பாடலைப் பாடுகின்றேன். பக்கத்தில் படுத்திருந்த சரஸ்வதி என்னுடைய அலறலைக் கேட்டு விழித்துக்கொண்டு என்னைத் தட்டியெழுப்பினாள், என் கண்களில் நீர் சுரந்திருப்பதைக் கண்டு பதறித் தனது தாமரைக் கைகளினால் துடைத்துவிட்டாள். அவள் துடைத்த போதிலும் என் கண்ணீராறு வற்றுவதாக வில்லை. சிறுகச் சிறுகப் பொழுது விடிந்தது.

காகங்கள் கரையத் தொடங்கின தும்பிகள் ரீங்காரமிடத் தொடங்கின. காலைக்கடனை முடித்துக் கொண்டு தொழிலகத்துக்குப் புறப்பட ஆயத்தமானேன். சரஸ்வதியின் முகத்தில் கவலைக் குறிகள் படர்ந்திருந்தன. என்றுமில்லாதபடி ஒரு ஏக்கமான பார்வை அவளது விழிகளிற் பிரதிபலித்ததைக் கவனித்தேன். மெதுவாக வந்து என்னுடைய தோளிற் சாய்ந்து கொண்டாள்.

அவளை அணைத்துப் பிடித்தேன். என்னுடைய சிறிய தகப்பன் முறையான பெரியதம்பி என்பவர் அந்தவேளை எங்கள் வீட்டில் தங்கியிருந்தவர். அவர் சரஸ்வதி நாண மின்றி என்னுடைய தோள்மீது அணைந்துகொண்டதும் அவளைப்பார்த்து “இதென்ன பிள்ளை இப்படியெல்லாம் நடக்கலாமா? என்று கண்டித்தார். சரஸ்வதியின் கண்கள் பனித்தன. என்னுடைய புருஷனின் தோளிற் சாய்ந்தால் என்ன என்று கேட்டுவிட்டு என்னுடைய நாடியைத் தடவியபடி “அத்தான் நான் இரண்டொரு தினங்களுக்கு மேல் இருக்கமாட்டேன் போலுளது. இன்றைக்குக் கடைக்குச் செல்லாமல் வீட்டில் நில்லுங்கோ” என்றார். எனக்கு அந்தச்சொல் அதிசயமாக இருந்தது. கையில் எடுத்த சாவியை ஒரு பக்கத்தில் வைத்துவிட்டுத் திண்ணையில் குந்திக்கொண்டேன். மனமோ ஒருநிலைப்படவில்லை. ஆயினும் தொழிலகத்தைப் பார்த்துவரவேண்டுமென்ற நினைவும் சலவைசெய்ய உடைகளைத் தந்தவர்களுக்கு உதவ வேண்டுமென்ற கடமை யுணர்ச்சியும் மனதை உந்தின. “நான் ஒரு முறை போய்விட்டு வருகின்றேன்” என்று சரஸ்வதியிடம் கூறியபோது அவளது முகத்தின் வாட்டம் தீர்ந்தபாடாகவில்லை. “கெதியாகப் போய் வாருங்கள்” என்றார்.

பஸ்ஸில் ஏறித் தொழிலகத்துக்கு வந்தேன். உற்சாக மிழந்தவகை அங்கே ஓரிடத்தில் குந்தியிருந்தேன். காலை யில் ஒன்றும் புசிக்கவில்லை. கடையில் இடியப்பம் வாங்கி வரும்படி ஒரு பையனை அனுப்பினேன். அவன் கட்டிவந்த இடியப்பத்தைப் புசிக்கும் ஆர்வத்துடன் பார்சலைக் கிழித்தேன். அந்த இடியப்பத்துக்குள் நீட்டு மயிர்கொட்டிப் புழு ஒன்று கிடந்தது. அருவருப்புடன் அதனை வீசிவிட்டு வெறும் கோப்பி ஒன்றை ஆயாசத்துக்காகப் பருகிவிட்டு உட்கார்ந்திருந்தேன்.

மனம் நிலைப்படவில்லை. பிரசவ வேதனையினால் மனைவி கஷ்டப்படுகிறாளா? ஏன் இன்றைக்கு என்னை கடைக்குச்

செல்ல வேண்டாமென மறித்தான்? தோளிற் சாய்ந்த படி “அத்தான் நான் இரண்டொரு நாளுக்குமேல் இருக்க மாட்டேன்” என்று கூறியதின் அர்த்தமென்ன? என்றெல் லாம் அவளைப் பற்றிய நினைவில் மனம் ஊசலாடியது.

அந்தவேளை அருகு வீட்டிலுள்ள ஒருவர் வந்தார். வந்தவர் “அவசரமாக என்னை அழைத்தார். அவரிடம் விசாரித்தபோது சரஸ்வதி பிரசவ வேதனையினால் கஷ்டப்படுவதாகக் கூறினார். அவரை அனுப்பிவிட்டு, கடைத்தெருவுக்குச் சென்று நோயாளியைப் பார்க்க வருபவர்களுக்குக் கொடுப்பதற்காக வெற்றிலை புகையிலை வாங்கிக்கொண்டு பஸ்நிலையம் வந்தேன்.

பஸ் ஒன்றும் அந்தவேளை கொக்குவில் நோக்கிப் புறப்படுவதாகவில்லை. கொண்டக்டரிடம் விசாரித்த போது அடுத்த பஸ் அரைமணி நேரம் கடந்த பின்னர் தான் புறப்படும் என்றார். மனைவி ஆபத்தான நிலையில் கிடக்கின்ற நேரத்தில் மேலும் பஸ்சுக்காகக் காத்திருக்க முடியவில்லை.

பஸ் நிலையத்துக்கு அண்மையில் எனக்குத் தெரிந்த ஒருவர் சைக்கிளில் சென்றுகொண்டிருந்தார். அவரைக் கைதட்டிக் கூப்பிட்டேன். அந்த நபர் உடனே வந்தார். என்னுடைய மனைவியின் ஆபத்தான நிலையைக் கூறி, கொக்குவில் வரையில் என்னை சைக்கிளில் கொண்டு போய் விடுமாறு கேட்டேன். அதற்கு அந்த நபர் சம்மதித்தார். என்னைச் சைக்கிளின் பின்புறத்திலேற்றிக் கொண்டு வீட்டை நோக்கிச் சைக்கிளை செலுத்தினார். அந்தவேளை பின்புறம் வந்த போலீஸ்காரர் கைதட்டி எம்மைக் கூப்பிட்டார். சைக்கிளை ஓட்டி வந்தவர் காலை ஊன்றிச் சைக்கிளை நிறுத்தினார்.

நானும் குதித்து இறங்கினேன். பொலிஸ்காரர் எங்களை விசாரித்தபோது என்னுடைய மனைவியின் நிலை

யைச் சொன்னேன். மனிதத்தன்மையுள்ள அப்பொலிஸ் காரர் என்னைச் சைக்கிளிற் செல்ல அனுமதித்தார்.

பதட்டத்துடன் வீட்டுக்கு வந்தேன். என்னுடைய மனதிற் கவிந்துகொண்ட வெறுமைபோல வீட்டிலும் அமைதி இழையோடிக் கிடந்தது. அசமந்தமான சூழ்நிலையின் நடுவே சரஸ்வதியைத் தேடினேன். வீட்டின் திண்ணையின் ஒரு புறத்தில் வெள்ளைச் சேலையிலான திரையொன்று தொங்கியது. மாமனார் வெளியே வாட்டத்துடன் உட்கார்ந்திருந்தார். எனக்கு விஷயம் புரிந்தது. சரஸ்வதி பிரசவிப்பதற்காக திண்ணையின் ஒருபுறம் விடப்பட்டிருக்கிறார். என்னால் அமைதியாக ஓரிடத்தில் இருக்க முடியவில்லை. வெளியே சிகரட்டைப் புகைத்தபடி நின்று கொண்டிருந்தேன்.

“வீல், வீல்” என்று இரண்டு குழந்தைகள் ஏககாலத்தில் அழுகின்ற ஒலி என் காதுகளில் தேடுக ஒலித்தது. அப்போது சரஸ்வதிக்கு ஒத்தாசை புரிவதற்காக வந்திருந்த பெண் ஒருத்தி வந்து “உனக்கு ஆண் பெண் ஆகிய இரு குழந்தைகள் பிறந்திருக்கிறார்கள்” என்றாள்.

குழந்தைகளையும் சரஸ்வதியையும் பார்க்க வேண்டுமென்ற ஆவலைத் தடுக்க முடியவில்லை. விரிரென்று எழுந்து சென்று திண்ணையில் தொங்கிய திரையை விலக்க முயன்றேன். மருத்துவமாத சடாரென்று வந்து என்னை அப்புறம் போகும்படி பணித்தாள். வெட்கத்துடன் அப்பாற் சென்றேன்.

மனதின் அமைதியும், அதே வேளையில் என்னைறியாத பதட்டமும் போட்டி போட்டுக்கொண்டிருந்தன. மேலும் சிகரெட்டைப் புகைத்தபடி அங்குநின்றேன்.

இப்படி எத்தனை நிமிடங்கள் கடந்தனவோ தெரியவில்லை. திரைக்கு அப்பாலிருக்கும் சரஸ்வதியின் முனகல் ஒலி என் காதுகளிற் கேட்டது. அந்த ஒலியிலே

பயங்கரமான வேதனை இணைந்திருப்பதை என்னால் ஊகிக்க முடிந்தது. அப்போது வெளியே வந்த மருத்துவமாதின் முகத்தையும் கவனித்தேன். அவளது முகத்தில் திருப்தியற்ற கவலை கப்பிக் கவிந்திருந்தது. எது விடயத்தையும் அவளிடமிருந்து கிரகிக்க முடியவில்லை. நிதானமாகச் சென்று திரைச்சீலையை விலக்கினேன். சரஸ்வதியின் முனகல் ஒலி இப்போது கேட்கவில்லை. அவள் ஒலி கேட்காததன் காரணமென்ன?

கேள்விகள் நெஞ்சை நெருடின. திரைச்சீலைக்கு அப்பால் சரஸ்வதி அசைவற்றுக் கிடந்தாள். அவள் மாத்திரமல்ல என்னுடைய ஆசைகளின் விளக்கமாகப் பிறந்திருந்த அச்சிசுக்கள் இரண்டும் தாய்போல் எந்தவிதமான சலனமுமின்றிக் கிடந்தன.

எனக்கு விடயம் புரிந்து விட்டது. என்னுடைய இன்ப துன்பங்களைத் தூக்கித் தனது தோளிலே அன்றுவரை கமந்து திரிந்த சரஸ்வதி நித்திரைகொள்ளவில்லை. இந்த உலகத்தைவிட்டே அகன்றுவிட்டாள். அவளது குழந்தைகளும் தாயைத் தொடர்ந்துவிட்டன. மருத்துவ மாதின் முகத்தில் பிரதிபலித்த கவலையின் காரணம் இதுதான்.

“ஐயோ, ஐயோ” என்னுடைய உயிர் மூச்செல்லாம் இந்த இரு வார்த்தைகளினாலும் வெளியேறிவிட்டதோ என்னுமளவிற்குக் குரல் நீண்டு ஒலித்தது.

காலையில் தன்னுடைய நிலையை அவள் உணர்ந்து கொண்டிருக்கிறாள். அதுதான் என்னைத் தொழிலகத்துக்குச் செல்லாமல் மறித்திருக்கிறாள். என்னுடைய மனமும் அவளது நிலையை உணர்ந்தமையாலேயே பதறிக் கொண்டிருந்தது. தொழிலகத்தைத் திறக்கவேண்டும். நம்பிவரும் வாடிக்கைக்காரர்களுக்கூரிய உடைகளைக் கொடுக்க வேண்டுமென்ற கடமையின் நேர்மை காரணமாகவே தொழிலகம் சென்றேன். நமக்கு எவ்வளவு தொல்லைகளிருந்தாலும் நமது தொல்லைகளை மற்றவர்க

ளும் சமந்துகொள்ளக்கூடாது என்பதனாலேயே தொழி
லகஞ் சென்றேன்.

“ஐயோ, இன்றைக்கு அவள் கூறியபடி நின் றிருந்
தேனா? இரவு யான் கனவில் சோடிழந்த அன்றிலைப்
போல் துயரமானேன் என்ற பாடலைப் பாடியதெல்லாம்
இன்றைய அத்துமீறிய சோகத்தை ஆத்மா உணர்ந்தி
ருந்தபடியினாலா? சோகநெருப்பில் துடித்துக் கொண்டிருந்
தேன்.

கடந்த காலத்தில் சரஸ்வதியுடன் கூடிவாழ்ந்த
வாழ்க்கையில் நிகழ்ந்த துன்ப, இன்ப நிகழ்ச்சிகள் திரைப்
படம்போல் வந்து மனதைச் சூழ்ந்துகொண்டன.

“காயமே இது பொய்யடா, காற்றடைத்த பையடா”
“கட்டிய மனைவியும் மைந்தரும் காலத்தச்சன் வெட்டி
வீழ்த்தும்” மரங்கள் என்றெல்லாம் தத்துவங்களைக் கூறித்
தப்பித்துக்கொள்ள முடியுமா? அப்பப்பா மரணம் என்ற
பிரிவுக்கோட்டை அடைந்துவிட்டவரை இந்த உலகத்
தில் வாழ்ந்துவிட்டவர்களால் திருப்பிப் பெறவே முடி
யுமா? விதியின் கைப்பாவையாகி விட்டாள் சரஸ்வதி.
இந்தச் சோகத்தினை மாற்றவேண்டுமானால் என்னுடைய
கண்ணீரைத் துடைக்கவேண்டுமானால் அதோ நித்திய
மான நித்திரையில் கிடக்கும் அவள்தான் வரவேண்டும்.
அவள் எழுந்து வரமுடியுமா?”

பைத்தியம்போல் ஓரிடத்தில் என்னை யறியாமலே
பிதற்றிக்கொண்டும் ஓவென்று குரல் எடுத்து அழுது
கொண்டு மிருந்தேன். உறவினர்கள் வந்து “இப்படியே
அழுதுகொண்டிருந்தால் என்ன நடக்கும் நடக்கவேண்டி
யதைப்பார்” என்று அழைத்தனர். “ஐயோ கடவுளே
என்னுடைய வாழ்க்கையில் ஏற்பட்டுள்ள பல துன்பங்களை
யெல்லாம் எனது இரும்பான இதயத்தினால் தாங்கியிருக்
கின்றேன். இந்தச் சோதனையை எப்படித் தாங்குவேன்,
என்று கூறி மயங்கிச் சோர்ந்தேன். என்னைத் தாங்கிப்
பிடித்துக்கொண்டனர்.”

அவர்களது உதவியின் பின்னர் எனது மயக்கம்
தெளிந்தது. கவலைகள் இலகுவில் விடுபடக்கூடியது அல்
லவே. உள்ளே உறவுமுறையான பெண்கள் தங்கள்
சோகத்தை யெல்லாம் திரட்டி ஒப்பாரிவைத்துக்கொண்
டிருந்தனர்.

எனது தொழிலகத்துக்கும் செய்தி அறிவிக்கப்பட்
டது. கடையிலிருந்து வந்த ஒருவர் என்னிடம் நெருங்கி
வந்தார். நிமிர்ந்து பார்த்தேன்.

“முதலாளி” என்றான்.

“என்ன” என்றேன்.

“கடையைப் பூட்டிவிட்டுமா?”

என்னுடைய நெஞ்சம் சோகப்புயலில் அகப்பட்டுத்
தரும்பெனத் துடித்துக்கொண்டே யிருந்தது. வாழ்க்கை
யில் என்னுடன் கைகோர்த்துக்கொண்டு நீண்டகாலம்
இணைந்து வந்தவள் மீளாத துயலில் ஆழ்ந்துகிடக்கின்
றாள். ஆனாலும் எந்த இடத்திலும் என்னுடைய கட
மையை நான் மறந்துவிடவில்லை. என்னுடைய தொழி
லகம் ஊராருக்கு அத்தியாவசியமான பணியைச் செய்
வது. அவசரமாக வெளியூர் செல்வதற்கு ஒரு வாடிக்கை
காரர் உடைகளைச் சலவைசெய்யத் தந்திருப்பார். இன்
னொருவர் தன் உறவினர் வீட்டுக் கலியாணத்துக்காக
உடையை நம்பி இருப்பார். எனக்கோ மரணச்சடங்கு
செய்யவேண்டிய துன்பகரமான நிகழ்ச்சி நிகழ்ந்துள்ளது.
எனக்காக மற்றவர்களை இத்தகைய துன்பத்தை ஏற்கச்
சொல்ல முடியுமா?

கடைப் பணியாளனை மீண்டும் பார்த்தேன்.

என்ன சொல்லவேனோ என்று தெரியாது விழித்தான்.

“இங்கேவா! எங்களுக்காக உடைகளை நம்பியிருக்கின்ற
வாடிக்கைகாரர்களுக்குத் தொல்லை கொடுக்கக்கூடாது.

அவர்களது செனகரியத்தை அநுசரித்தே நாம் நடக்க வேண்டும். ஆகையினால் கடையைப் பூட்டவேண்டாம். கடையைத் திறந்துகொள்” என்றேன்.

நான் இவ்வாறு கூறியது அவனுக்கு அதிசயமாக இருக்கலாம். “இவன் என்ன மனிதன். பெண்சாதி செத்துக் கிடக்கின்ற வேளையிலும் கடையைத் திறக்கச் சொல்கிறானே” என்று கருதியிருப்பான்.

மீண்டும் அமைதியாக “என்ன முதலாளி கடையைத் திறக்கவா சொல்கிறீர்கள், உண்மையாகவா? என்று வினாவ எழுப்பினான். நான் சாந்தமாக “ஆம் கடையைத் திறக்கத்தான் வேண்டும்” என்றேன்.

“எனது மனைவிதான் செத்தவள். என் வீடுகவலைக் குரியதாகவே இன்றிருக்கிறது. இந்தத் துன்பத்தை வாடிக்கைகாரரை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்பது சரியல்ல. இன்றைக்கு எத்தனை பேர்வந்து காத்து நிற்பார்களோ தெரியாது. உடனே செல்” என்று பணித்தேன்.

அதற்குமேல் அவன் பேசவில்லை, இடத்தைவிட்டு அகன்றான்.

உரெல்லாம் திரண்டுவந்தது. என்னுடைய துன்பத்தை அவர்களால் நீக்கிவிட முடியுமா? ஆழ்ந்த அனுதாபத்தைத் தந்தனர்.

மறுநாள் சாயந்திரம் மனைவியின் இறுதி யாத்திரை தொடங்கியது. சோகப்புயலில் சுழன்ற செடியாக சுடலை சென்று தீழுட்டினேன்.

வாழ்வை முடித்த அவள் உடல் நெருப்பில் கருகிக் கொண்டிருந்தது.

உறவினர்கள் சிதையைச்சுற்றி நின்றனாண்டிருந்தனர். அங்கு பணிசெய்தவர்களுக்குக் கொடுக்கவேண்டிய காரியத்தைச் செய்தனர் சிலர்.

சிதையைத் திரும்பிப் பார்க்காமல் என்னைக் கூட்டி வந்த ஒருவர் மடத்தில் உட்காரவைத்தார்.

முடிந்தது காரியம் என்று நிம்மதியாக ஆசுவாசப் படமுடியுமா?

அந்தோ! மரணம் எவ்வளவு கொடியது. கடந்து போன காலத்து நிகழ்ச்சிகள் யாவும் நெஞ்சைச் சிறைப் பிடித்துக்கொண்டன.

என்னை ஆதரவுகாட்டி வளர்த்த தந்தைக்குக் கொள்ளி வைத்தது இந்தக் கரங்கள். ஆதரவாக அணைத்து உயிருட்டி வளர்த்த தாய்க்கும் கொள்ளி வைத்தது இந்தக் கரங்கள்.

என்னுடன் பிறந்த சகோதரர்கள் சிலரை இழந்தேன். வறுமையின் கோரப்பிடிக்குள் சிக்கிச் சுழன்றேன். கொடுமையான இந்த நிகழ்ச்சிகளை யெல்லாம் மனதிற்கிளப்புவது இந்தச் சுடலையானே.

தந்தையார், தாயார் உடன்பிறந்தார் சுற்றத்தார் யார்? வந்தவாறெங்ஙனே போமாறேதோ? மாயமாம் இதற்கேதும்

வருந்தவேண்டாம் “என்றெல்லாம் வழியிற் தேவாரம் படித்துக்கொண்டு வந்தவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள்.

மடத்தில் மற்றவர்கள் வந்திருந்து புகைபிடித்தனர், வெற்றிலை போட்டனர். இவற்றையெல்லாம் என்ஞற் செய்ய முடியவில்லை.

என்னுடைய இன்பதுன்பத்தைத் தனது தோளிற் சுமந்து வாழ்க்கைப் பயணத்தைத் தொடர்ந்து வந்தவன் இன்று இல்லை. அத்தான், அத்தான் என்று ஆசை ததும்ப அழைத்த குரல் இனி வீட்டில் ஒலிக்காது. அவளது ஞாபகமாக எனக்கொரு குழந்தையையாவுதல் தராமல் முற்றுகத் தன்னைத் துண்டித்துக்கொண்டானே.

கொடுமையான மறலியின் செயலுக்கு யார்தான் இடைநிற்கமுடியும். சுடலையைச் சுற்றிநிற்கும் சவுக்க மரங்கள் காற்றில் சோககீதம் இசைத்தன.

பயங்கரமான துன்பத்தை உடைத்தெறிய முடியாமல் தலையை அப்படியே பிடித்து இழுத்துக்கொண்டேன். கையுடன் ஒருசில மயிர்கள் உதிர்ந்து வந்துவிட்டன.

கண்ணிலிருந்து ஆறென நீர் பெருகிக்கொண்டே யிருந்தது. உறவினன் ஒருவன் என்னண்டை வந்தான். “என்னப்பா இப்படியெல்லாம் கதறி அழுவதனால் எதைக் காணமுடியும். நடக்க வேண்டியது நடந்துதான் ஆகும். நீயே இப்படியென்றால் மற்றவர்கள் எவ்வாறு இருப்பார்கள்.”

எவர் என்ன சொன்னாலும் கொந்தளிக்கும் மனக் கடல் அடங்குமா? கடலுக்கு அடங்குவதற்குச் சில பருவங்களுண்டு. மனதை அடக்க எதனால் முடியும்?

சிதையைச் சுற்றி நின்றவர்கள் மடத்துக்குத் திரும்பினர். சிதையை அடுத்து ஒருசில பணியாட்களே நின்று கொண்டிருந்தனர்.

மற்றையவர் புறப்பட்டனர். அவர்களுடன் ஒருவனாகப் புறப்பட்டேன். எத்தனையோ பேர்களுக்கு அவ்வப்போது ஆறுதல் சொல்லக்கூடிய என்னால், என்னை ஆறுதல்படுத்த முடியவில்லை. நடைப்பிணமாகத் திரும்பினேன்.

சுடுகாட்டுக்குச் சென்றவர்கள் வரவை எதிர்பார்த்திருந்த பெண்களும் மாமியும் என் காலைக் கட்டிக்கொண்டனர். மாமியின் குரலில் “ஐயோ மகளை! உன்னை நம்பி நாமிருக்க எம்மை இடைவழியிற் தனித்து நிறுத்தி நீ மட்டும் சென்று விட்டாயே. அம்மா எங்களுக்கு இனிமேல் யார் துணை” என்ற பதங்கள் அவர்தம் வாய்களினால்

லிருந்து வெளிவந்தன. மாமனும் என்காலைக் கட்டிப் பிடித்து அழுதார்.

அவர்கள் இருவரது பரிதாபநிலை என்னுடைய நெஞ்சைப் பிழிந்தது. நானும் ஒவென்று குரல் எடுத்து அழுதேன். சோகத்தைச் சிறுகச் சிறுக அடக்கி ஒடுக்கிய பின்னர் நீங்கள் உங்கள் மகளை இழந்துவிட்டதால் உங்களை நான் மறந்துவிடமாட்டேன். என்னை உங்களுடைய மூத்த மகன் என்றே நினைத்துக் கொள்ளுங்கள். உங்களைக் கடைசிவரை பாதுகாப்பேன். என்னுடைய சீவன் இருக்கும் வரை இதை மறக்கமாட்டேன். இருவருக்கும் இறுதிக் கடன் செய்தபின்னர்தான் இந்த வீட்டைவிட்டு வெளியேறுவேன். என்றைக்கும் உங்களை அனாதையாக விடமாட்டேன்” இவ்வாறு உறுதிமொழி கூறித் தேற்றினேன்.

தொழிலகமும் தொழிலாளரும் :

நாட்கள் சில நகர்ந்தன. சரஸ்வதியின் மரணம் காரணமாக வீட்டிற் கூடியிருந்த உறவினர்கள் விடை பெற்றுக்கொண்டனர்.

தொழிலகத்தில் நான் கவனத்தை எந்தச் சோகத்திலும் இழந்துவிடவில்லை. அடுத்தநாளே அங்கு சென்றேன். அங்குள்ள வேலைகளைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தேன்.

இக்காலத்தில் ஜப்பானியரின் குண்டுவிச்சின் காரணமாக கொழும்பிலிருந்து ஏழு தொழிலாளர்கள் புறப்பட்டு யாழ்ப்பாணம் வந்திருந்தனர். அவர்களை என்னுடைய கடையிற் சேர்த்துக்கொண்டேன். ஆனால் என்னால் அவர்களை நிர்வகிப்பது கஷ்டமாகவே இருந்தது. இருந்தும் அவர்களை ஆதரவாகப் பேணி வந்தேன். நல்ல தொழிலாளிகள் அவர்கள். கொழும்பில் பாய்மார்களுக்குத் தொழில் செய்து பழக்கப்பட்ட காரணத்தினால் யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள பாய்மார்களின் உடைகளையும் பெற்று வந்து என்னுடைய தொழிலகத் தொழிலையும் பெருக்கி வளர்த்தனர். இந்த எழுவருள் என்னுடைய மனதைக் கவர்ந்தவனாக ஒருவன் விளங்கினான்.

நான் சாதி அடிப்படையில் தொழிலாளியே தவிர தொழில்நுட்பங்கள் தெரியாதவன். லோண்ட்றியில் வேலைசெய்யும் தொழிலாளர்களுக்கு உணவு பக்குவம் செய்வதையே பிரதானமான கடமையாகச் செய்து வந்தேன். அவ்வப்போது இரசிது போடுபவர் வராவிட்டால் இரசிது போடுவது கணக்கெடுப்பது போன்ற வேலைகளையும் செய்வேன். இதனால் எனக்குத் தொழிலில் அனுபவம் இல்லையென்ற காரணத்தைப் பயன்படுத்திக்கொள்ளலாமென்று அத்தொழிலாளருள் அறுவர் கருதினர்.

“நாம் இல்லையானால் இவரால் தொழில் நடாத்த முடியாது. நாம் ஒருமித்து பதின்மூன்று நாட்களுக்கு

லீவு எடுப்போம். அப்போது அழுக்குத் துணி மலை போலக் குவிந்துவிடும். இவரால் ஒன்றும்செய்ய முடியாத நிலையுண்டாகிவிடும். எங்கள் தயவை நாடுவார். நாம் முடியாதென்று ஒரேயடியாக மறுத்துவிடுவோம். அதன்பின் இவர் கடையை விட்டுவிடுவார். அதற்குப் பிறகு நாமே நடத்தலாம்” என்று கடந்த காலத்தில் அவர்களுக்குத் செய்த நன்றியை மறந்து தம்முள் பேசிக் கொண்டனர்.

ஏழாவது பேர்வழியானவர் என் நண்பர். அவர் உறங்காப்புலி. இவர்களின் திட்டத்தை முன்கூட்டியே எனக்கு அறிவித்திருந்தார். உண்மையும் நேர்மையும் கொண்டவர் அவர். எனவே சந்தர்ப்பத்தை எதிர்பார்த்திருந்தேன்.

ஒருநாள் இந்த ஏழுபேருமாக அதாவது எனது நண்பன் உட்பட ஒருமித்து “லீவு தாருங்கள் ஊருக்குப் போகப்போகிறோம்” என்றார்கள். அப்போது நான் தயங்காது “அப்படியே நீங்கள் போகலாம். உங்களுக்கு டிக்கட்டும் எடுத்துத் தந்து பணமும் தருகிறேன்” என்றேன். அவர்கள் வெவ்வேலத்துப் போனார்கள். ஆனாலும் சமாளித்துக் கொண்டு “முதலாளி இன்றைக்கே போகப்போகிறோம்” என்றனர். எதுவித தயக்கமுமின்றி “ஆம்” என்றேன்.

எனது நண்பன் உறங்காப்புலியும் அவர்களுடன் போக வேண்டியவனாகவே நடித்தான். அனைவருக்கும் யாழ்ப்பாணம் புகையிரத நிலையத்துக்குச் சென்றுடிக்கட் எடுத்தேன். எல்லோரும் வண்டியில் ஏறினார்கள். வண்டி நகரத் தொடங்கியது. நான் யாழ்ப்பாணத்திலே நின்று கொண்டேன். எனது நண்பன் தந்திரமாக அடுத்த புகையிரத நிலையமான நாவற்குழியில் அவர்களை ஏமாற்றி யூறங்கி கொழும்பிலிருந்து யாழ்ப்பாணம் வந்த வண்டியில் ஏறித் திரும்பிவிட்டார். அவரையும் அழைத்துக் கொண்டுவந்துவிட்டேன்.

தொழிலகத்தில் அவ்வேளை எனது தம்பி நடராஜாவுடன் வேறு ஒரு தொழிலாளி மட்டுமே இருந்தார். அழுக்குத் துணி மலைபோல் குவிந்தமையால் அவற்றை உரிய காலத்தில் வாடிக்கைகாரர்களுக்குக் கொடுப்பதற்கு வழியில்லை. என்னை ஏமாற்ற முற்பட்டவர்களை முறியடித்து விட்டதில் பெருமைப்பட்டேன். ஆனால் தொழில் வகையில் சுமுகமான நன்மை உண்டாகவில்லை. செய்வதறியாது திகைத்திருந்த நான் அவற்றை எவ்விதமேனும் சலவை செய்வதற்கு எனது உறவினர்களையே தேடிப் போகவேண்டும் என்ற முடிவுக்கு வந்தேன். அன்று இரவே ஒரு காரில் ஏறிக் கொக்குவில்லில் உள்ள உறவினர்களிடத்துக்குச் சென்றேன். முதலில் அவர்கள் தமது வேலையோடு இதுவும் ஒரு வேலையா? என மறுத்தனர். இறுதியில் எனது பணிவான வேண்டுகோளை அவர்களால் புறக்கணிக்க முடியவில்லை. வீட்டுக்கு ஒருவராக 20 பேர் உதவ முன்வந்தனர்.

இவ்வாறு சுமுகமான நிலை உருவாகியதைக்கண்ட மகிழ்ச்சி நீடிக்கவில்லை. எனது உறவினர்கள் உடைகளைப் பெரிய அண்டாவில் போட்டு அவிக்கும்போது அண்டாவிலுள்ள தண்ணீர் வற்றியமையால் அண்டாவுக்குள்ளேயே புகையும் தீயும் கலந்து உடைகளுள் அநேகம் பொசிங்கிப் பழுதடைந்தன. இதனால் தொழிலில் பாதிப்பு ஏற்பட்டுவிடுமோ என்று வேதனைப்பட்ட நான் உள்ளதை உள்ளவாறு வாடிக்கைகாரர்களுக்குத் தெரிவிப்பது, நடப்பது நடக்கட்டும் என்ற முடிவுக்கு வந்தேன். என்னுடைய வார்த்தையிலும் நேர்மையிலும் நம்பிக்கை வைத்த வாடிக்கைகாரர்கள் “எவ்வித நட்புடும் வேண்டாம் இனிமேல் கவனமாகத் தொழிலைச் செய்துவா” என அனுதாபத்துடன் தெரிவித்தனர்.

சூரியப் பிரகாஸ் உதயம் :

மனைவியின் அந்தியேட்டிக் கிரிகைகள் முடிவுற்ற பின்னரும் மாமனார் வீட்டிலேயே இருந்து வந்தேன். மாமனுக்கும் மாமிக்கும் மாதம் இருபது ரூபா வழங்கினேன். தொழிலைச் செம்மைப்படுத்த வேண்டுமானால் தொழிலாளர்களை இந்தியாவிலிருந்து அழைத்து வரவேண்டுமென முடிவுசெய்து இந்தியாவுக்குப் பயணமானேன். நல்ல உண்மையுடன் உழைக்கக்கூடிய நால்வரை அழைத்து வந்தேன்.

1944-ம் ஆண்டு யூன் மாதம் 10-ந் திகதி மோகன் விலாஸ் என்ற பெயரை மாற்றிப் பொருத்தமாக என்ன பெயர் வைக்கலாமென யோசித்தேன். உலகத்தில் தினமும் சூரியன் உதிக்கின்றான். அவனது பிரகாசம் பூமியில் படருகின்றது. சேற்றிலும் சகதியிலும் குளத்திலும் குட்டையிலும் மலையிலும் மடுவிலும் அவன் ஒளிபடுகிறது. என்னுடைய லோண்ட்றியும் சமூகத்தில் எவரையும் விலக்காமல் யாவருக்கும் பணியாற்றும் இலட்சியம் கொண்ட தாகையினால், அதற்குச் “சூரியப் பிரகாஸ்” என்ற புதுப் பெயரைச் சூட்டினேன். லோண்ட்றியுக்குப் புதுக்கப்பட்டது இத்தப் பெயரின் கருத்துக்கமையத் தொழிலிலும் வாழ்க்கையிலும் பிரகாசம் எறிக்கத் தொடங்கியது என்றால் அது மிகைப்பட்ட கருத்தாகாது. இவ்வித முன்னேற்றத்துக்கு இந்தியாவிலிருந்து கூட்டிவந்த தொழிலாளருடன் எனது தம்பி நடராசாவும் ஒத்துழைப்புத் தந்தான். உண்மை, நேர்மை ஆகிய பண்புகளுடன் இவர்கள் தொழிலாற்றி வந்தனர்.

தொழில் பெருக்கம் ஏற்பட்டபடியினால் யாழ்ப்பாணம் ஐந்து சந்தியில் சன்பிறையிற் என்ற பெயரில் புதிய கிளையைத் தாபிதம் செய்தோம்.

தனியே லோண்ட்றித் தொழிலை நிர்வகிப்பதினால் சம்பாத்தியம் அதிகம் கிடைத்துவிடாதென்பதால் வேறு

வியாபாரங்களிலும் ஈடுபட்டேன். இதனால் பொருளும் திருப்திகரமாகக் கிடைத்தது. வேலைத்தலத்துக்கு நல்ல தொழிலாளர்கள் தேவைப்பட்டனர். எனவே இந்தியத் தொழிலாளர்கள் சிலரை இந்தியாவுக்குச் சென்று கூட்டி வந்தேன். தொழிலாளர் தொகை 42 ஆகப் பெருகிவிட்டது. தொழிலகமும் நல்ல முன்னேற்றம் கண்டது.

இக்காலத்தில் எனது அன்புச் சரஸ்வதியின் தந்தையார் கடுமையான நோய்க்குள்ளானார். அவரை மானிப்பாய் கிறீன் வைத்தியசாலையில் சேர்த்து அவரைப் பாதுகாத்தேன். அவரது உள்ளம் கனிந்தது. தனது சொந்தமான காணியை எனக்குத் தெரியாமல் என் பெயருக்கு எழுதினார். பின் நான் அதை அறிந்து, அதைத் திருத்தி அவர்களது சீவியத்துக்குப் பின்னர்தான் எனக்கு என்று மாற்றி எழுதினேன்.

ஈடுவைத்த காணியையும் மீட்டு என் சொத்தாக்கினேன். யாழ்ப்பாணம் இலுப்பையடிச் சந்தியில் சூரியப் பிரகாஸ் என்ற புதிய கிளைத்தாபனத்தை நிறுவினேன். இதைத்தொடர்ந்து எம்மவர் பலரும் லோண்ட்ரிகள் ஆரம்பித்தனர்.

விவாகப் பேச்சு :

என்னுடைய தொழிலக முன்னேற்றத்தை உறவினர் கண்டனர். மரம் பழுத்தால் வெளவாலை வாடுவென்று கூவி இரந்தழைப்பார் யாவர் உளர். ஆனால் வெளவாலே அந்த மரத்தை நாடி வந்துவிடுமல்லவா? நல்ல தொழிலுடன் மனைவியை இழந்துள்ள என்னைத் தனிமையாக நீண்ட நாட்களுக்கு இருக்கவிடுவார்களா? இந்தியாவுக்கு அடிக்கடி சென்று வந்தமையால் அங்கு பழக்கப்பட்ட ஒருவர் ஒரு கல்யாணம் பேசினார். அந்த நண்பர் என்னிடத்தில் நம்பிக்கை வைத்திருந்தார். அடிக்கடி இது பற்றி எழுதுவார். இங்கே என் இனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் விவாகத்துக்காக நிர்ப்பந்தப்படுத்தினர். விடிந்துவிட்டால் என்னைத்தேடிச் குறைந்தது நாலு தரகர்களாவுதல் வருவார்கள். இலங்கையில் எனது உறவினர்களுள்ள இடங்களிலிருந்தெல்லாம் தகுந்த ஸ்ரீதனத்துடன் பெண் பேசி வந்தனர். என்னுடைய மனதை அவர்களுடைய ஆசைவார்த்தைகள் அசைக்கவில்லை. என்னுடைய மனதில் எனது உறவுமுறையான பெண்ணையே விவாகஞ் செய்ய வேண்டுமென்ற கருத்தே மேலோங்கி நின்றது.

இவ்வாறு பலரும் விவாகம் பேசி என்னை நெருக்கிக் கொண்டிருந்தனர். ஆனால் எவருக்கும் இடம் கொடுக்கவில்லை. எனது முந்திய மாமனும் மாமியும் என்னைத் தங்களுடைய உறவினர் முறையிலுள்ள பெண்ணுக்கு விவாகஞ்செய்து தரவேண்டுமென்றே கருதினர். எனது மாமியின் சகோதரி ஒருவர் வேலணையில் வாழ்ந்து வந்தார். இந்த மாமி முறையானவர் நல்ல நடத்தையும் பண்பும் கொண்டவர் என்பதை நானறிவேன். அத்துடன் என்னுடைய நோக்கம் உறவினர்கள் வீட்டுப் பெண்ணையே மணக்கவேண்டுமென்பது.

மாமனும் மாமியும் வேலணைப் பெண்ணைப்பற்றி என்னிடம் பிரஸ்தாபித்தபோது நான் அவர்களிடம் “உங்

களின் விருப்பப்படியே நடக்கட்டும்: உங்களை நான் கடைசிவரையில் பாதுகாப்பதற்கு என்னைக் கைப்பிடிக்கின்ற பெண் ஒத்தாசையாக இருக்கவேண்டும். நான் மணக்கின்றவள் உங்களுக்கு எதிரிடையாக இருந்தால் என்னால் சகிக்கமுடியாது” என்று தெரிவித்தேன்.

இந்த வார்த்தைகள் அவர்களுக்கு மனதில் சந்துஷ்டியைக் கொடுத்தன. ஒருநாள் எனது மாமியாரே சென்று வேலணையில் தனது சகோதரியிடம் பெண்கேட்டு வந்தார். என்னை அவர் “நீ ஒருமுறை சென்று பெண்ணைப் பார்த்து வா” என்றார்.

“எனக்குப் பெண்ணை நேரில் பார்க்க விருப்பமில்லை. நீங்கள் ஏற்பாடுசெய்தால் போதும். யான் நேரில் சென்று பார்த்து குறைகுற்றங் கண்டால் மனதுக்குத் திருப்தியற்றுவிட்டால் என்னுடைய நோக்கம் பிழைக்கும். உறவினர் முறையில் உள்ளதாகவும், குணம் நடை திறமாகவும் அமைவதே எனக்குப் பிரியமானது. நீங்கள் நல்லது என்றும், உங்களுடைய எதிர்காலத்தில் உதவக் கூடியவள் என்றுங் கருதினால் போதும்” என்றேன்.

என்னுடைய இந்தக் கதை அவர்களுக்கு மனதுக்கு நிறைவைத் தந்தது. விவாகத்துக்கு ஏற்பாடு செய்தனர். இந்த வேளையில் நான் அங்கு விவாகம் செய்வதை உறவினர்கள் சிலர் விரும்பவில்லை. மனைவியின் மாமனாரான பெரியதம்பி யென்பவர் வேலணைக்குச் சென்று விவாகத்தைத் தடுப்பதற்கு முயற்சியெடுத்தார்.

என்னுடைய லோண்ட்றியில் சாதி வித்தியாசம் பாராது சகலருக்கும் தொழில் செய்வதனால் “நான் ஒரு சாதிப்பிரஷ்டனெனக் குற்றத்தைச் சுமத்திப் பேசியுள்ளார். ஆனால் பெண்ணின் தாயாரான எனது மாமியார் இந்தவிதமான வார்த்தைகளினால் மனம் மாறவில்லை. பெண்ணும் என்னைப்பற்றி ஏற்கனவே அறிந்திருந்த காரணத்தினால் என்னை விவாகஞ் செய்வதில் கருத்துக்கொண்டிருந்தாள்.

இரண்டாவது விவாகம் :

ஒரு நல்ல தினத்தை விவாகத்துக்கெனக் குறிப்பிட்டனர். விவாகத்தை ஆடம்பரமாகச் செய்யவேண்டுமென நண்பர்களும் உறவினர்களும் விரும்பினர். நான் இரண்டாவது தடவையாக விவாகஞ் செய்பவன். அத்துடன் என்றைக்கும் ஆடம்பரத்தை விரும்பாதவன். எனவே ஆடம்பரமாகச் செய்வதைத் தடுத்தேன். மாப்பிள்ளை வீட்டில்தான் ஆடம்பரமில்லாதிருந்தது. பெண் வீட்டார் வெகு தடல்புடலாகவே காரியங்களைச் செய்தனர். நல்ல நாளில் விவாகம் நிறைவுற்றது.

எனது தொழிலகத்தில் பணிபுரிபவர்கள் விவாகத்தில் கலந்துகொண்டனர். என்னுடைய இல்லமாகிய கொக்குவிலுக்கு மணப்பெண்ணுடன் விவாகம் முடிந்த அன்றைக்கு யான் வரவில்லை. தொடர்ந்து பதினமூன்று தினங்களாகப் பெண்வீட்டிலேயே மணமக்களாகிய யாம் தங்கியிருந்தோம்.

புதுமண வாழ்வின் பொலிவு பூத்தது. முனதிற்குமுமையான மணவிழா பதினமூன்றுவது நாள் கசப்பான நிலையை உருவாக்கிவிட்டது. என்னுடைய மனைவிக் குவயிற்றில் கடுமையான குதது ஏற்பட்டது.

யாழ்ப்பாணத்துக்குக் கொண்டுசென்று நல்ல ஆங்கில வைத்தியர்களிடம் காட்டலாம் என்று அபிப்பிராயம் தெரிவித்தேன். பெண்வீட்டார் யாழ்ப்பாணம் வேண்டாம் ஊர்காவற்றுறை அரசினர் வைத்தியசாலைக்கே கொண்டு செல்லவேண்டுமென்று விடாப்பிடியாக நின்றனர். அவர்களது எண்ணத்துக்குச் சம்மதித்தேன். அவ்வேளை இரண்டாவது யுத்தத்தின் காரணமாகப் பெட்ரோல் விலை அதிகம். வேண்டிய பெற்றோல் பெறமுடியாது. வேலணையில் காரர்கள் பிடிக்கமுடியவில்லை நோயாளியான மனைவியை வண்டியொன்றில் ஏற்றியே ஊர்காவற்றுறை வைத்தியசாலைக்குக் கொண்டுசென்றோம்.

அவளை ஆஸ்பத்திரியில் அனுமதித்தனர். பரிசோதனை செய்த வைத்தியர் நோய் சற்றுக் கடுமையென்றார். என்னுடைய உள்ளம் கலங்கிவிட்டது. என்னுடைய பழைய துக்க நிகழ்ச்சிகள் நினைவைக் கவிந்துகொண்டன. மண வாழ்வின் விளிம்பிலுள்ள வேளையில் “இந்தத் துன்பமா? இறைவா” என்று கண்கலங்கி அழத்தொடங்கினேன். உறவினர் தேற்றினர். ஆறுதல் பெற்ற பின்னர் வைத்தியசாலைப் பொறுப்பதிகாரியைக் கண்டு விசேட அக்கறை எடுத்து மனைவியைக் குணப்படுத்தும்படி வேண்டிக் கொண்டேன்.

மலைபோல் வந்தது பனிபோல் மறைந்தது என்று சொல்லுவார்களே அதுபோல் வைத்தியரின் கவனத்தினால் மனைவி குணம் பெற்றாள்.

மனைவி குணம் பெற்றதும் வீட்டுக்கு வந்தோம். எனது மாமியாரின் பணிவிடையினால் என் மனைவியின் உடல்நிலை தேறியது.

முந்திய மனைவியை யான் மணமுடித்தபோது உறவினர்களின் ஆத்திரத்துக்குள்ளானேன். என்னிடம் பசையில்லை. இதனால் என்னை நெருக்கி விருந்து வைப்பதற்கு வந்தோர் தொகை மிக அற்பமானது. இன்றைய என்னுடைய நல்லநிலை காரணமாக என்னை நெருங்கிப் பலர் வந்தனர். ஒவ்வொருவரும் தத்தமது வீட்டில் வந்தே விருந்து கொண்டாட வேண்டுமெனப் பணித்தனர். மனைவியின் இசைவுடன் பல உறவினர்களின் வீட்டுக்கும் விருந்துக்குச் சென்றேன். ஒரு மாத காலத்துக்குப் பல விருந்துக் கேளிக்கைகள் நடைபெற்றன. விருந்து வேளைகளில் நன்றாக மதுபானத்தைப் பருகவேண்டி வந்தது. இக் காரணத்தினால் என்னுடைய உடல் நலம் சிறுகச் சிறுகப் பாதிக்கப்பட்டது. ஒரு நாள் கடுமையான நோய்க்குள்ளானேன்.

என்னுடைய நோய் கை வைத்தியத்தினால் தீருவதாகவில்லை. என்னை மானிப்பாய் ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டுசெல்லக் கார் ஒன்றைப் பிடித்து வந்தனர். நோயைத் தீர்ப்பதற்காக ஆஸ்பத்திரிக்குச் செல்லக் காரில் யான் ஏறுவதற்கு முன்னர் பாய் தலையணைகளுடன் என் புது மனைவி தானே முதலில் ஏறிக்கொண்டாள். அவளை வரவேண்டாமெனத் தடுத்தபோதும் அவள் கேட்கவில்லை.

இரண்டாந்தாரம் அவதாரம் என்று சிலர் சொல்லுவார்கள். ஆனால் அன்பும் பண்பும் கொண்ட பெண் எந்தத் தாரமானாலும் கணவனுக்காகத் தன்னை அர்ப்பணிக்க என்றும் பின்நிற்கமாட்டாள். இந்த உயரிய தன்மையை என்னுடைய மனைவியிடம் கண்டேன்.

நோயினால் வாடிச்சோர்ந்து சருகாக நான் கிடந்தேன். எனக்கு வேண்டிய பணிவிடைகளை அன்புடன் தானே துன்பப்படுவதாக உணர்ந்து அவள் செய்தாள். இரவில் யான் அனுங்கும் போதெல்லாம் எனது அண்மையிலேயே விழித்திருப்பாள். அன்பாகவும் ஆதரவாகவும் பேசினாள். தேவைகளை உடன்நின்று உதவினாள். என்னுடைய கைகளாக அவள்கைகள் செயல்புரிந்தன. என்னுடைய தூயிடம் கண்ட பரிவை அவளது உள்ளத்திலும் கண்டேன். நான் எதற்காகவும் சிரமப்படாதவாறு அவள் உடனுக்குடன் தேவைகளை உணர்ந்து செயல் செய்தாள்.

என்னுடைய நெருங்கின உறவினர்களை யெல்லாம் நான் நினைக்கவிடாது தனது மேலான குணத்தைக் காட்டி விட்டாள். புதுமணப் பெண்ணாகிய அவளுக்குரிய பொறுப்பு மகத்தானது. அவளை யான் உண்மையான மனைவி யென்று புரிந்து கொள்வதற்கு இறைவனே இந்த நோயைத் தந்தானே என்று கருதினேன். மனைவியின் அன்பான பணிவிடைகளினால் உடல் நலமுற்றது. மானிப்பாய் ஆஸ்பத்திரியிலிருந்து வீட்டுக்குத் திரும்பினேன்.

மனைவியின் நோயும் குழந்தைகளும் :

புதுமண வாழ்க்கையின் பின் எனக்கும் மனைவிக்கும் ஏற்பட்ட சுகவீனத்தினால் மனம் சோர்ந்தேன். தெய்வ சித்தத்தால் சிறுகச் சிறுக எம்மை நோக்கி வசந்தம் வீசத்தொடங்கியது. நிம்மதியைப் பெற்றுத் தொழிலிலும் அக்கறை காட்டிவந்தேன். இக் காலத்தில் என் மனைவி கர்ப்பிணியானாள். முந்திய மனைவி சரஸ்வதிக்குப் பிறந்த எந்தக் குழந்தைகளும் என் வாரிசாக உலகில் இல்லை. எதிர்காலத்தில் என்பெயரை நிர்ணயிக்கவும், நம்பிக்கை யூட்டவும் கூடியதாக மனைவி ஓர் ஆண் குழந்தையைப் பிரசவிக்க வேண்டுமென்றே விரும்பினேன். “மக்கள் மெய் தீண்டல் உடற்கின்பம்” என்பர். என்னுடைய இதயத்துக்கு ஆறுதல் தரக்கூடியதாக ஓர் ஆண் குழந்தையையே மனைவி பெற்றெடுத்தாள்.

அக்குழந்தைக்குச் சிவநேசன் என்ற பெயரை இட்டேன். குழந்தையின் சாதகத்தை எழுதிய சாஸ்திரி முதற் குழந்தைக்கு ஒன்பதுவயதுவரை வேறு குழந்தைப் பொருத்தமில்லை. அப்படிப் பிறந்தாலும் அக்குழந்தைகள் உயிருடன் வாழமாட்டாவென்று கூறினர். எனக்கு இந்தச் சாஸ்திரம் சாதகம் ஆதியனவற்றில் நம்பிக்கை குறைவு.

மனைவி இரண்டாந்தடவை கர்ப்பமுற்றாள். முதல் மைந்தனுக்கு இரண்டு வயது நடக்கும்போது இரண்டாவது குழந்தை பிறந்தது. அதுவும் ஆண் குழந்தை யாகையால் எனது மனதில் மகிழ்ச்சி நிலவியது சிவயோகன் என்ற பெயரிட்டேன். இரண்டாவது குழந்தையைப் பிரசவித்ததின் பின் என் மனைவி நோய்க்குள்ளானாள். ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு செல்ல வேண்டிய அளவுக்கு கடுமையானது. அடிக்கடி வயிற்றோட்டமிருந்தது. வயிற்றோட்டத்துடன் வேலணையிலிருந்து காரில் ஏற்றிவந்தோம். வழி எல்லாம் மனைவியின் உடல்நிலையின் கேவலத்தைப்பற்றியே

என் சிந்தனை படர்ந்தது. எவ்வளவு சோதனை! என்ன செய்வது? அப்போது பண்ணைப்பாலம் இணைக்கப்படவில்லை. அல்லைப்பிட்டித்துறையிலிருந்து பண்ணைத்துறைக்கு மோட்டார் வாகனத்தை ஏற்றிக்கொண்டு வருகின்ற பாதை கடலில் மிதப்பது போல யானும் துன்பக் கடலுள் மிதந்தவனானேன். கடலில் வரும்போது மனைவியின் வயிற்றோட்டம் நிற்கவில்லை. எம்முடன் வந்த உறவினரான பெண்கள் அவளுக்கு ஒத்தாசை புரிந்தனர். இந்தக் கவலைக்குரிய நோயுடன் இணுவில் ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு போய்ச் சேர்த்தோம்.

வருத்தம் மிகவும் ஆபத்தானதென்று வைத்தியர் அபிப்பிராயப்பட்டனர். என்னுடைய நெஞ்சம் வேதனை மெழுகில் உருகிற்று. மீண்டும் மீண்டும் சோதனைகளையே இறைவன் தருகின்றானே என வெதும்பினேன். அடிக்கடியாழ்ப்பாணத்துக்கும் இணுவிலுக்கும் சென்றுவரக் கார் வாடகைச் செலவு அதிகரித்தபடியால் X 7080 என்ற இலக்கமுடைய காரைத் தேவைக்காக வாங்கினேன்.

டாக்டர்களின் ஆலோசனைப்படி ஏழு மாதங்கள் இணுவில் வைத்தியசாலையிலேயே அவளை வைத்திருக்க வேண்டியேற்பட்டது. ஏழுமாதங்களும் விடாப்பிடியான செலவுகள் ஏற்பட்டன. தொழிலகத்தில் நிம்மதியாக இருந்து தொழில் நடத்தமுடியவில்லை. வரவுக்கு மீறிய செலவினங்களை எதிர்நோக்க வேண்டியிருந்தது. என்னுடைய நேரடியான கண்காணிப்பு இன்மையால் வருமானம் குன்றிவிட்டது. மனைவியை எவ்விதமேனும் காப்பாற்ற வேண்டுமென்ற கருத்துக்கொண்டமையால் பழையபடி கடன் வாங்கத் தலைப்பட்டேன். கடன் பெருகியமையால் மனநிம்மதியை வேண்டி அதிகமாகக் குடிக்கத் தொடங்கினேன். தினமும் காலையிலேயே குடிக்க ஆரம்பிப்பேன். பொழுது ஏற ஏறப் போதை மிகுந்துவிடும். மனத்தை அடக்கி ஒடுக்க இந்தக்குடிதான் ஓளடதமாக விருந்தது.

ஏழு மாதங்களின் பின் மனைவியை எலும்புக்கூடான நிலையில் வீட்டுக்குக் கொண்டுவந்தேன். அவளது அழகான சிகை முற்றாக உதிர்ந்துவிட்டது. மொட்டைத் தலைச்சியானாள். பெண்மைக்குரிய இலட்சணங்களே இல்லை. தாய் நோய்வாய்ப்பட்டமையால் தக்கமுறையில் பேணப்படாத இரண்டாவது மகனான சிவயோகன் தான் பிறந்து ஏழாவது மாதத்திலேயே மரணமானான்.

இரண்டாவது மகன் மரணமான பின்னர் ஏறக்குறைய ஒன்றரை ஆண்டுகளின் மேல் இன்னொரு மகன் பிறந்தான். இவனுக்கும் சிவயோகன் என்றே பெயரிட்டேன். இந்தப் பிரசவத்தை அடுத்தும் மனைவி நோய்வாய்ப்பட்டாள். ஆனால் இந்த நோய் முந்திய அளவுக்குக் கடுமையானதாகவில்லை. இருப்பினும் மனைவியின் உடல்நிலை சீணித்தது. ஆயுள்வேத வைத்தியத்தை மேற்கொண்டேன். மனைவியின் உடல்நிலை சிறுகச் சிறுகக் குணமடைந்தது. தலையில் மயிர் நன்கு அடர்த்தியாக வளர்ந்தது. ஆனால் மனைவியின் வயிற்றில் குத்துண்டானது. இவ்வேளை மனைவி மீண்டும் கர்ப்பமுற்றாள். கர்ப்பத்தின் அடிப்படையாகவே வயிற்றில் குத்துண்டானது என்று சிலர் அபிப்பிராயப்பட்டனர். ஆனால் வயிற்றுக்குத்தோ பெருத்துவிட்டது. இனிமேல் வீட்டில் வைத்திருக்கமுடியாது என்ற நிலை உருவானதும் மனைவியைக் கர்ப்பமுற்ற ஐந்தாவது மாதம் இணுவில் ஆஸ்பத்திரிக்கே கொண்டு சென்றேன். அங்கு மூன்று மாதங்களுக்கு மேல் வைத்தியம் செய்வித்தும் அவள் குணமடையவில்லை “ஒப்பிதேசன்” மூலமே அவளைக் குணப்படுத்தலாம் என்று வைத்தியர்கள் தெரிவித்தனர். ஒப்பிதேசன் செய்வதற்காகக் கையெழுத்துக் கொடுத்துவிட்டேன். இதைக் கேள்வியுற்று மனைவியின் பெற்றோர்கள் இணுவில் ஆஸ்பத்திரிக்கு வந்துவிட்டார்கள். அவர்கள் ஒப்பிதேசனுக்குச் சம்மதிக்காமையினால் இணுவில் ஆஸ்பத்திரியிலிருந்து வீட்டுக்குக் கொண்டுவந்தேன்.

நோய் இளகுவதாகவில்லை. மனைவி நோயினால் துடித்துத் துவண்டாள். பார்க்கப் பரிதாபமாகவிருந்தது. அவளின் பெற்றோரின் வேண்டுகோளின்மேல் மானிப்பாய் ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு சென்றோம்.

மானிப்பாய் வைத்திய அதிகாரியிடம் மாமனார் சென்று என் மனைவியின் நிலையை நன்றாக விளக்கினார். மனைவியின் நிலையை பரிசோதித்த டாக்டர் எட்டு மாதத்திலேயே குழந்தையைப் பிரசவிக்கச் செய்தால் வயிற்றுக்குத்து முற்றாக நீங்கிவிடும். அதன்மேல் குழந்தையைக் கண்ணாடிப்பெட்டியில் வைத்துப் பாதுகாக்கலாம்” என்று கூறினார். யாம் அதற்குச் சம்மதித்தோம். மானிப்பாய் ஆஸ்பத்திரியில் குறைப்பிரசவமாகப் பெண் குழந்தை பிறந்தது. இதற்குச் சிவயோகம் என்று பெயரிட்டேன். டாக்டர் சொற்படி குழந்தை தப்புமென நம்பினேன். ஆனால் இந்தக் குழந்தை சீவித்திருக்கவில்லை. குறைப்பிரசவமான அச்சிச தான் பிறந்த எட்டாவது மணித்தியாலத்திலேயே இறந்துவிட்டது.

மானிப்பாய் ஆஸ்பத்திரியைச் சேர்ந்தவர்கள், இறந்த சிசுவை அங்கேயே அடக்கஞ் செய்யலாம் என்று தெரிவித்தனர். நான் சம்மதிக்கவில்லை. மனதிலே மட்டற்ற வேதனை சூழ்ந்துகொண்டது. வேதனையைத் தீர்க்கும் மருந்தான குடியையே நாடினேன். யாழ்ப்பாணத்துக் காரைச் செலுத்திவந்து அங்கு சுவ அடக்கத்துக்குரிய பொருட்களுடன் திரும்பினேன்.

எனது மாமனாருடனும் கார்ச்சாரதியுடனும் இறந்த சிசுவைக் கொக்குவில் மயானத்துக்கு எனது காரிலேயே கொண்டு வந்தேன். மாமனார் உண்டாக்கிய சுவக்குழியில் பிணத்தை வைத்தபோது என்னுடைய முந்திய மனைவி, அவள் பெற்ற குழந்தைகள் தாய் தந்தையர் எல்லோரும் நினைவில் எழுந்தனர். மதுவின் போதையோ அதிகம். அத்துமீறிய நிலையில் குரலெடுத்து அழுததுடன் எனது தலைமயிரைப் பிடித்து இழுத்துக்கொண்டேன்.

எனது சோகத்தின் செயலைத் தொடரவிடாது கூட வந்தவர்கள் தடுத்து என்னை ஒருவாறு தேற்றி மானிப்பாய்க்குக் கூட்டி வந்தனர்.

இரண்டு வாரங்களுக்குப் பின்னர் மனைவியின் உடல் நலம் சிறுகச் சிறுகக் குணமுற்றது; வீட்டுக்கு வந்தேன். நல்ல உண்டியும் பாதுகாப்பும் அவளுடைய உடலுக்குத் தேறுதல் தந்தன.

துன்பமும் பிணியும் அடிக்கடி தொடர்கின்றதே இதற்குக் காரணம் என்ன? இவ்வாறு சிந்தித்தபோது ஒரு நண்பனின் சிபார்சின் பெயரில் ஒரு சாஸ்திரியை வீட்டுக்குக் கூட்டிவந்தேன். சாஸ்திரி வளவைச் சுற்றிப் பார்த்த பின்னர் எங்களுடைய சாதகங்களைக் கொண்டு வரப்பணித்தார். மூத்த மகனுடைய சாதகத்தை நன்றாகப் பார்த்த சாஸ்திரி ஒன்பது வயதுவரை மூத்த மகனாகிய சிவயோகனுக்கு எவ்வித சகோதரங்களில்லையெனச் சொன்னார். அந்த வேளை என்னுடைய மூன்று வது மகனாகிய சிவயோகன் வீட்டுக்குள்ளிருந்தான். சாஸ்திரியின் சொல்லில் எனக்கு நம்பிக்கை பிறக்குமா? ஏதோ சொன்னார் என்பதற்காகக் கொடுக்கவேண்டிய சன்மானத்துடன் அவரை அனுப்பிவிட்டேன்.

சாஸ்திரி வந்து போய் ஒரு மாதத்திலேயே மூன்று வது மகனாகிய சிவயோகனுக்கு வருத்தம் பிடித்துக் கொண்டது. அவனுக்கு வயது இரண்டரை. தாயார் ஆஸ்பத்திரியில் இருந்த காலத்தில் அவனைக் கவனித்துப் பாதுகாக்கத் தகுந்தவர்களில்லை. சிறு சிறு வருத்தங்களுடன் இருந்தவன். இப்போது கடுமையான வருத்தம் பற்றிக்கொண்டது. இந்தவேளை சாஸ்திரியின் சொல்லும் என்மனதிற்பட்டது. அவரது சொல்லு உண்மையாகக்கூடியவாறு அவனும் இறந்துவிட்டான். வேதனையோ சொல்லி முடியாத அளவுக்குப் பெருகியது. விதியின் விசித்திரத்தை என்னென்று சொல்வேன்.

புதிய வசிப்பிடம் :

காங்கேசன்துறையில் வசித்துவந்த எனது தம்பியாகிய நடராசா வீட்டுக்கு வந்தான். அவன் முகத்தில் கவலைக் குறியே நிரம்பி இருந்தது. இரண்டொரு தினங்களாகியும் வீட்டுக்குச் செல்லாமல் எனது வீட்டிலேயே தங்கியிருந்தான். காரணம் என்னவென்று விசாரித்தேன். அவன் மிகவும் மனத்துன்பத்துடன் “ அண்ணா! நீ என்னைச் சிறுவயது முதல் வளர்த்து வந்தாய் ” என்று கண்கலங்கினான். அவனது கண்ணீர் நெஞ்சை உருக்கியது. மேலும் “ அண்ணா, என்னுடைய மனம் நிம்மதியாகவில்லை. உன்னைப் பிரிந்து சென்று காங்கேசன்துறையில் கடையை வைத்து நடத்தினேன். நீ தடைசொல்லியும் கேளாது ஒரு பெண்ணை என் பிரியப்படி மணந்தேன். அவள் தற்போது பைத்தியக்காரியாக அங்கொடையில் இருக்கிறாள். எனக்கோ கடன் துன்பம் பெருகிவிட்டது. தொழிலை நடத்தமுடியவில்லை. பெரிய கஷ்டத்துக்குள்ளாகியுள்ளேன் ” என்று தனது நிலையை விவரித்தான்.

அவன் கண்கலங்கியதைக் காண மனம் வேதனையுற்றது. திடீரென மனதில் எனது மைத்துனனை வேலுப் பிள்ளையுடன் கொழும்பில் வசித்துவந்த மூத்த தம்பி சுப்பிரமணியத்தின் நினைவு எழுந்தது. ஒருநாள் அங்கிருந்து அவன் மறைந்து விட்டான். இன்றுவரை எங்கிருக்கிறான் என்பது தெரியவில்லை. அவனது மறைவு எனது மனதை வாட்டிக்கொண்டே யிருந்தது. ஆகவே எப்படியாவது தம்பி நடராசனையாவது பாதுகாக்க வேண்டுமென்று முடிவு செய்தேன்.

காங்கேசன்துறையில் பலவித கடன்களுக்கு மத்தியில் தன் தொழிலைத் தம்பி நடராசாவினால் இயக்கமுடியவில்லை. ஆகவே அவனுடன் காங்கேசன் துறைக்குப் புறப்பட்டு சென்று அவன் பட்ட கடன்களையும் தொல்லை

களையும் நிவிர்த்தி செய்தேன். காங்கேசன்துறையிலுள்ள அவனது லோண்ட்றியையும் பாரமெடுத்துக்கொண்டேன். அவனைப் பின்னர் எனது தொழிலகத்தில் மனேஜராகச் சேர்த்துக்கொண்டேன்.

யாழ்ப்பாணத்தில் ஆரம்பத்தில் நான் லோண்ட்றி திறந்தபோதுள்ள சாதித்தடிப்புக் காங்கேசன்துறையிலும் ஊடுருவி இருந்தது. இங்கு நிரந்தரமாக வசிப்பவர்கள் லோண்ட்றிக்கு உடுப்புப்போடுவதில்லை. காங்கேசன்துறை புகையிரத நிலையத்தில் பணிபுரிகின்ற உத்தியோகத்தர்களும் ஊரவரல்லாத மற்றையவர்களும் உடைகளைப் போடுவர். அவர்கள் தொகையோ குறைவு. அவர்களை நம்பி நிரந்தரமாகத் தொழில் நடத்தமுடியாது.

ஆகவே இந்த லோண்ட்றியைத் தனியே நம்பி வெற்றி காணமுடியாது என்பதை ஊகித்துக்கொண்டேன். காங்கேசன்துறையிலிருந்து பிற இடங்களுக்கு மீனை ஏற்றி சில வாகனங்கள் நல்ல வருவாய் பெற்றன. சாரதி வேலையில் நல்ல பயிற்சியும் அனுபவமும் உள்ளவன் நான். ஒரு வாணையும் இன்னொரு காரையும் வாங்கிக்கொண்டேன். கார்களிலும், வானிலும் சூரியப் பிரகாஸ் லோண்ட்றி என்ற பெயரை எழுதினேன். இந்த வாகனங்கள் ஓடுவதன் காரணமாக எனது லோண்ட்றிக்கும் நல்ல விளம்பரம் கிடைக்குமென்பது என்னுடைய நம்பிக்கை.

தினசரி மீனை ஏற்றிக்கொண்டு வாணைச் செலுத்திக் குறிப்பிட்ட இடங்களில் கொடுத்துவந்தேன். ஆஸ்பத்திரிக்கு முன்பாக எனது வானும் கார்களும் நிற்பதனால் நோய் தீர்ந்தவர்களைக் காரில் ஏற்றி அவரவர் வீடுகளுக்குச் கொண்டுசெல்வேன். சில சமயங்களில் நோயினால் மரணமானவர்களைக் கொண்டு செல்வதற்கு கார் வசதியில்லாது பலர் கஷ்டப்பட்டனர். இதற்காக எனது கார்களிலொன்றை இறந்தவர்களை ஏற்ற உபயோகித்தேன்.

காங்கேசன்துறை லோண்ட்றியுடன் குடியிருக்க நல்ல வீடொன்றிருந்தது. வீட்டுக்குத் தேவையான தளபாடங்களைச் சேகரித்தேன். கொக்குவிலில் உள்ள வீட்டில் இனிமேல் குடும்பத்தவரை வைத்திருக்கக்கூடாது என்ற முடிவுக்குப் பின்னர் அவர்களை யெல்லாம் காங்கேசன்துறைக்கு அழைத்து வந்தேன்.

காங்கேசன்துறை துறைமுகத்தில் பிறநாட்டுக் கப்பல்கள் வரும். அவ்வேளை கப்பலில் உள்ளவர்களின் உடைகளைப் பொருத்தம் பேசி சலவைசெய்து கொடுப்பதனால் லோண்ட்றியின் வருமானம் கூடியது.

எனது வீட்டுக்கு முன்னர் வெறுமையாகக் கிடந்த கடையொன்றை வாடகைக்கு எடுத்தேன். முஸ்லிம் வாலிபர் ஒருவரைப் பணியாளராக்கி தேங்காய் வியாபாரஞ் செய்துவரலானேன். வான் என்னிடம் சொந்தமாக நின்றபடியால் அதிகாலையில் கொடிகாமத்துக்குச் சென்று தேங்காய்களை ஏராளமாகக் கொள்முதல் செய்வோம். அவற்றை நூற்றுக்கணக்காகவே விற்பதனால் ஆதாயம் கிடைத்தது.

கொக்குவிலில் பிறந்தநாட் தொடக்கம் நான் பட்டுவந்த துன்பங்களெல்லாம் காங்கேசன்துறை வாழ்க்கையின்போது நீங்கியது. சந்தோசம் உள்ளத்தைப் பலமாகப் பற்றியதென்றே கூறவேண்டும்.

யாழ்ப்பாணம் சூரியப் பிரகாஸ் லோண்ட்றியிலும் நல்ல வருமானம் வரத்தொடங்கியது. காங்கேசன்துறை லோண்ட்றி, தேங்காய்க் கடை, வான்கள் இவற்றால் தேவைக்கு வருவாய் கிடைத்தது. இதுவரை துன்பத்தையே அனுபவித்து வந்த என்னுடைய ஆதரவில் மொத்தமாக 42 தொழிலாளர் பணிபுரியத் தொடங்கினர். இத்தொழிலாளர்கள் பல மதத்திலுமுள்ளவர்கள். அவரவர்களுக்குத் தேவையான உணவுவகைகளைச் சமைப்பதற்கு மூன்று சமையற்காரர்கள் வீட்டில் இருந்தனர்.

குடிபானங்கள் எந்த நேரத்திலும் என் வீட்டில் தயாராக இருந்தன. ஒவ்வொரு மாதத்தின் இறுதி ஞாயிற்றுக்கிழமைகளிலும் என்னுடைய ஸ்தாபனங்களில் பணிசெய்கின்ற பணியாளர் அனைவருக்கும் விருந்து வைப்பதை ஒரு கடமையாகக் கொண்டேன். இந்த விருத்தின் போது அதிகமாகக் குடிப்பேன். என்னுடைய இதயம் பூரிப்படையும். கையில் பணம் புரண்டது. இந்த வேளையில் என்னுடைய குடும்பத்தவரின் சொந்தத் தேவைக்காக A போட்டி C N 7280 என்ற இலக்கமுடைய கார் ஒன்றை வாங்கினேன். வழமையாக ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் எனது நாற்பத்திரண்டு தொழிலாளர்களும் என்வீட்டில் ஒரே இடத்தில் உட்கார்ந்து உணவுகொள்வர். “ஒவ்வொருவரும் தங்கள் இலைகளில் முதலிற் குழைக்கும் ஒருகவளம் சோற்றை என்னுடைய பாத்திரத்திலேயே இடவேண்டும்” என்பது எனது வேண்டுகோள் காரணம் பணியாளர்களின் ஒத்துழைப்பினாலேயே நான் வாழ்கின்றேன். ஆகவே அவர்தம் கையினுற் குழைத்த உணவை நான் ஏந்திப் புசிக்கவேண்டுமென்பது என் பிரியமாகும். பிறந்த காலத்திலிருந்து நான் பட்ட வேதனைகளினின்றும் விடுபட்டு நிறைவைப் பெற்றுள்ளேன் என்று நான் நம்பினேன்.

சகடக்கால்போல் வருவது சுக துக்கம் இவ்வாறு தத்துவ ஞானிகள் தெரிவிப்பர். காங்கேசன்துறையில் என்னுடைய வாழ்க்கைத் தேர் அச்சுப் பிசகாது நிதானமாகவே ஊர்ந்து வந்தது.

புத்திரி பிறந்தாள் :

அங்கொடை ஆஸ்பத்திரியில் அனுமதிக்கப்பட்ட தம்பி நடராசனுடைய மனைவி காலமாகிவிட்டாள். இச்செய்தி கிடைத்ததும் தம்பி கலங்கினான்; நானும் கலங்கினேன். சிறுவயது முதல் அவனைத் தூக்கி வளர்த்தவன் நான். என்னுடைய இரத்த உறவு என்று சொல்லுகின்ற உரிமை அவனுக்கே உண்டு. அவன் பிரியம்போல் அதிகஞ்செலவிட்டு விமரிசையாக அவன் மனங்கோணுது இவ்விவாகத்தைச் செய்து வைத்தேன். சிறுபராயத்திலேயே அவன் தாரமீழ்ந்தது பற்றிய வேதனை என் நெஞ்சைக் கலக்கியது. ஆறுதல் சொல்லித் தேற்றினேன்.

இந்த வேளையில் என் மனைவி கர்ப்பமுற்றாள். முதலாவது மைந்தனுக்குப் பின்னர் பிறந்த எந்தக் குழந்தைகளும் உயிருடன் இல்லை. இறைவா இந்தக் குழந்தையாவுதல் நல்ல முறையிற் பிறந்து என்னுடைய இதயத்தில் இன்பத்தை ஊட்டவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தேன்.

மனைவி பூரண கர்ப்பவதியானாள். அவளை இணுவில் ஆஸ்பத்திரியில் சேர்த்த பின்னர் யான் வீட்டுக்குச் செல்லவில்லை. இணுவில் ஆஸ்பத்திரியில்தான் என்னுடைய நேரம் அதிகமாகக் கழிந்தது.

பிறக்கப்போவது பெண் குழந்தையாக இருக்கவேண்டும். அந்தக் குழந்தைக்கு ஒருவித துன்பமும் ஏற்படக்கூடாதென்றெல்லாம் கடவுளைப் பிரார்த்தித்தேன். முதல் மகனது சாதகத்தில் குறிப்பிட்டபடி அவனுக்கு ஒன்பது வயதுவரை சகோதரப் பொருத்தமற்றதனால் போலும் மற்றைய குழந்தைகள் மடிந்துவிட்டன. ஒன்பது ஆண்டுகளுக்குப் பின்னரே இந்தக் குழந்தை பிறக்கப் போகின்றது.

முதல் மனைவியின் வயிற்றில் ஜனித்த குழந்தைகளை இழந்தேன். இரண்டாவது மனைவியின் வயிற்றில் உதித்த

மூன்று குழந்தைகள் இல்லாதொழிந்தன. இதுவே மனதில் சலனத்துக்குக் காரணமாகவிருந்தது.

தெய்வம் என்னைக் கைவிடவில்லை. 1953-ம் ஆண்டு மே மாதம் 28-ந் திகதி இரவு பதினொரு மணியளவில் குழந்தை பிறந்தது. நான் பூரிப்படையக்கூடியதாகப் பெண் குழந்தையே பிறந்தது. மனதில் இன்பம் சுரந்தது. குழந்தை பிறந்தவேளை ஆஸ்பத்திரியிலேயே நான் நின்ற மையால் உடனேயே குழந்தையைப் பார்க்க முடிந்தது.

என்னுடைய மனைவியின் சகோதரி பல குழந்தைகளைப் பெற்றவர். பிரசவித்த மனைவியை பேணுவதற்குத் தகுதி வாய்ந்தவர் அவர் என்பதைத் தீர்மானித்தேன். இதை மனைவியின் பெற்றோரும் ஒப்புக்கொண்டனர்.

ஏழாவது தினம் மனைவியை இணுவில் ஆஸ்பத்திரியிலிருந்து விலக்கினர். அங்கிருந்து காரில் புறப்பட்டு ஊர் காவற்றுறையைச் சேர்ந்த கரம்பனிலுள்ள முற்குறிப்பிட்ட மைத்துனி வீட்டுக்குக் கொண்டுசென்றேன்.

நல்ல பாதுகாப்பினால் மனைவியின் உடம்பு தேர்ச்சிகண்டது. முப்பத்தொராவது தினம் கொண்டாட்டத்துக்குப் பல உறவினரும் வந்தனர். பகல் கொண்டாட்டத்தின் பின்னர் மனைவியையும் குழந்தைகளையும் காரில் காங்கேசன்துறைக்குக் கூட்டி வந்தேன். உறவினர் சிலரும் எம்முடன் கூடி காங்கேசன்துறைக்கு வந்தனர்.

விருந்தாளிகளை உணவுடன் திருப்தியாக்க முடியாதென்பதனால் அதிக போதை தரக்கூடிய மதுபானங்களை வாங்கினேன். அவற்றைக் குடித்து உணவருந்திய பின்னர் எல்லோரும் படுத்துவிட்டனர்.

மறுநாளும் விருந்து ஆரம்பமானது. எனக்கு நல்ல போதை. உணவுண்ட பின்னர் உறவினர் சிலர் வீட்டை விட்டு வெளியேறிவிட்டனர். கரம்பனிலிருந்து வந்த உறவினர்களை வானில் ஏற்றிச் சென்று அவர்தம் வீட்டில்

கொண்டுபோய்ச் சேர்க்க வேண்டுமென்பது என்னுடைய எண்ணமாகும்.

திரும்பி வரும்போது தனியே நான் வரவேண்டியிருக்கும். எனக்குத் துணையாக பிரியமான நண்பர் ஒருவரை வானில் ஏற்றிக் கொண்டேன். பாட்டுங் கூத்துமாக உறவினர்கள் கலகலப்புடன் வந்தனர். அன்று சாயந்திரம் கரம்பனை அடைந்தோம். என்னுடன் வந்த உறவினர்கள் “நீர் சும்மா போகப்படாது” என்று வற்புறுத்தினர். ஆகவே அவர்களுடன் சேர்ந்து மதுவைப் பருகினேன்.

மதுபானம் பருகும் பழக்கம் ஒழிந்தது :

இரவு சுமார் ஆறுமணிவரை அங்கிருந்து எனது நண்பனுடன் புறப்பட்டேன். ஊர்காவற்றுறையிலிருந்து புறப்பட்டு யாழ்ப்பாணம் வந்ததும், மேலும் தவறணையில் மது பருகினால் என்ன என்ற நப்பாசை யெழுந்தமையால் யாழ்ப்பாணம் சாராயத் தவறணையிலும் மதுவைப் பருகினேன்.

எத்தகைய போதையிலும் நான் வாகனங்கள் செலுத்திப் பயிற்றப்பட்டவன். ஆயினும் இன்று நிலைமோசம். என்னுடன் துணைக்கு வந்தவர் வாகனஞ் செலுத்தப் பயிற்சி இல்லாதவர். வானில் ஏறியதும் அவரிடம் “நண்பா! வெறி சிறிது அதிகம். ஆயினும் வாணைச் செலுத்தும் திராணியுண்டு. நீ பக்கத்திலிருந்து எதிரே ஏதேனும் வாகனங்கள் வருகின்றனவா என்பதை அவதானித்துக்கொள்” என்றேன். வருகின்ற வழியில் என்னுடைய நண்பன் வழிகளை நிதானித்து எச்சரித்து வர வாணைச் செலுத்தினேன்.

தெய்வாதீனமாக எவ்வித இடையூறுமின்றி வாணை காங்கேசன்துறையிலுள்ள இல்லத்தின்முன் நிறுத்தினேன்.

வாணை வழியில் நிதானமாகச் செலுத்தி வந்தேன். ஆயினும் என்னுடைய போதை காரணமாக கீழே இறங்க முடியவில்லை. நாளுக இறங்கினால் எவ்விதத்திலும் விழுந்து விடுவேன். இந்த நிலையை உத்தேசித்து என்னுடைய பணியாளர் ஒருவரும், கூடவந்த நண்பனும் மெதுவாக இறக்கி இல்லத்துக்குள் கொண்டு சென்றனர்.

வீட்டிற் சென்று கட்டிலில் படுத்ததுமட்டும் என்னொபகத்திலுண்டு. மற்றைய எதுவும் என் நினைவிலில்லை. அவ்வளவு மயக்கம். விடியும்வரை நல்ல உறக்கம். விடிந்த பின்னரும் மயக்கம் தெளிந்தபாடாக இல்லை. என்னு

டைய சீவிய காலத்தில் இன்றுபோல் என்னைக்குமே யான் இத்தகைய அளவுக்குக் குடிக்கவில்லை.

எனவே காலையிலேயே புசத்தத் தொடங்கிவிட்டேன். என்னுடைய பணியாட்களுள் நேர்மையும், பண்பும், கடமை உணர்ச்சியும் கொண்ட இந்தியத் தொழிலாளி ஒருவர் இருந்தார். அவர் சதா ஏதாவது வேலை செய்து கொண்டே இருப்பார். அத்தகைய உண்மை ஊழியனையான் எப்போதும் உறங்காப்புலி என்றே அழைப்பேன்.

அவர் மயக்கத்தினால் நான் புசத்துவதைக் கண்டதும் என்னிடத்துக்கு வந்துவிட்டார். என்னை அப்படியே புசத்திக்கொண்டிருக்கவிடவில்லை. இன்னொருவரின் உதவியுடன் அழைத்துச் சென்று கிணற்றடிக்குக் கொண்டு சென்றார். மற்றவர் பிடித்துக்கொள்ள நூறுவாளி தண்ணீருக்கு மேல் ஊற்றி என்னைக் குளிப்பாட்டினார்.

குளித்து முடிந்த பின்னரே என்னுடைய போதையும், மயக்கமும் தெளிந்தது. அப்போது மனைவியை ஏற்றெடுத்துப் பார்த்தேன். இரவு முழுதும் அவள் என்னுடைய போதையை நினைத்து அழுதிருக்கவேண்டும். அழுத கண்கள் செந்நிறம் பாய்ந்திருந்தன.

என்னுடைய சிந்தனையும் விரிந்தது உலகத்தில் எத்தனையோ மனிதர்கள் பிறந்திருக்கிறார்கள். பலவிதமான செயல்களையும் செய்கிறார்கள். நல்ல செயல்களைப் புரி கிறவர்களின் பெயர் நாட்டில் நிலைபெறுகிறது. அல்லாதன செய்கின்றவர்களை மனிதர் மறந்து விடுகிறார்கள். இது இயற்கை. நாம் உலகில் பெரிய சாதனைகளைச் செய்துவிட முடியாது. ஆனால் நல்ல காரியங்களை ஏன் செய்யமுடியாது.

உலகத்தில் காமம், களவு, சூது, கொலை முதலிய பலவித பாவங்களை மனிதர் செய்கின்றனர். இந்தப் பாவங்களை யெல்லாம் தூண்டுவதற்கு முன்னணியில் நிற்

பது குடி. குடியொன்றினாலேயே மற்றைய தீய காரியங்கள் பிறக்கின்றன. இத்தகைய சரித்திரங்கள் நம் முடைய நினைவில் எப்போதும் எழுவதில்லை.

நான் ஊரில் அவ்வப்போது பலருடன் சண்டை சச்சரவில் ஈடுபட்டுள்ளேன். பலவித தொல்லைகளை விலைக்கு வாங்கியுள்ளேன். இவையெல்லாம் நான் சுய நினைவிலிருந்த வேளையில் நடைபெறவில்லை. குடித்து வெறியேறினான் இத்தொல்லைகள் ஏற்படுகின்றன.

“குடி கெடுப்பது குடி” என்பது உண்மை. இது பற்றியெல்லாம் அறிஞர் கூறியிருப்பது என் சிந்தனையில் எழுந்தது. நேற்றுக் குடித்த குடியினால் என் நினைவு தவறி விட்டது. நிதானமாக இருக்க முடியவில்லை. என்னுடைய வீட்டில் ஏதாவது கஷ்டம் ஏற்பட்டிருந்தாலும் எனக்குத் தெரிந்திருக்காது. இதற்கு அடிப்படையானது குடிப்பழக்கம். இவ்வாறு மதுவைக் தொடர்ந்து குடித்துக்கொண்டிருப்பேனாகில் எதிர்காலத்தில் எத்தகைய கொடுமைக்கு ஆளாவேனோ? கடந்த காலத்தில் யான் குடியினால் அழித்த பணத்தின் தொகையோ அதிகம். குடிபோதையின்போது எவரும் என்னிடம் எதையும் பெற்றுவிடலாம். நிதானம் இழந்து விட்டவனை மடக்கி எதையாவதல் தமது சுயநன்மைக்காகப் பெற்றுவிட முடியுமல்லவா?

என்னுடைய வாழ்க்கையின் எதிர்கால விளக்குகளாக இரு குழந்தைகள் உள்ளனர். தந்தை இப்படிக்கேவலமான குடிப்பழக்கத்துக்களாகி அழிந்துகொண்டிருக்கிறார் என்பதை உணர்ந்தால் எவ்வளவு துன்பப்படுவர். குற்றவாளியைத் தண்டிப்பவன் தான் குற்றத்தைச் செய்யாது நேர்மையைக் கடைப்பிடிக்கவேண்டும். நாம் ஒழுங்காக இருந்துகொண்டுதான் குழந்தைகளைக் கண்டிக்கவேண்டும். ஆகவே நேர்மையைக் கடைப்பிடிப்பதற்கு உத்தியாவசியம் குடிப்பழக்கம் நீக்கப்படவேண்டும்.

இத்தகைய முடிவுக்குவந்து அன்றைக்கே குடியை விட்டுவிட வேண்டுமென்று தீர்மானித்துக்கொண்டேன்.

குடியை மறந்துவிட்டேன். நல்ல பண்புகளை எவ்வளவுக்குக் கடைப்பிடிக்க வேண்டுமோ அவ்வளவுக்கு நான் காரியங்களைச் செய்துவந்தேன்.

ஏற்கனவே சாஸ்திரங்களில் நம்பிக்கை இல்லாதிருந்தது. குடிப்பழக்கத்தை விட்டபின்னர் இயற்கையாகவே இறை நினைவு எழுந்தது. சாஸ்திரங்களில் நம்பிக்கை உண்டானது. 1954-ம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் 21-ந் திகதி இணுவில் ஆஸ்பத்திரியில் மனைவி ஒரு ஆண்குழந்தையைப் பெற்றெடுத்தாள். மூத்த மகன் சிவநேசன் பிறந்து ஒன்பது ஆண்டுகள் கழிந்த பின்னரே குழந்தைகள் பொருத்தம் என்பது சாஸ்திரிமார்களின் கருத்து. இறைவன் செயலாலே சாஸ்திரிமார்களின் கருத்து நிதர்சனமாகிவிட்டது.

என்னுடைய எண்ணப்பாங்கிற்கிசைய இரண்டாவது மகனுக்குச் சிவனடியான் என்ற நாமத்தைச் சூட்டினேன். இந்தக் கருத்துக் கிசைய அந்தக் குழந்தையின் இயற்கையான குணம் அமைத்திருப்பதை எந்தநாளும் அவதானிக்கின்றேன். இயற்கையாகவே அவன் இறைவனிடம் நம்பிக்கை கொண்டே வளர்கின்றான்.

யாழ்ப்பாணத்தில் வீடு:

வாழ்க்கைப் படகு சமூகமாக மிதக்கத் தொடங்கியது. என்னுடைய முந்திய மனைவியின் பெற்றோர்கள் கொக்குவில்லில் அமைந்துள்ள வீட்டிலேயே குடியிருந்தனர். அவர்களைக் கண்ணும் கருத்துமாகக் கவனித்து வந்தேன். இடையிடையே அவர்களுக்குச் சகவீனம் ஏற்படும் அவ்வப்போது என்மனைவியும் நானுமாக அவர்களைச் சென்று கண்காணிப்போம்.

என்னுடைய மனதில் எனக்கு வசதியாக யாழ்ப்பாணத்தில் ஒரு காணி வாங்கவேண்டுமென்ற நினைவுண்டு. அதற்கான சூழ்நிலை உருவாகவில்லை. எப்படியும் இது என்னுடைய கனவாகவே நிலைத்துவிட்டது.

1956-ம் ஆண்டு ஆவணி மாதம் பிரசவத்திற்காக மனைவியைக் இணுவில் ஆஸ்பத்திரியில் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்தேன். இந்த வேளையில் யாழ்ப்பாணத்தில் கச்சேரியடியில் ஒரு காணி ஒன்று விற்பனைக்கிருப்பதாகக் கேள்வியுற்றேன். என்னுடைய சமூகத்தவர்கள் சூழ்ந்து வாழுகின்ற இடமாக அது அமைந்தமையால் அந்தக்காணியை வாங்க முயற்சித்தேன். 1956-ம் ஆண்டு ஆவணி மாதம் 4-ந் திகதி இணுவில் ஆஸ்பத்திரியில் மனைவி குழந்தையொன்றைப் பிரசவித்தாள். இந்த ஆண் குழந்தையின் அதிர்ஷ்டத்தின் பேராக அக்காணியை அன்றைக்கே வாங்கினேன். இந்தக் காணி வாங்கிய விபரம் என்னுடைய மனைவிக்குத் தெரியாது. இதுபற்றி மனைவிக்குத் தெரிவித்தேன்.

நான் வாங்கிய காணியில் ஒரு பழைய வீடு இருந்தது. அந்தப் பழைய வீட்டைச் செப்பப் படுத்திய பின்னர், காங்கேசன்துறையில் அமைந்த வீட்டின் அடுக்களை எப்படி அமைந்திருந்ததோ அதேபோன்று ஒரு அடுக்களையைக் கட்டினேன். பழைய வீட்டையும் சில பத்திகளை இறக்கி விஸ்தாரஞ் செய்துகொண்டேன். மின்சார

வசதியற்றிருந்த அந்த வீட்டுக்கு மின்சார வசதியையும் உண்டாக்கினேன்.

எனது மகள் சிவயோகத்தின் பிள்ளைப்பேற்றைக் கவனித்து வந்த கரம்பன் மைத்துனியே சிவனடியானைப் பிரசவித்தபோதும் மனைவியைப் பேணி வந்தார். இந்த மைத்துனி கைராசியுடையவர் என்ற காரணத்தினால் இந்தப் பிள்ளையையும் தாயையும் கவனிப்பதற்காக அவரிடம் கொண்டுபோய் சேர்த்தேன். இந்தப் பிள்ளைக்குச் சிவநாதன் என்ற பெயரிட்டேன்.

காங்கேசன்துறை வீட்டிலிருந்த சாமான்களை யாழ்ப்பாண வீட்டில் கொண்டுவந்து முறையாக வைத்துக் கொண்டேன். பிள்ளை பிறந்த முப்பத்தொராவது தினம் கரம்பனில் கொண்டாடப்பெற்ற பின்னர், மனைவியையும் குழந்தையையும் யாழ்ப்பாண வீட்டுக்குக் கொண்டு வந்தேன்.

மனைவிக்கு யாழ்ப்பாணம் கச்சேரியடியில் காணி வாங்கியது தெரியும். அங்கே உடனடியாகக் குடிபோவதைப்பற்றி அவளுக்கு நான் அறிவிக்கவில்லை. கரம்பனி விருந்து யாழ்ப்பாணம் கச்சேரியடி வீட்டுக்கு வந்தபோது காங்கேசன்துறை வீட்டை அப்படியே இங்கே கொண்டு வந்துவிட்டேனோ என்னும்படியான பிரமை ஏற்பட்டது அவளுக்கு. அடுக்களையில் இருக்கவேண்டிய சாமான்கள் உரிய ஸ்தானங்களில் இருப்பதைக் கவனித்து அதிசயித்தாள்.

புதிய தொழிலுக்கான ஆரம்பம் :

யாழ்ப்பாணத்தில் பல இடங்களிலும் லோண்ட்றிகள் தொடங்கிவிட்டார்கள். சூரியப் பிரகாஸ் லோண்ட்றியில் பணிபுரிந்த ஊழியர்கள் விலகிச்செல்லத் தொடங்கினர். இந்தியத் தொழிலாளர்களை இலங்கையரின் ஸ்தாபனங்களில் பணியாட்களாக வைத்திருக்கப்படாதென்று அரசாங்கம் ஆணையிட்டது. என்னுடைய ஸ்தாபனத்தில் இந்தியத் தொழிலாளர்களே விகிதாசாரத்தில் அதிகமானவர்கள். அவர்களைத் தொடர்ந்து வைத்திருக்க முடியவில்லை. பலர் இந்தியாவுக்குச் சென்றனர். ஸ்தாபனத்தை ஒழுங்காக்கக்கொண்டு இயக்கமுடியாத நிலை ஏற்பட்டது.

பழக்கப்பட்ட தொழிலாளர்கள் வேலையைவிட்டு விலகினர். புதிய தொழிலாளர்களால் விருத்தி குறைந்தது. நியாயமாகவும் உண்மையாகவும் உழைக்கின்ற பலர் விலகினர். யாழ்ப்பாணத்தின் முக்கிய ஸ்தானங்களிலெல்லாம் லோண்ட்றிகள் திறக்கப்பட்டன. இவற்றுடன் போட்டிபோட்டுத் தொழிலை இயக்க வேண்டியநிலை ஏற்பட்டது. விருத்தியோ மிகக் குறைவாக இருந்தது. தனியான தொழில் ஒன்றைச் செய்வோம் எனச் சிந்தித்தேன்.

இந்தியாவில் பட்டுடைகளைத் நீரிற் போடாது சலவை செய்வதுக்கும், உடைகளுக்குச் சாயம் போடுவதுக்கும் (Dyers & Drycleaners) டையர்ஸ் அன்ட் டிறைக்கிளீனேர்ஸ் ஸ்தாபனங்கள் பல இருக்கின்றன. ஐரோப்பியர்கள், சீனர்கள், இந்தியர்கள் இவற்றைத் திறம்பட நடாத்திவந்தனர். பட்டுடைகளை நீரில் போடாது சலவை செய்யவும், உடைகளுக்குச் சாயம் போடுவதுமான தொழில் ஸ்தாபனத்தை நடத்தினால் என்ன என்ற முடிவுக்கு வந்தேன்.

இப்புதுத் தொழிலில் எங்களுடைய ஸ்தாபனத்தைச் சேர்ந்தவர்களுக்கு அனுபவம் இல்லை. எனக்கு இது பற்

றிய ஞானம் சிறிதளவு இருந்தமையால். லோண்ட்றியே வேலையுடன் பட்டுடைகளை தண்ணீரில் போடாது சலவை செய்வது பற்றி விளம்பரப்படுத்தியிருந்தேன்.

கொக்குவில் இந்துக் கல்லூரியில் களியாட்ட விழா நடைபெற்றது. அங்கே எங்களுடைய ஸ்தாபனத்துக்கு விளம்பரம் ஏற்படவேண்டுமென்பதற்காகக் களியாட்ட விழா மைதானத்தில் ஒரு கடையைத் தற்காலிகமாகத் திறந்தேன்.

அங்கே டிறைக்கிளீன் செய்வதற்காக வெளிநாட்டவர் ஒருவர் லோங்ஸ் ஒன்றைத் தந்தார். அதனை யான் சுத்தஞ்செய்ய ஆரம்பித்தேன். டிறைக்கிளீன் செய்வதற்கு முறையான ஞானம் அப்பொழுது எனக்கில்லை. குறிக்கப்பட்ட உடை எந்தப் பட்டுவகையைச் சேர்ந்தது என்பதை முதலில் நிர்ணயஞ்செய்துகொள்ள வேண்டும். அதன் பின்னரே அதற்குத் தகுந்த மருந்தையிட்டுச் சுத்தஞ்செய்ய ஆரம்பிக்க வேண்டும். அனுபவக் குறைவினால் வெளிநாட்டவர் தந்த காற்சட்டைக்குப் பொருத்தமற்ற மருந்தை இட்டு வேலையை ஆரம்பித்தோம். காற்சட்டை அப்படியே சுருங்கி மருந்தினால் உருண்டுவிட்டது. மாற்று மருந்துகள் இட்டபோதிலும் அது சரியாகவில்லை. என்ன செய்வதென்று புரியவில்லை.

குறிப்பிட்ட தவணையில் வெளிநாட்டவர் வந்துவிட்டார். அவரிடம் நடந்தவற்றை அப்படியே கூறினால் என்னுடைய தொழில் ஸ்தாபனத்துக்குப் பாதிப்பு ஏற்பட்டுவிடும். எனவே அந்த வெளிநாட்டவரிடம் “ஐயா உங்கள் காற்சட்டை தொலைந்துவிட்டது. அதற்கு நட்டஈடு எவ்வளவும் தரச் சம்மதிக்கின்றோம் என்று அன்பாகப் பேசினேன். நட்ட ஈடாக நூறுரூபா தரும்படி கேட்டார். அவ்வாறே நூறு ரூபாயை அவருக்குக் கொடுத்தேன். இரகசியமாக இந்த விவகாரம் தீர்ந்துவிட்டது.

இதன் பின்னர் தகுந்த ஒருவரைக் கொண்டு இவ் வேலையைப் படிக்க வேண்டும் என்ற முடிவுக்கு வந்தேன். பயிற்சியை இந்தியாவிற்குள் பெறவேண்டும். அங்குதான் இந்த வேலையின் நுட்பங்களை அறியலாம் என்று இந்தியா செல்ல உத்தேசித்தேன்.

இரண்டாவது இந்தியப் பயணம்:

முந்திய காலம் போன்று நினைத்த உடனே இந்தியாவுக்கு வண்டியேற முடியாது. இலங்கை அரசாங்கத்தின் அனுமதியான பாஸ்போட் பெறவேண்டும். விசா எடுக்க வேண்டும். இதற்கான ஆயத்தங்களைச் செய்துகொண்டேன்.

இந்தியாவுக்குச் சென்று திரும்பும்வரையில் யாழ்ப்பாணத்தில் என்னுடைய மனைவி மக்களுக்கு உதவ வேண்டும். தனியே உதவியின்றி விட்டுச் செல்ல முடியாது. புதிய வீட்டில் குடியிருக்க வந்து கொஞ்சக் காலந்தான் ஆகியிருந்தது. இத்தகைய நிலையில் எவ்வாறு அவர்களைத் தனியாக இருக்கவிடலாம். எனவே மனைவியின் நம்பிக்கைக்கு உரியவர்களான உறவினர்களை வந்து தங்கும் படி ஏற்பாடு செய்துகொண்டேன்.

பதினாறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் யான் இந்தியாவில் நின்றபோது எனக்கு உதவிய கன்னியப்பன் என்ற நண்பனுக்கு என்னுடைய தற்போதைய நிலையைப்பற்றியும் அங்கு நான் வருகைபுரிவதுபற்றியும் குறிப்பிட்டுக் கடிதம் எழுதியிருந்தேன்.

எனக்கு இலக்கச் சாஸ்திரங்களின் அதீத நம்பிக்கை ஏற்பட்டிருந்தது. ஆகவே பிரயாணத்துக்கான திகதியாக 1956-ம் ஆண்டு புரட்டாதி மாதம் 3-ந் திகதியை நிர்ணயம் செய்துகொண்டேன்.

குறிப்பிட்ட திகதி வந்தது. அன்றைக்கு என்னை விமான நிலையத்துக்கு வழியனுப்புவதற்குக் காரில் பல நண்பர்கள் வந்தார்கள். பதினாறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் நான் இந்தியாவுக்குப் புறப்பட்டது என்னுடைய மனைவிக்குக்கூடத் தெரியாது. வழியனுப்புவதற்கு எவருமே இல்லை. இந்தப் பயணத்தின்போது பலர் வந்திருந்தனர். என்னுடைய மடியில் போதிய பணமிருந்தது,

வசதியாக விமானத்தில் பிரயாணத்தை மேற்கொண்டேன்.

முருகா என்னுடைய காலத்தின் சேணத்தை நீயே பிடித்துக்கொண்டிருக்கிறாய்” என்று பிரார்த்தித்தேன்.

என்னுடைய தாயகம் கீழே மனக்கண்ணின் முன்னும் புறக்கண்ணின் முன்னும் விடுபட்டுச்செல்ல இந்தியாவை நோக்கி விமானம் பறந்தது.

நிலையத்தில் விமானம் வந்து நின்றது. என்னுடைய வருகையை எதிர்நோக்கி வெட்டிங் தொழிலகத்தின் அதிபரும், என்னை முன்னாள் ஆதரித்து வந்தவருமான நண்பர் கன்னியப்பன் காருடன் வந்திருந்தார்.

பிரிந்தவர் கூடினால் பேசவும் வேண்டுமா? ஏற்கனவே என்னுடைய நிலையைப்பற்றிக் கன்னியப்பனுக்கு எழுதியிருந்தேன். தற்போது என்னுடைய ஸ்தாபனம் பற்றிய தஸ்தாவேசுகளையும், தொழிலாளர்களுடன் நான் நடத்தும் தொழிலகத்தையும் சேர்த்து எடுத்த படங்களையும் காட்டினேன். “உம்முடைய ஊக்கமும் விடாமுயற்சியும் இத்தகைய வெற்றியான வாழ்வை உமக்குப் பெற்றுத்தரும் என்பதை நான் முன்பே அறிவேன்” இவ்வாறு கூறிக் கன்னியப்பன் என்னைப் பாராட்டினார்.

பதினாறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் நான் அலைந்து திரிந்த வீதிகள் கண்களிற்பட்டன. என்னை காலத்தின் மாற்றம்! முன்னர் கல்பதித்திருந்த வீதிகள் அகன்று விஸ்தாரம் பெற்றிருந்தன. கட்டிடங்கள் புதுமையுடன் விளங்கின. தர்பேசி விற்ற வீதிகளைப் பார்த்ததும் என் கண்களில் நீர் வடிந்தது. விதியின் சக்கரம் ஒரே திசையில் உருள்வதில்லை என்பது எத்தகைய உண்மை. இன்றைக்கு நான் இவ்வீதிகளை யெல்லாம் நடந்து பார்க்கவில்லை. நண்பர் கன்னியப்பனுடன் சேர்ந்து உல்லாசமாகக் காரிலேயே பார்வையிட்டேன்.

அன்று பின்னரம் நண்பர் கன்னியப்பன் என்னைச் சினிமாவுக்குக் கூட்டிச்சென்றார். முன்னாள் செட்டியார் நடாத்தி வந்த கடைக்கு அருகில் அமைந்த பாரகன் தியேட்டருக்குச் சென்றோம்.

இரவு தன் வீட்டிலேயே என்னைத் தங்கும்படி கன்னியப்பன் வற்புறுத்தினார். எனக்கு எவருடைய வீட்டிலும் தங்கியிருப்பதற்கு விருப்பமில்லை. எனவே நல்ல ஹொட்டல் ஒன்றிலேயே தங்கவேண்டுமென்று பிடிவாதமாக நின்றேன்.

டிறைக்கிளின்ஸ் தொழிலைப் பற்றிய பயிற்சியைப் பயிலுவதற்கே இம்முறை சென்னைக்கு வந்தேன். எவரிடம் பயிற்சிபெறலாம் என்று கன்னியப்பனிடம் விசாரித்தேன். அவருக்கு இத்துறைபற்றிய அரிச்சுவடியே தெரியாது.

டிறைக்கிளின் மாஸ்டர் தொடர்பு :

நான் ஹொட்டலின் மேல் மாடியில் தங்கியிருந்தேன். அந்த ஹொட்டலுக்கு எதிரில் டிறைக்கிளின் தொழில் ஸ்தாபனம் ஒன்று இருந்தது. மேல் மாடியில் நான் தங்கியிருந்தமையால் டிறைக்கிளின் ஸ்தாபனத்தில் நடைபெறுகின்ற வேலைகளை என்னால் அவதானிக்க முடிந்தது. தூரத்தில் நின்று அத்தொழிலைப் படித்துவிட முடியுமா? எனவே அந்த ஸ்தாபனத்தில் டிறைக்கிளின் செய்வதில் முதல்வனாக உள்ளவர் யாரென்பதை அவதானித்தேன். வேறு சிலரிடமும் விசாரித்துக்கொண்டேன். அவர் நான் தங்கியிருக்கும் ஹொட்டலிலேயே காலை மதியம் ஆகிய இரு வேளையும் உணவு உட்கொள்ளுவார். என்பதை அறிந்தேன்.

ஒரு தினம் காலை ஹொட்டலுக்குக் கீழே வந்து மனேஜரின் இருக்கைக்குப் பக்கத்திலுள்ள ஒரு நாற்காலியில் அமர்ந்துகொண்டேன். காலையில் உணவு கொள்வதற்காகக் குறிப்பிட்ட டிறைக்கிளின்ஸ் மாஸ்டர் வந்திருந்தார்.

வலியச்சென்று அவருடன் கதைத்தேன். அவருக்கு என்னுடைய கதையில் பிடித்தமேற்பட்டது. இதனாலே என்னுடன் நட்புக் கொண்டார். சில மணிநேரப் பழக்கத்தின் பின்னர் அவரை அறைக்கு அழைத்துச்சென்று கதைத்துக் கொண்டிருந்தேன். அவரது கதையின் மூலம் அவர் மதுபானத்தில் நாட்டமுடையவர் என்பதை உணர்ந்தேன். மதுவைப் பருகமுடியவில்லை யென்று மிகுந்த வேதனைப்பட்டார்.

இலங்கை யாத்திரிகர்களின் தேவைக்காக இந்தியாவில் பேர்மிட் மூலம் மதுபானம் பெற வாய்ப்பிருந்தது. பேர்மிட்பெற்று இரு மதுப்புட்டிகளை வாங்கினேன். நண்பர் மாலை என்னுடைய அறைக்கு வந்தார். அவருடன் பேசிக் கொண்டே மதுப்புட்டிகளை வெளியே எடுத்தேன். நண்

பருக்கு மதுவைக் கண்டதும் அதீத பிரியம் ஏற்பட்டது. அவருக்குத் தேவையான அளவு குடிக்கக் கொடுத்தேன். பேச்சின்போது நான் டிறைக்கிளின் ஸ்தாபனம் ஒன்றை நடாத்துவதுபற்றித் தெரிவித்தேன். அவர் ஆச்சரியப்பட்டார். நான் அத்தொழிலில் பயிற்சி பெறவே வந்த செய்தியை விபரித்தேன். அவ்வேளை நண்பர் என்னையும் மதுவைப் பருகும்படி வற்புறுத்தினார். ஆனால் நான் குடிப்பதில்லை என்ற கொள்கையைக் கைண்டத் தயாராக வில்லை.

இறுக்கமான என்னுடைய கொள்கையைப் பாராட்டினார் அவர். டிறைக்கிளின் பற்றிய நுட்பங்களை விசாரித்தேன். அவர் தெரிவித்தார். குறிப்புகளை யெல்லாம் விபரமாக ஒரு டைரியில் எழுதும்படி கேட்டுக்கொண்டேன். தினமும் நண்பர் என்னுடைய இருக்கைக்கு வந்து தொழில் நுட்பங்களை எழுதித்தந்தார். டைரியில் எழுதிக்கொண்டதுடன் விபரமாகக் கேட்டும் பயிற்சி பெற்றேன்.

“இந்த எழுத்துடன் டிறைக்கிளின் வேலையை யான் படித்துவிட முடியாது. தொழிலையும் செய்துவிட முடியாது. ஆகவே உம்மைப்போன்ற ஒருவரை இந்தத் தொழிலை யான் செய்வதற்கு ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். அவரை இலங்கைக்குக் கொண்டுசெல்ல யான் அரசாங்கத்திடம் அனுமதி பெற்றுத்தருவேன்” என்றேன்.

ஒருவரை ஏற்பாடு செய்தார். அவர் ஏற்பாடு செய்த தொழிலாளியின் பெயர் ஜீவானந்தம் என்பது. ஜீவானந்தத்துக்கு முன்பின் வெளிநாடு சென்று பயிற்சி கிடை யாது. நல்ல குணமான பையன். அவரை இலங்கை கூட்டிவருதற்கான ஒழுங்கைச் செய்தேன். இலங்கை அரசாங்க தூதரகத்தில் ஐந்து வருடத்துக்கு அவர் தங்கக்கூடிய விசாவை எடுத்தேன்.

ஒரு நல்ல தினத்தில் ஜீவானந்தத்துடன் புறப்பட ஆயத்தமானேன். நண்பர் கன்னியப்பனும் டிறைக்கிளின் மாஸ்டரும் விமானநிலையத்துக்கு வந்து எம்மை வழியனுப்பிவைத்தார்கள்.

யாழ்ப்பாணத்துக்கு வந்ததும், என்னுடைய ஸ்தாபனத்தைச் சேர்ந்தவர்களுக்கு ஜீவானந்தத்தை அறிமுகம் செய்துவைத்தேன். ஜீவானந்தத்திடம் டிறைக்கிளின் வேலையை யாராவது ஒருவர் நல்லாகப் பயிற்சிபெற வேண்டும். அப்படிப் பயிற்சி பெற்றிருந்தாற்றான் எதிர் காலத்தில் ஸ்தாபனத்தை இலகுவாக நிர்வகிக்கலாம்.

தம்பிக்குப் பயிற்சி :

எனவே டி.ஹைக்கிளின் தொழிலில் என்னுடைய தம்பி நடராசாவைப் பயிற்சிபெற ஒழுங்கு செய்தேன். அவன் ஜீவானந்தத்தின் கீழ்ப் பயிற்சிபெற்று வந்தான்.

தம்பி நடராசா தாரமிழந்து தனிமையாக இருந்தான். அவனது முதல்தாரம் காலமான ஆண்டுத் திவசத்தின் பின்னர் ஒரு பெண்ணை ஒழுங்கு செய்வதற்கு முற்பட்டேன்.

மல்லாகத்தில் எங்கள் உறவினர் குடும்பம் ஒன்று இருந்தது. அங்குள்ள பெண்ணை ஒழுங்கு செய்தேன். இப்பெண்ணை அவனுக்குப் பிடித்திருந்தமையால் நல்ல தினத்தில் விவாகத்தைச் செய்துவைத்தேன்.

என்னுடைய தம்பி விவாகத்தின் பின்னரும் புறம்பாக இருக்க விரும்பவில்லை. “முன்னர் யான் உங்களைப் பிரிந்துசென்று கஷ்டங்கள்பட்டுவிட்டேன். ஆகையினால் உங்களுடனேயே இருக்கவேண்டும்” என்று கேட்டுக் கொண்டான்.

அவனுடைய கோரிக்கைப்படி என்னுடைய குடும்பத்தவருடனேயே, தம்பியும் அவன் மனைவியும் குடியிருந்தனர். இந்த வீடு இரு குடும்பத்தவரது சௌகரியத்துக்கும் வசதியாக இருக்கவில்லை. மண்விடானமையால் ஆங்காங்கு பழுதுகளும் ஏற்பட்டிருந்தன. இவற்றையெல்லாம் காரணமாகக்கொண்டு என்னுடைய வீட்டை இடித்துப் புதிய வீடொன்றை நிர்மாணிக்க முயன்றேன்.

புதிய வீடு :

1957-ம் ஆண்டு யூலை மாதம் 7-ந் திகதி வேலையை ஆரம்பித்தேன். இறைவனுடைய செயலால் ஆறுமாத காலத்திலே வீட்டுவேலைகள் நிறைவுபெற்றன. வருடத்துக்கொருமுறை சந்திதி முருகன் ஆலயத்தில் அன்னதானம் வழங்குவது என் கடமைகளில் ஒன்று. அந்த அன்னதானத்தில் கலந்து கொள்வதற்குப் பலருக்கும் அழைப்பு அனுப்பியிருந்தேன். சந்திதியில் அவர்களுக்கெல்லாம் உணவு வழங்கிய பின்னர், அன்றைக்கே புதுவீட்டுக்குள் குடிபுக வேண்டுமென்று தீர்மானித்தேன். முன்னறிவித்த ஸ்ரீ இப்படி ஒரு காரியத்தை நான் செய்வதை அவர்கள் விரும்பவில்லை. அவர்களைச் சம்மதிக்கச் செய்து அன்றைக்கே கூட்டிவந்து புதுவீட்டில் குடிபுகுந்தேன்.

புதிய வீடு கட்டுவதற்கு என்னிடம் கைப்பணம் இருக்கவில்லை. தந்தை தாயார் இருவரும் என்னுடைய எதிர்காலத்துக்காக எதையும் தேடிவைக்கவில்லை. பெற்றோரை இழந்த பின்னர் என்னுடைய வாழ்க்கையின் காரியங்கள் எதுவும் கடலாலேயே இயக்கப்பட்டு வந்தது. டி.ஹைக்கிளின் ஸ்தாபனத்தைத் தொடங்கியபோதும் என்னிடம் கைப்பணம் இருக்கவில்லை. இந்தியாவிலிருந்து டி.ஹைக்கிளின் ஸ்தாபனத்தை இயக்குவதற்காக வரவழைத்த தொழிலாளி சரியாகத் தொழிலை இயக்குவதற்கு அது சம்பந்தப்பட்ட இயந்திரம் தேவையாயிருந்தது. கொழும்பில் சென்று கட்டுப்பணம் மூலம் இயந்திரம் பெற்று வந்தேன். பல கார்களை இவ்வாறே யான் கடன்பட்டே வாங்கி வந்தேன்.

இவற்றை யெல்லாம்விட என்னுடைய வீட்டைக் கட்டியபோதுதான் கடன்தொகை அதிகரித்தது. என்னுடைய குடியிருப்புக் காணியை ஈடுவைத்தும், பிறரிடம் கடன்பட்டுமே வீட்டை அமைக்க முடிந்தது.

இனிமேல் புதிய கடன்கூடாது. அதுவரைபட்ட கடன் களை அடைக்க வேண்டுமென்ற கருத்துக்கொண்டேன். அவ்வப்போது சேரும் பணத்தைப் பத்திரப்படுத்த ஒரு இரும்புப்பெட்டி தேவையாக இருந்தது.

யாழ்ப்பாணம் சிவன் கோயிலுக்கு அருகாமையில் இரும்புப்பெட்டிக் கடைகளுள்ளன. ஒருநாள் இரும்புப் பெட்டிக் கடைக்காரரிடம் விலைபேசிப் பெட்டி ஒன்றை வாங்கினேன். அப்பெட்டியை என்னுடைய இல்லத்துக்கு ஏற்றிக் கொண்டுவரவுள்ள சமயம் பருத்தித்துறையைச் சேர்ந்த நண்பர் ஒருவரும் அங்கு வந்திருந்தார். அவருக்கும் ஒரு இரும்புப் பெட்டி தேவையாக இருந்தது. பெட்டியை வாங்கிய நண்பர் வானிலேயே தன்னுடைய பெட்டியைக் கொண்டுவந்து பருத்தித்துறையில் தரும்படி கேட்டார். தட்டிக் கழிக்க முடியவில்லை. அவரது பெட்டியைப் பருத்தித்துறைக்குக் கொண்டுசென்று கொடுத்து விட்டு, என்னுடைய பெட்டியை எடுத்துச் செல்லக் கடைக்குத் திரும்பிச் சென்றேன்.

மனைவிக்கு வருத்தம் :

பெட்டியை எடுத்து வானில் வைத்தாயிற்று. வான் புறப்பட இருந்த சமயம் காரில் என்னுடைய உறவினர் சிலர் என்னைத் தேடிச் சிவன் கோவிலடிக்கு வந்தனர்.

பதட்டமாக வந்த அவர்களிடம் காரணத்தை விசாரித்தேன். “உன்னுடைய மனைவி கடுமையான நோயினால் பாதிக்கப்பட்டுள்ளார். அவரை வைத்தியசாலைக்குக் கொண்டுசெல்ல வேண்டுமெனத் தெரிவித்தனர்.

என்னுடைய உற்சாகம் கெட்டுவிட்டது. மனதிலே மட்டற்ற கலக்கம். வாளை விரைவாகச் செலுத்திக் கொண்டு சென்றேன். வீட்டில் மனைவி கடுமையான மயக்குடன் கிடந்தாள்.

உடனடியாக டாக்டர் வெற்றிவேலுவிடம் மனைவியைக் கொண்டுசென்று காட்டினோம். அவர் பரிசோதித்துவிட்டு மானிப்பாய் ஆஸ்பத்திரிக்கே கொண்டுசெல்லும்படி தூண்டினார். தானும் மானிப்பாய்க்கு அடிக்கடி வந்து பார்ப்பேன் என்றார். அவரது வேண்டுகோளின்படி மானிப்பாய் ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு சென்றோம். ஒரு வாரத்துக்கு வைத்து வைத்தியஞ் செய்தோம். டாக்டர் வெற்றிவேலுவும் இவ்விடைக்காலத்தில் வந்து பார்வையிட்டார். ஆனால் குணம் கிடைக்கவில்லை. ஒரு வாரத்தின் பின்னர் யாழ்ப்பாணம் ஜெனரல் ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு வந்தோம். ஆஸ்பத்திரி அதிகாரிகளின் சிபார்சின்படி பல ஸ்பெஷல் டாக்டர்களுக்கு பணம் கட்டி பலமுறை வைத்தியஞ் செய்தோம். வருத்தம் குணப்படுவதாகவில்லை.

இரும்புப் பெட்டியை வாங்கிக்கொண்டு வந்த நாட்தொடக்கம் அதற்குள் பணம் வைக்க முடியவில்லை. மனைவியின் சுகவீனத்துக்காகப் தண்ணீர் போல் பணம் கரைந்

தது. இரும்புப் பெட்டியில் பாதுகாப்பாக மனைவியின் நல்ல நகைகளைக்கூட அதனுள் வைக்க முடியவில்லை. அவைகளும் ஈட்டிலேயே கிடந்தன.

சகடக்கால் போல் மாறி மாறி வரும் சுகதுக்கத்தை என்னவென்று சொல்வது. பணம் எவ்வளவு போனாலும் பரவாயில்லை மனைவியின் உடம்பு தேறினால் போதும். நோயற்ற வாழ்வுதானே குறைவற்ற செல்வம். இவ்வாறு எண்ணினேன்.

மனைவியைப் பார்க்க வந்த உறவினர் சிலர் அவளுக்குப் பேய்க்கோளாறு இருக்குமென அபிப்பிராயப்பட்டனர். என்னுடைய மனம் அனலிடைப்பட்ட மெழுகாக உருகத் தொடங்கியது. எவ்வளவு தூரத்துக்கு நான் தொழிலைப் பெருக்கியும், முன்னேற்றமான காரியங்களை மேற்கொண்டும் மனநிம்மதி யென்பது ஏற்படவில்லை மனைவியின் உடல் தேறி நலம் பெற வேண்டும் என்பது தான் இப்போதைய கனவாக அமைந்தது.

ஒரு சில உறவினர்களின் உத்தேசப்படி ஒரு மந்திரவாதியைக் கூட்டிவந்தேன். அவர் பார்வையொன்று பார்த்து மந்திரம் ஜெபித்தபோது பேய் பிடித்தவள்போல் ஆடத் தொடங்கிவிட்டாள். பலநாட்கள் இந்த மந்திரவாதி பார்வை பார்த்தார். குணம் பெறுவதாகக்காணோம். வேறு பல மந்திரவாதிகளையும் கூட்டிவந்து காட்டினேன்.

மந்திரவாதிகள் குறிப்பிடும் பொருட்களோ ஏராளம். ஆடு கோழிகளைக் கொண்டுவரச் சொல்வார் ஒருவர். ஒருமுறை மறுவில்லாத கறுத்த ஆடு வேண்டுமென்றார் இன்னொருவர். கறுத்தக்கோழியைக்கொண்டுவா என்றார் வேறொருவர். குறிப்பிடும் பூக்களின் பெயர்களோ தொண்டைக்குள் நுழையாதவை. ஒருமுறை ஒரு பூவைத்தேடி வெகுதூரத்துக்கு அலையவேண்டி ஏற்பட்டது. செம்பாம்பு, கரும்பாம்பு, பொன்பாம்பு என்றெல்லாம் குறிப்பிடுவார்கள். அவற்றை உலோகத்தினால் செய்தோம். மந்திரவா

திகள் குறிப்பிடும் பொருட்களைத் தேடுவதே பெரிய வேலையாகும். மந்திரவாதி மந்திரம் ஜபித்து பார்வை பார்க்கும் இரவு வேளைகளில் நானும் விழித்துக்கொண்டே கூடஇருக்க வேண்டும். நித்திரைக் குறைவால் என்னுடைய உடலும் வெகுவாகப் பாதிக்கப்பட்டது. வருவாயை தருகின்ற தொழிலகத்தைக் கண்காணிக்க முடியவில்லை.

மனைவி குணம்பெறல் :

மட்டுவிலிவிருந்து ஒருநாள் என்னுடைய உறவினர் ஒருவர் வந்திருந்தார். மனைவியைப் பார்த்த அவர் “இவ்வை எங்குளரிலுள்ள நரசிங்க வைரவர்கோவிலுக்குக் கொண்டுபோங்கள். அங்கே பூஜாரிக்கு உருவரும் சமயம் இவ்வைப் பார்த்தால் இந்தப் பிணிகீர வழிபிறக்கலாம். இப்படி ஒருமுறை எங்களுடைய உறவினர்ப்பெண் ஒருத்திக்கு இருந்தபோது அக்கோவில் பூஜகரினால் குணப்படுத்தமுடிந்தது” என்றார். இந்தக்கோவிலுக்கு மனைவியைக் கொண்டுசென்றோம். எங்களுடைய வருகையைப்பற்றி உறவினர் பூஜகருக்குத் தெரிவித்தார். ஆகவே நாங்கள் கொண்டுசென்ற பூஜனைப் பொருட்களையெல்லாம் ஒழுங்குறப் பரப்பி அவர் பிரார்த்தித்தபோது அவருக்கு உருவுண்டானது. நாம் அனைவரும் பக்தி சிரத்தையுடன் அவரைச் சுற்றிநின்றோம்.

“உங்களுடைய சந்ததியில் தோன்றிய ஜீவன்ஒன்று பத்திரகாளி வைரவரை ஆதரித்துவந்தது. இப்போது அந்தச் சீவன் இல்லை. அச்சீவன் மோசமடைந்தபின்னர் நீங்கள் பத்திரகாளி வைரவரை ஆதரிக்கத் தவறிவிட்டீர்கள். இதனால் பத்திரகாளி வைரவர் இப்பூமரத்தை தனது இடமாகக் கொண்டிருக்கிறார். அவரை இங்கே ஒரு கோவில் கட்டி இறக்கிவிட்டால் இந்தப் பூமரத்துக்கு ஒரு தீங்கும் இல்லை” என்று கூறினார். பூஜகரின் உருக்கலைந்தது.

அக்கோரிக்கையின்படி அங்கே ஒரு சிறுகோவிலைக் கட்டி சூலம் ஸ்தாபித்துக்கொண்டோம். அன்றுதொட்டு ஒவ்வொரு வாரமும் அந்தக் கோவிலுக்குச்சென்று வழிபாடு செய்துவருகின்றோம். மனைவி பூரண குணமடைந்தாள்.

மனைவி பூரண குணமாகி இரு ஆண்டுகளின் பின்னர் அதாவது 1959-ம் ஆண்டு பெப்ரவரி மாதம் இருபத்து

நாலாம் திகதி ஒரு ஆண் குழந்தை பிறந்தது. இக் குழந்தைக்கு சிவதாசன் என்று பெயரிட்டோம்.

மனைவியின் சுகவீனம் காரணமாக கைப் பொருள்களும் கரைந்தது கடனும் பெருகிவிட்டது. ஆகவே கடனையெல்லாம் இப்போதுள்ள ஸ்தாபன வருவாயினால் தீர்க்கமுடியாது. வேறு தொழில்களையும் ஆரம்பிக்க வேண்டுமென்று கருதினேன்.

எனது வீட்டுக்கண்மையில் இரு கடைகள் உள்ளன. இக்கடைகளின் உரிமையாளரான என்னுடைய நண்பரே கடைகளை நடாத்திவந்தார். நான் வசித்துவரும் காணியை இவரே வாங்கித்தந்தவர். நண்பர் முற்குறிப்பிட்ட கடைகள் மூலம் நல்ல வருவாய் பெறவில்லை. வேறு தொழில் களை மேற்கொள்ள விரும்பிய நான் அக்கடைகளை எடுத்து நடத்தவேண்டுமென்ற முடிவுக்கு வந்தேன்.

இருகடைகளை ஒன்றாக்கி பலசரக்கு வியாபாரம் செய்துவந்தார். நான் அக்கடைகளைப் பெற்றுக்கொண்டு ஒன்றைப் பலசரக்குக் கடையாக்கினேன். மற்றதை இரும்புச் சாமான் வியாபாரம் செய்யும் ஹாட்வயர் ஸ்டோராக்கினேன். அத்துடன் யாழ்ப்பாணம் செப்பன் வீதியில் றைக்கிளின் கிளைத்தாபனம் ஒன்றையும் ஆரம்பித்தேன்.

ஸ்தாபனங்களை மேற்பார்வைசெய்ய வாளை வாங்கினேன். அந்த வானில் எனது முக்கிய ஸ்தாபனமாகிய றைக்கிளின் ஸ்தாபனம் பற்றிய விளம்பரப் படங்களை வரைவித்தேன். டாக்ஸிகள் யாழ்ப்பாணத்தில் அப்போது தான் ஓடத்தொடங்கியிருந்தன. எனவே யானும் இரு டாக்ஸிகளை வாங்கிச் சாரதிகளைக்கொண்டு வாடகைக்கு விட்டேன்.

பல தொழில்களுக்கும் வசதியாக வீட்டுக்கும் ஸ்தாபனங்களுக்கும் தொலைபேசித் தொடர்பு வைத்துக்கொண்டதால் அலைச்சல் குறைந்தது. இவ்வேளையில் பழைய காரர்கள் மலிவாகக் கிடைத்தால் அவற்றை வாங்கிச்

செலவுசெய்து புதுக்கி விற்று வியாபாரமும் செய்துவந்தேன்.

ஹாட்வயர்ஸ் ஸ்தாபனத்துக்கு கச்சேரியடி. பொருத்தமான இடமல்ல. வியாபாரம் மிகக்குறைவாகவே இருந்தது. யாழ்ப்பாணம் வெலிங்டன் சந்திக்கு அதனை மாற்றஞ் செய்தேன்.

எனக்கு நோய் பிடித்தது:

இரவு பகல் பாராது ஸ்தாபனங்களை பார்வையிட்டுவந்தேன். இதனால் ஆறுதல் பெறுவதற்கு அவகாசம் கிடைக்கவில்லை. ஒவ்வென்றும் நல்லமுறையில் இயக்க வேண்டுமென்பது என் ஆசையாகும். ஓய்வில்லாத கடுமையான உழைப்புக்கு உடல் ஒத்துவருமா? மனைவி உடல்நலம் குன்றிய காலத்தில் ஏற்பட்ட அலைச்சலும் உடலை நையப்பண்ணியிருந்தது. ஹாட்வயர் ஸ்தாபனம் தொடங்கிய ஏழாவது நாள் தலைச்சுற்றுடன் வீட்டுக்கு அவசரமாக வந்தேன்.

வருத்தம் சிறுகச் சிறுக முற்றிவிட்டது. விசேட வைத்தியர் ஒருவரிடம் கொண்டுசென்று காட்டினார்கள். அவர் என்னைப் பரிசோதித்ததும் உடனடியாக யாழ்ப்பாண ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்போகவேண்டுமென்று கூறினார்.

யாழ்ப்பாண ஆஸ்பத்திரிப் பொது விடுதியில் என்னை அனுமதிக்கவே டாக்டர் சிபார்சு செய்தார். ஆனால் என் உறவினர்கள் வந்து பார்க்கவும், ஆறுதலாக இருக்கவும் வாடகை விடுதியில் வைத்திருக்க வேண்டுமென்றே கேட்டுக்கொண்டேன். கையில் பணம் புரண்டால் மனிதன் வசதிகளை ஏற்படுத்திக்கொள்ளமுனைவது இயற்கைதானே. இவ்விடுதிக்குத் தினமும் பதினைந்து ரூபா வசூலித்தனர். அத்துடன் நோயாளிக்கான மருந்து வகைகளையும் வெளியிலேயே பணம் கொடுத்து வாங்கவேண்டி ஏற்பட்டது.

படுக்கையில் பதினாலு தினங்கள் கிடந்தேன். பதினாலு தினங்களும் மனைவிக்கும் மக்களுக்கும் கடுமையான சிரமத்தைக் கொடுத்துவிட்டேன். என்னால் அவர்களுக்குத் துன்பம் என்பதை நினைக்கும்போது வேதனை பெருகும். எள்ளுக்காய்வது எண்ணெய்க்காக, ஆனால் அதனுடன் உள்ள எலிப்புழுக்கையும் கூட இருந்த குற்றத்துக்காகக் காயவேண்டியே இருக்கிறது.

பதினாலு தினங்கள் படுக்கையில் கிடந்து வீட்டுக்கு வந்தேன்.

தனிமையில் என் சிந்தனை அலைந்தது. நாம் எவ்வளவு முயற்சிகளை எடுத்தாலும் ஆகுநாளன்றி எதுவும் கைகூடமாட்டாதென்ற உண்மை புலனாகியது. பலஸ்தாபனங்களையும் கட்டியாளலாம். அதற்கு இறைவன் அருள்வேண்டும். கடவுள் நமக்குத் தந்த உடலை ஓரள விற்குமேல் வருத்தக்கூடாது என்பது அனுபவத்திற்குப் பால் புரிந்தது.

என்னுடைய மூத்த மகன் அப்போது பிறப் என். எஸ். ஸி. வகுப்பில் படித்துக்கொண்டிருந்தான். அவனைத் தொடர்ந்து படிக்கவைக்க எனக்கு விருப்பமில்லை. தொழிலை நிர்வகித்தால் போதுமென்பதே என்கருத்து. இதற்காகப் படித்துக்கொண்டிருப்பவனைத் தடுக்கக் கூடாது. தானாகப் படிப்பை அவன் தொடரமுடியவில்லை யென உணர்ந்து வந்தால் தொழிற் பயிற்சி கொடுக்க வேண்டுமென்றே முடிவுசெய்தேன். என்னுடைய விருப்பமோ, அன்றேல் அவனது சாதகப்பலனோ என்னவோ, ஒருதினம் கல்லூரியிலிருந்து கடிதம் ஒன்றுடன் வந்தான். அதை வாசித்தேன். “உங்கள் மகன் தொடர்ந்து படிக்கக்கூடிய நிலையிலில்லை. தொடர்ந்து படிக்கவைக்கச் சிரமப்படாது இப்போதே உங்கள் தொழிலில் பயிற்சியளிப்பது நல்லது” இவ்வாறு கடிதத்தில் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது.

என்னுடைய மனைவி ஒருத்தியின் சகோதரி மகன் என் தொழிலகத்தில் பொறுப்புள்ள நிர்வாகியாகப் பணி புரிந்து வந்தான். அவனுடன் மகனைச் சேர்த்துத் தொழிலில் பயிற்சிபெற அனுப்பினேன்.

நான் எவ்வாறு தொழில் தாபனங்களை நிர்வகித்து வருகின்றேனோ அந்த முறைகளையெல்லாம் மகனும் அறிய வேண்டும். என்ற முடிவுடன் அவற்றையெல்லாம் மக

னுக்குக் கற்பித்தேன். காரைச் செலுத்தப்படுகின்ற சில நாட்களிலேயே சாரத்திய லைசன்ஸ் பெறும்படி செய்தேன்.

என்னுடைய நற்பழக்கங்களில் பலவற்றை ஒழுங்காக அவன் கையாளத் தொடங்கியமை எனக்கு மகிழ்ச்சியை அளித்தது. தொழிலை எதிர்காலத்தில் செப்பமாக நிர்வாகஞ்செய்வானென்ற நம்பிக்கையும் பிறந்தது.

ஒரு தினம் என்னுடைய இரண்டாவது மகன் சிவனடியான் பாடசாலையிலிருந்து வரும்போது படம் ஒன்றைக் கையில் வைத்திருந்தான் “என்ன படம்” என்று விசாரித்தேன். சத்திய சாயிபாபாவின் படமென்றும், அதனைப் பூஜித்து வந்தால் பரீட்சையில் சித்தியடையலாம் என்றும் தெரிவித்தான். நான் அப்படத்தை வாங்கிப் பத்திரமாக வைத்துக்கொண்டேன்.

என்னுடைய உறவினர் ஒருவரை ஒருதினம் வைத்தியர் சோமசுந்தரம் வீட்டிற்கு அழைத்துச் சென்றேன். அவனை என்னைச் சந்தித்த வைத்தியர் சோமசுந்தரம் சத்திய சாயிபாபாவின் பிராந்தணியில் என்னையும் கலந்து கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டார்.

சத்திய சாயிபாபாவின் பிரதிமையிலிருந்து விபூதி வெளிப்படுவதான செய்தியும் கிடைத்தது. இவற்றாலெல்லாம் சத்திய சாயிபாபாவின் மீது எனக்கு ஒருவித பக்தி உண்டானது.

ஒய்வு நேரத்திலெல்லாம் ஆத்மீக சிந்தனையில் ஈடுபடக்கூடிய பகவத்கீதை போன்ற உயரிய ஆன்ம வளர்ச்சிக்குரிய புஸ்தகங்களை வாங்கிப் படித்து வந்தேன்.

“கிணற்றில் கிடக்கும் மீன், குளத்துக்குச் செல்ல முனையும். பின்னர் ஆற்றுக்குச் செல்லத் தாவும். மட்டற்ற அதன் ஆசை பெருகிக் கொண்டே இருக்கும். ஆகவே ஒருநாள் கடலைச் சென்றடை

யும். கடலுக்கு அப்பால் செல்லுவதற்கு இடமே இல்லை. இறுதியில் விதியென்ற வலையில் அகப்பட்டு விடும்.”

“ஆசை ஒரு பாற் பாத்திரம். பால் அடுப்பில் பொங்கிக்கொண்டிருக்கும் போது நெருப்பைத் தணித்து விட்டால் அது பொங்குவது நின்றுவிடும். ஆசையையும் இவ்வாறே அடக்கலாம். ஆசையென்ற கயிற்றில் கட்டப்பட்டிருக்கும்போது நாமெல்லாம் இறையென்ற சூத்திரத்தாரியினால் இயக்கப்படுகின்றோம். இறைவன் நினைவு ஒன்று தான் அமைதியைத் தருவது.”

இத்தகைய இறை மொழிகளினால் டாம்பீசு வாழ்வு நமக்கு அமைதி தராதென்பதைப் புரிந்து கொண்டேன்.

மகளின் ருதுசாந்தி:

என்னுடைய மகளின் நிர்வாகத்தில் தொழிலகம் இயங்கியது. ஆனாலும் பலவிதமான தாபனங்களை வைத்துக் கொண்டு நிம்மதியாக ஓடமுடியுமா? முன்னேற்றப் பாதையில் செல்லுவதற்கு பலவித தாபனங்களும் தேவையில்லை. தேவையானது கிடைத்தாற் போதும். இத்தகைய நினைவினால் எனது சன்னை டையேர்ஸ் அன்ட் ஹைக்கிள் ஷோர்ஸ் என்ற முக்கிய தொழிலகத்தையும், வெலிங்டன் சந்தியிலமைத்துள்ள ஹாட்டுவெயர் ஸ்டோரையும் வைத்துக் கொண்டு மற்றைய தாபனங்களை மூடிவிட்டேன். சொந்தப் பாவனைக்காக ஒருகாரை மாத்திரம் வைத்துக் கொண்டு மற்றைய வாகனங்களை விற்றேன். காரை மகனே பாவித்து வந்தான்.

1966-ம் ஆண்டில் எனது மகள் சிவயோகம் ருதுவா னாள். மகளின் ருதுசாந்தியைப் பற்றி மனைவியும் மூத்த மகனும் சிறப்புடன் செய்ய வேண்டுமென்று கருதினர்.

எனக்கு டாம்பீசுத்தில் அக்கறையில்லை. எதுவும் நடக்கவேண்டிய காலத்தில் நலமே நடந்தேறும். இது என் முடிவு. மகளின் ருதுசாந்தியை ஆடம்பரமாகச் செய்யவேண்டுமென்பது மனைவியின் விருப்பம். “எத்தனையோ காலமாக பலபேருடைய இன்ப நிகழ்ச்சிகளில் பங்குகொண்டு வந்திருக்கிறீர்கள். இந்த ஒரு நல்ல சுப காரியம் ஒன்று தற்போது நடக்கவிருக்கின்றது. அவளுக்கு விவாகம் ஆகின்ற காலத்தில் நமது இனத்தில் ஒருவரைத் தெரிவு செய்யும்போது நம்மவர் அதில் ஏற்ற இறக்கம் பார்ப்பார்கள். அப்போது சிறப்பாகச் செய்ய சாத்தியம் உண்டாகுமோ தெரியாது. ஆகையால் இதனை இப்போதைக்கு வடிவாகச் செய்வோம்” என்று வற்புறுத்தினான். மனைவியினதும் வீட்டிலுள்ள மகன் மற்றோரதும் எண்ணத்துக்கு இசைந்தேன்.

மகளின் ருதுசாந்திக்காக 2-5-66 என்ற திகதியிட்டு அச்சிட்ட பத்திரத்தில் “ஆசனம் கம்பளம்” என்று ஒரு

வார்த்தையைப் போட்டிருந்தேன். அந்த வார்த்தையின் தாற்பரியம் வீட்டில் மனைவிக்கும் மக்களுக்கும் விளங்கவில்லை. நான் அவ்வாறு குறிப்பிட்டதில் நோக்கமுண்டு. கலந்து கொள்ள வருகின்ற உறவினர்களில் எவராவது காற்சட்டை தரித்துக்கொண்டு வந்தால் அன்றாடம் பிர்ரத்தியேகமான ஆசனம் கொடுக்கவேண்டிய நிர்ர்ப்பந்தம் உண்டாகும். இதனால் யானே தாரதம்மியம் பார்ப்பவனாகி விடுவேன். இக்குறைபாட்டைத் தவிர்ர்த்துக்கொள்ளவே இவ்வாறு இட்டுக்கொண்டேன்.

ருதுசாந்திப் பத்திரத்தை என்னுறவினர் அனைவருக்குமே விநியோகிக்க வேண்டுமென்பது என்னுடைய கருத்து. ருதுசாந்தி நடைபெறுவதற்கு ஒருவாரத்திற்கு முன்னர் மெக்கானிக் வேலைசெய்யும் எனது மருமகன் ஒருவனையும் மகனையும் மனைவியுடன் சேர்த்து அனுப்பினேன். இந்தப் பத்திரங்களை ஒரு உறவினரையாவது தவறவிடாது கொடுக்கவேண்டுமென்பது என்னுடைய கண்டிப்பு. காரணம்? யான் பல சாதியினருக்கும் சலவைத் தொழில் செய்யும் லோண்ட்றியை ஆரம்பித்தவன். என்னுடைய இனத்தவர்கள் ஆரம்பகாலத்தில் இதுபற்றிக் குறைவாகப் பேசியவர்கள். அவர்கள் இப்போது என்னைப்பற்றி என்ன நினைக்கிறார்கள்? என்னுடன் கோபமாக உள்ளனரோ என்பதை அறியவும் இதனால் சந்தர்ப்பம் கிட்டும்.

ஒருவாரத்துக்கு மேலாக மனைவியும் மக்களும் பத்திரம் விநியோகஞ் செய்துவந்தனர். பத்திரம் விநியோகிக் கச் சென்ற உறவினர் இல்லங்களில் தேநீர்பானம் அருந்தாவிட்டால் அவர்கள் குறைகூறுவார்கள். இதனால் தினமும் ஐம்பது வீட்டிலாவுதல் தேனீர் பருகவேண்டிய நிர்ர்ப்பந்தம் அவர்களுக்குண்டானது.

திகதி நேரம் இவற்றை யான் மிக இறுக்கமாகப் பின்பற்றி வந்தேன். இதுபற்றி உறவினர்கள் அறிவார்கள். கஷ்டமான நிலையிலும் நேரத்தை யான் அனுசரிக்கப் பிந்துவதில்லை. குறிப்பிட்ட நேரத்தில் எம்மை ஒருவர்

எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருப்பார். நாம் நேரத்தைத் தவற விட்டால் நம்மைக் காத்திருந்தவரின் பல அலுவல்கள் தவறிவிடும். என்னுடைய அனுபவத்தின் மூலமும் இந்தக் கஷ்டத்தை அறிந்திருக்கின்றேன். உறவினர் இதை நன்கு அவதானித்திருக்கிறார்கள். மகளின் ருதுசாந்தி நடை பெறவிருந்த 2-5-66 பகல் 9-01—10-52 என்ற சிறந்த சுப நேரத்தில் அனைவருமே திரண்டு வந்திருந்தனர். இந்த ருதுசாந்தி விழாவுக்கு என்னுடைய வீடுமட்டும் போது மென்று கருதியிருந்தேன் ஆனால் உறவினர் கூட்டம் அதி கமாகவே இருந்தது. என்னிடத்தில் அத்தனைபேரும் அன்பையே வைத்துள்ளார்கள் என்பதை அறிய இந்த ருது சாந்தி வாய்ப்பாகவிருந்தது. பாரிய கூட்டம் சேரும் என்று யான் எதிர்பார்க்கவில்லை. அப்படி எதிர்பார்த்திருந்தால் யாழ் நகர மண்டபம் போன்ற விசாலமான இடத்தை ஏற் பாடு செய்திருப்பேன்.

மீண்டும் எனக்குச் சுகவீனம்:

மகளின் ருதுசாந்தியை அடுத்து நான்கு மாதங்களுக்குப் பின்னர் என்னுடைய தொழிலகங்களைப் பார்வையிடுவதற்கு சென்றிருந்தேன். என் உடல் அன்று களைத்துச் சோர்ந்திருந்தது. பகல் உணவுண்டபின்னர் ஏற்பட்ட நோய் இரவுச் சாப்பாட்டுக்குப் பின்னர் அதிகரித்தது.

டாக்டர் பாலசுப்பிரமணியத்திடம் சிகிச்சைக்கு காரில் அழைத்துச் சென்றனர் உடன் சிகிச்சை செய்த டாக்டர் இரவும் நோய் இறங்காமல் தொடர்ந்து இருக்குமானால் காலையிலே இங்கே கொண்டுவருங்கள் என்று பணித்தார்.

மறுநாள் காலைவரை குணம் ஏற்படவில்லை. மீண்டும் காலையில் டாக்டரைச் சென்று சந்தித்தோம். அவர் யாழ்ப்பாணம் ஆஸ்பத்திரியில் கடமையாற்றும் டாக்டர் ஆனந்தராசாவிடம் காட்டும்படி கேட்டுக்கொண்டார். அவரது சிபார்சின்படி ஆனந்தராசாவிடம் கொண்டுசென்றனர். அவர் என்னைப் பரிசோதித்தபின்னர் படுக்கைப் பூரண ஓய்வு (பெட் ரெஸ்ட்) வேண்டுமென்றார்.

இம்முறை ஏற்பட்ட நோய் மிகக் கடுமையாகவே இருந்தது. இதனால் எனக்கு ஆபத்து ஏற்பட்டுவிடுமோ என்று மனைவியும் உறவினர்களும் அஞ்சினர். ஆகவே அடிக்கடி உறவினர்கூட்டம் என்னைச் சுற்றியே நின்று கொண்டிருந்தது.

ஆஸ்பத்திரிப் பொது விடுதியில் என்னைச் சுற்றிலும் என்போன்ற நோயாளர்கள். அவர்கள் எல்லாம் வசதிகளற்ற குறைந்தவர்களில்லை. இப்போது அரசனும் ஆண்டியும் ஒருவரே என்ற தத்துவந்தான் இங்கு எவருக்கும் தோன்றும். இந்நிலையில் என்னுடைய சிந்தனை சிட்டாகப் பறந்தது. உலகத்தில் எவ்வளவு டாம்பிகத்தையெல்லாம் யாம் மேற்கொள்கிறோம். இறைவனது ஆணையை நம்

மால் மீறமுடியுமா? மனிதனை எந்த வேளையும் ஆபத்துச் சூழ்ந்தே இருக்கின்றது. என்னுடைய படுக்கைக்கு அருகில் முதல்நாள் படுத்திருந்த நோயாளி “என்னைப்பார்த்து இந்த நோய்க்கெல்லாம் நாம் பயந்தால் முடியுமா? மனதை வைரமாக வைத்துக்கொள்ள வேண்டும்” என்றார். ஆனால் அந்த நோயாளி மறுநாள் மரண தேவனின் பிடிக்குள் அகப்பட்டார். சில தினங்களுக்குள் என்னைச் சுற்றிப் படுத்திருந்தவர்களுள் சிலர் மரணமாயினர். இவற்றையெல்லாம் பார்க்கின்றபோது என்னுடைய நெஞ்சில் இறைவனது ஆணைதான் நினைவில் எழும் நாம் இங்கு நினைத்தவாறு எது நடக்கும்? நடக்கவேண்டிய காலத்திலே யாவும் நடந்துமுடியும். நோய் என்ற ஒன்று வந்து விட்ட பின்னர் அந்த நோயின் முடிவு எதுவென்பதை எம்மால் நிர்ணயிக்க முடியவே முடியா.

உடலின் பலமும், கையிற் பணமும் புரண்டுகொண்டிருக்கும்போது நான் என்ற அகங்காரமும், எனது என்ற மமகாரமும் வந்துவிடுகிறது. கடவுளைப்பற்றிச் சிந்திக்கத் தவறிவிடுகின்றோம். கட்டிய மனைவியும் மைந்தரும் காலத்தச்சன் வெட்டிமுறித்துவிட்ட மரம்போல் சரீரத்தை வீழ்த்தி விட்டால் அப்பால் எட்டியுமடி வைப்பரோ இறைவா கச்சியேகம்பனே என்ற பட்டினத்தடிகள் பாடலை நினைத்துக்கொள்வேண்.

உடல் பலவீனப் படுகின்றவேளை கடவுள் நினைவு வருகின்றது. நோயாளி குணமாவதும், நோயற்றார் நோயாளியாவதும் நம்மைப் பொறுத்ததல்ல. இவ்வாறு என் மனச் சிட்டு சிந்தனை வட்டத்துக்குள் சுற்றிச் சுழன்றுகொண்டிருந்தது.

அப்போது “கையை நீட்டு ஊசி போடுவதற்கு” என்ற தும் என் சிந்தனை விடுபட்டது. இவ்வாறு ஊசிபோடுவதும், மருந்து சாப்பிடுவதுமாக இருபத்து இரண்டு தினங்கள் ஆஸ்பத்திரியில் கழிந்தன. டாக்டர்கள் பலரின் கண்காணிப்பினால் நோய்தீர்ந்தது. குறிப்பிட்ட இந்நாட்கள்

என் மனைவிக்குத்தான் பெருந்தொல்லையாக அமைந்தது. காலை, மத்தியானம், பிற்பகல் ஆகிய மூன்று வேளையும் எனக்குத் தேவையான ஆகாரங்களைச் சமைத்து எடுத்து வருவாள். நோயாளரைப் பிறர் சந்திக்க அனுமதிக்கப்படும் வேளையெல்லாம் என்பக்கத்தில் நின்று மணி அடித்ததுந் தான் வெளியேறுவாள்.

இருபத்துமூன்றுவது தினம் ஆஸ்பத்திரியினின்று வெளியேற அனுமதித்தனர். ஆனால் நோய் முற்றாகத் தீர்ந்து விட்டதாகக் கருதமுடியாது. எனவே மேற்கொண்டும் அவ்வப்போது வருத்தத்தைக் குணப்படுத்த வைத்தியர் செய்தே வருகின்றேன்.

பலவீனப்பட்ட நிலையில் மனிதனுடைய நெஞ்சம் கடல்போல் ஆர்ப்பரிக்கின்றது. இந்த நியதி எனக்கும் உண்டென்றால் அது மிகையான காரியமில்லை விதியின் வேகத்தினால் நடக்கின்ற செயலை இந்த நோய் வந்த போதுதான் முற்றாக உணர முடிந்தது.

என்னுடைய நோயோ முற்றறக் குணமாகவில்லை. இதற்கெல்லாம் காரணங்களை அறிய வேண்டுமென்பதனால் என்னுடைய சாதகத்துடன் பிள்ளைகளின் சாதகங்களையும் எடுத்து ஒரு சாஸ்திரியாரிடம் காட்டினேன்.

பிள்ளைகளுடைய சாதகங்களையும் என்னுடைய சாதகங்களையும் வடிவாகப் பார்த்த சாஸ்திரியார் எனது நாலாவது மகன் சிவதாசனுடைய சாதகத்தின்படி அவனது பத்தாவது வயது பூர்த்தியடையும் 1969-ம் ஆண்டு மே மாதம் 28-ந் திகதிக்குப் பின்னர் வருத்தம் பூரண மிகக் குணமடையும் என்றார். மேலும் அவர் எங்களுடைய சாதகங்களின்படி வீட்டில் ஐந்து வருடகாலத்துக்கு எவ்வித வாகனங்களும் இருக்கப்படாது. நீங்கள் ஏதாவது வாகனங்களை வைத்திருந்தால் அவற்றை விற்றுவிடுவது நல்லதென்றார். சாஸ்திரியாரின் வேண்டுகோளின்படியும் டாக்டர்களின் சிபார்சின்படியும் எங்களுடைய

தேவைக்கென வைத்திருந்த காரை விற்றுவிட்டேன். என்னுடைய இடது கண்ணில் பார்வை குறைவாக இருந்தது. இதனால் தூரத்திலுள்ள பொருட்களைப் பார்க்க முடியவில்லை. இக்காரணத்தினால் வருத்தமும் உண்டானது. டாக்டர் சோமசுந்தரத்தாரின் ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு சென்று என்னைக் காட்டினார். டாக்டர் தனது ஆஸ்பத்திரியில் பிரதி வெள்ளிக்கிழமை தோறும் கண்ணோயாளரைப் பரிசோதிக்கும் விசேட டாக்டரைக் கொண்டு சத்திர சிகிச்சை செய்விக்க வேண்டுமென்று கூறினார். அதன்பின்னர் சத்தியசாயிபாவாவின் பிரதிமைக்கு தினமும் பூஜனை செய்துவர வேண்டுமென்றும் கேட்டுக்கொண்டார்.

இன்றைய வாழ்க்கை :

வைத்தியருடைய வாக்கை வேதமாகக் கொண்டு தினமும் யான் வணங்கும் தெய்வங்களுடன், சத்திய சாயிப்பாவையும் பூஜித்து வருகின்றேன்.

1968-ம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் 14-ந் திகதி கண் ஒபி ரேசன் செய்து கொண்டேன். ஒபிரேசனுக்கு அடுக்க இரண்டு தினங்கள் கட்டிலில் அசையாமல் கிடக்க வேண்டு மென்று டாக்டர் கேட்டுக்கொண்டார்.

இவ்விரு தினங்களும் என் மனைவியின் சேவை யான் வார்த்தைகளால் சொல்லமுடியாத அளவுக்கு அமைந்திருந்தது. வாழ்க்கையில் நாம் திடமான நிலையி லிருக்கும்போது நமது உற்றார் உறவினர்களை நெருங்கிய நிலையில் காணமுடியாது. விழுந்து கிடக்கும்போதுதான் அவர்களின் உண்மையான தொண்டை எம்மால் அனு மானிக்க முடியும். மனைவி நல்லம்மா என்னுடைய வலது கையாக மாறினாள். நோயினால் அசக்தனான என் உடலில் அவளது அன்பு அதிக அக்கறை காட்டியது. என்னுடைய எல்லாத் தேவைகளையும் அவள் உடனுக்குடன் உதவி னாள். மணம் முடித்த காலம்முதல் யான் அவளிடம் காணாத மிகப்பாரிய அன்பைக் கண்டேன். எனது உட லின் துடிப்பை அவள் உள்ளம் உணர்ந்தது. எனது உணர்ச் சிக்களை அவள் விழிகள் கவனித்தன. அவ்வப்போது அவள் தன்னைப்பற்றிக் கவனிக்காது எனக்காகச் சிரமப்பட்டாள். அவள் தன் உடலின் சோர்வைக் கவனிக்கவில்லை. இவ்வாறு நல்லம்மா செய்த தொண்டு என் இதயத்தில் அஜந்தா ஓஷ்யமாகப் பதிந்து விட்டது.

மூன்றாவது தினம் கண்ணை மூடிய திரையை டாக்டர் அவிழ்த்தார். என்ன அதிசயம் எனக்கு முன்னே யான் வணங்கும் தெய்வங்களின் பிரதிமைகள் தெரிந்தன. டாக் டர் கண்ணைக் கூர்ந்து பார்த்துவிட்டு 'உங்கள் கண்கள் திற மைபெறக் கூடியவாறு ஒபிரேசன் அமைந்துவிட்டது' என்

ரூர் இந்த மகிழ்ச்சியில் என்னைவிட நல்லம்மாவே ஆழ்ந்துவிட்டாள். டாக்டரிடம் எவ்வகை உண வுகள் கொடுக்க வேண்டும், மேற்கொண்டு எவ்வாறு பேண வேண்டுமென்றெல்லாம் விசாரித்தாள். பதினாலு தினங்கள் ஆஸ்பத்திரியில் கழிந்தன. வீட்டுக்கு மறுநாள் செல்லலாமென்ற ரூர் கண்ணை ஒப்பிரேசன் செய்த டாக்டர். கண்ணுக்குரிய மருந்துகளையும் கொண்டு செல்லும்படி சொன்னார். ஆனால் பதினாலு தினம் கழிந்தபின்னர் மீண்டும் வரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டார். என்னுடைய ஒற் றைக் கண்ணை உபயோகத்திலிருந்தது மறுகண் மருந்து கட்டி மூடியபடியே இருந்தது. பதினாலு தினங்களின் பின் னர் டாக்டரைச் சந்தித்தேன் கண்ணாடிகள் மூலம் சோதனை செய்து பார்த்தார். சோதனை செய்தபோது சிறு பிள்ளையில் யான் கொண்ட பார்வைக் கூர்மை எனக்குண் டானதுபோல் வெளிச்சமாக இருந்தது. எனக்கென ஒரு கண்ணாடியை வாங்குவதற்கு குறிப்பு எழுதித்தந்தார். கண்ணாடியை வாங்கிக் கண்ணில் தரித்ததும் யாவும் துலக் கமாக விளங்கின. கண்ணின்முன் எது வேண்டுமோ அது எல்லாம் துலாம்பரமாகத் தெரிந்தன. 'நோய் நீங் கிய பின்னர் சிறிது காலம் நகர்ந்தது.

என்னுடைய மூத்த மகனுக்கு இருபத்து நாலுவயது வந்துவிட்டது. அவனுடைய தொழிலைக் கட்டுப்பாட்டு டன் செய்ய வேண்டுமானால் ஒரு பொறுப்புள்ள குடும் பத்தவ்னாக்க வேண்டுமென்பது என்னுடைய விருப்பம். இதன்படி என்னுடைய இரத்தத் தொடர்பு விடுபடக் கூடாது என்பதற்காக என்னுடைய உறவினர் முறையிலுள்ள உள்வரின் பெண்ணை விவாகஞ் செய்து வைத்தேன்.

கதையை நிறுத்தினேன் :

இவ்வளவுதான் கடந்துபோன என்னுடைய வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகளுள் நினைவில் நிற்பவை. இனி எவை எவை நடக்குமோ? ஆண்டவனே அறிவான் என்று நண்பர்களுக்குக் கூறினேன்.

ஆவலுடன் கதையை அதுவரை இரசித்துக் கேட்டவர்கள் பல்வித உணர்ச்சிகளுக்கும் ஆளாயினர். கதையைக் கேட்டு முடிந்த பின்னர் யாவரும் சில நிமிடங்கள் மெளனமாகவே இருந்தனர். அந்த மெளனத்தை வெட்டி வீழ்த்திக்கொண்டே ஒருவர் என்னைப் பார்த்து “முதலாளி நீங்கள் சிறியவயது தொடக்கம் உங்களுடைய வாழ்க்கையில் பட்ட இன்பதுன்பங்களை யாம் அறிய வடிவாகச் சொல்லிவிட்டீர்கள். ஆனால் உங்களுடைய சமூகத்தவருக்கு நீங்கள் என்ன ஆக்கமான காரியங்களைச் செய்தீர்கள்” என்ற ஒரு வினாவை எழுப்பினார். நான் தொடர்ந்து அப்பாலும் கூறினேன்.

என் இலட்சியம் :

“நான் முதலில் ஆரம்பித்த தொழில் மோட்டார் வாகனங்களைத் திருத்தஞ்செய்வது யான் எத்தொழிலைச் செய்தாலும் என் உறவினர்களுடைய பந்தத்தை விட்டு விடவில்லை. சிலரை மெக்கானிக்குகளாகப் பயிற்றியுள்ளேன். பலர் இத்தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். அவ்வப்போது அவர்களைச் சந்திக்கும்போது என்னுடைய மனதில் சந்தோஷம் உண்டாகும். பஸ் கண்டக்டர் வேலையில் நான் இருந்தபோது, அக்காலத்தில் வேரோடியிருந்த சாதுவெறிக்கெதிராக அலைமோதி அவர்களுக்கெல்லாம் சமஆசனம் வழங்கியிருக்கிறேன். உறவினர் குலத்தொழிலில் மட்டும் ஈடுபடக்கூடாது; பல தொழிலிலும் பயிற்சி பெறவேண்டுமென்பது என்கருத்து. சிலரை பஸ் கொண்டக்டராக மாற்றியிருக்கின்றேன். இதனால் சமுதாயத்தில் ஓரளவுக்கு அவர்கள் மரியாதையாக நிலைத்துநிற்க முடிந்தது.

மோட்டார் சாரதியாகச் சிலருக்குப் பயிற்சிகொடுத்திருக்கிறேன். அவர்கள் பூரண தேர்ச்சி பெறுவதற்காக என்னுடனேயே பல மாதங்கள் வைத்திருந்தேன். இவர்களிடம் யான் எவ்வித பிரதிபலனையும் எதிர்பார்ப்பதில்லை. அவர்கள் தொழிலில் முன்னேற வேண்டுமென்ற கருத்தைத் தவிர வேறெந்த எண்ணமும் எனக்கில்லை. என்னுடைய சொந்தப் பணத்தைக் கொண்டே சாரத்தியத்துக்குரிப லைசன்ஸ் பத்திரத்தையும் சிலருக்குப் பெற்றுக் கொடுத்திருக்கின்றேன்.

என்னுடைய தொழில் ஸ்தாபனங்களில் புதிதாகச் சேருபவர்களைக் கவனிப்பேன். நல்ல முறையில் வேலைகளைக் கிரகித்துச்செய்து பழக அவர்களை ஊக்குவேன். குறைந்த சம்பளத்துடன் சேர்ந்தவர்களுக்குத் தகுந்த முறையில் பயிற்சிகொடுத்து உற்சாகப்படுத்தி வந்திருக்கின்றேன். என் ஸ்தாபனத்தில் பணி புரிந்தவர்கள் பலர்

வெளியே சுயமான தொழிலைச் செய்து செல்வாக்குடன் வாழ்கின்றனர்.

என்னுடைய சரித்திரத்தினூடே அந்தக் காலத்தில் யான் சாதித்திமிரினால் பட்ட அவலங்களை உங்களுக்குக் கூறியிருக்கின்றேன். அப்போது யான் தனித்துநின்று பலருடன் சாதிப்பாகுபாடு காரணமாகப் பட்டகஷ்டங்களை விவரித்திருக்கிறேன்.

இன்றைக்கு வேறுபாடுகள் அழிவுற்றுவிட்டன. மக்கள் அனைவரும் ஓரளவுக்குச் சமத்துவமாக வாழ்கின்ற சூழ்நிலை உருவாகியுள்ளது. இதற்காக யான் துடித்தவையெல்லாம் சரித்திரத்தில் புலப்படும்.

எதற்கும் “கடமையைச் செய் பலனை எதிர்பார்க்காதே” என்ற பொன் வாக்கே மனதில் நிலைத்து வழிகாட்டியது. நல்லதுக்காகப் போராடவேண்டும். நல்லதுக்காகக் கஷ்டத்தை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்பதையும் உணர்ந்தேன். நேர்மை, உண்மை, என்பவை என்முன் என்றைக்கும் நிற்குகொண்டே யிருக்கின்றன. அவற்றை நோக்கி மெல்ல மெல்ல அடிவைத்து செல்லும் ஆசைதான் என்னுடையது. உண்மையை மாற்றாது நான் கஷ்டப்பட்டாலும் பிறருக்குக் கஷ்டத்தையும் துன்பத்தையும் உண்டுபண்ணாமல் இருப்பதுதான் என்னுடைய இன்றைய முடிபுகளுள் ஒன்றாகும். இதன் மூலம் என்னுடைய சமுதாயத்தின் முன்னேற்றத்துக்கு நானும் ஒரு கருவியாக அமைய வாய்ப்புண்டாகும். நிம்மதியென்பது நாம் நினைத்து வருவதல்ல. இறைவன் காட்டும் கருணை ஒளியிறைஞன் அது ஏற்படவேண்டும். வலுவையும் நம்பிக்கையையும் இறைவனே அருளுவான் என்று நம்புகிறேன்.

தனிப்பட்ட சாதாரண மனிதனாகிய என்னுடைய வாழ்க்கையை இங்கு யான் சொல்ல முற்பட்ட காரணமே என்னை அடுத்து நிற்பவர்களும், என் சமூகத்தைச் சார்ந்

தவர்களுள் என்னை அறியவேண்டுமென்பதற்காகவே. ஆனால் மாபெருஞ் சாதனையை புரிந்துவிட்டேனென்று இங்கு இதைக் கூறமாட்டேன். என்னுடைய அனுபவத்திலிருந்து மற்றவர்களுக்கு ஏதாவது பயன் கிடைத்தால் போதும்.

உண்மை, நேர்மை, கடமை, கட்டுப்பாடு என்பவற்றை நாம் அச்சிலும், புத்தகத்திலும் வெறுமனே கண்டுவிட முடியாது. சொந்த வாழ்க்கையில் கையாள வேண்டும்; நெஞ்சில் நிலைப்பட்டு நிற்கவேண்டும் என்றே கருதுகிறேன்.

சோதனைகளும் வேதனைகளும் என்னை நெருக்கியிருக்கின்றன. எத்தனை பேர் என்போல் கடந்த காலத்தில் நெருக்குண்டார்களோ? அவர்களை எதிர்கால உலகம் அறிந்துவிட முடியுமா? தேசத்தில் முற்போக்குச் சக்திகள் இத்தகைய குறைபாடுகளை நிவிர்த்திசெய்து வருகின்றன. என்னுடைய காலத்திலும் பார்க்கப் பிள்ளைகள் வாழும் இக்காலத்தில் நெருக்கம் தளர்ந்திருப்பதைக் காணும்போது திருப்தி நிலவுகிறது. ஆயினும் மாற்றங்களும் முன்னேற்றங்களும் பூரணத்துவமான் நிலையைப் பெறவேண்டும் சமுதாயம் புனிதகளமாக மாற வேண்டும். அனைவரும் ஆண்டவனது அருளுக்கு உட்பட வேண்டும். சொல்லுக்கு மேலாக நல்ல செயல்களைச் செய்து கொள்ள முன்வரவேண்டும். நேர்மையைக் கடவுளாகக் காணவேண்டும். அதன் சுவட்டிலே எவ்வளவு தூரத்துக்கு நான் முன்னோக்கிச் சென்றுள்ளேன் என்பதை என்னை இந்நூலால் நீங்கள் அறிந்துகொள்ள முடியும். இத்துடன் கதையை நிறுத்தினேன். அவர்கள் அதற்குமேல் வித கேள்வியும் கேட்கவில்லை. நல்ல கதையை இரசித்தோர் என்று.

நீனைவுப் பாதை மாறியது :

நேரமோ பன்னிரண்டை அடுத்துவிட்டது. வானத்தில் பஞ்சப் பொதிபோல் மிதக்கின்ற மேகத்திட்டுகளிடையே சந்திரன் சிறு குழந்தைபோல் கண்ணாம்பூச்சி விளையாடிக்கொண்டிருந்தான்.

புகைவண்டிக்கடவையின் அருகே நாமிருக்கும் மரத்தின் இலைகளுக்கூடாக நிலவின் ஒளி சல்லரியால் அரித்துக்கொட்டிய மாப்போல் வீழ்ந்துகொண்டிருந்தது.

சாமத்துக்கான பீனிவாடை வீசத்தொடங்கிற்று. கதையின் உற்சாகத்தில் உலகத்தை மறந்திருந்தோம். எதிரே நீண்டுகிடக்கும் தண்டவாளம்போல் வாழ்கையும் தொடர்ந்து நீளுவதுதானே.

அப்போது என்னைச் சூழ்ந்திருந்த நண்பர்களுள் ஒருவர் முதலாளி நீங்கள் நீண்டநேரமாக இங்கே இருந்து விட்டீர்கள். சுகவீனமுற்ற நீங்கள் இந்தப்பனியில் இனியும் இருக்கப்படாது போங்கள்” என்றார். அவர் அப்படிக்கூறவே யான் எழுந்தேன்.

அன்று வழமையாக வரவேண்டிய யாழ்தேவி தாமதமாகியதால் ஏறக்குறைய ஒருமைல் தொலைவில் இரைந்தது கேட்டது. கதவுக்காவலாளியான சண்முகமும் தனக்குரிய சைகையை அறிந்து கதவை சாத்தச் சென்றுவிட்டார்.

நண்பர்கள் பிரிந்தனர். யானும் இல்லத்தை நோக்கிப் புறப்பட்டேன்.

இரவும் பகலும், ஒளியும் நிலவும் என்றும் ஒன்றோடொன்று பின்னிய வாழ்வில் எதிர்காலம் இறைவனால் நிறைவுடன் நிலவப் பிரார்த்தித்துக்கொண்டே வீட்டை அடைந்தேன்.

சுபம்.

11
Ts/03

யாழ்ப்பாணம், இல. 88, கண்டி. வீதியில் இருக்கும்
ஆர். செல்வையா என்பவருக்காக யாழ். அர்ச். பிலேரமினா
அச்சகத்தில் அச்சிடப்பட்டது.